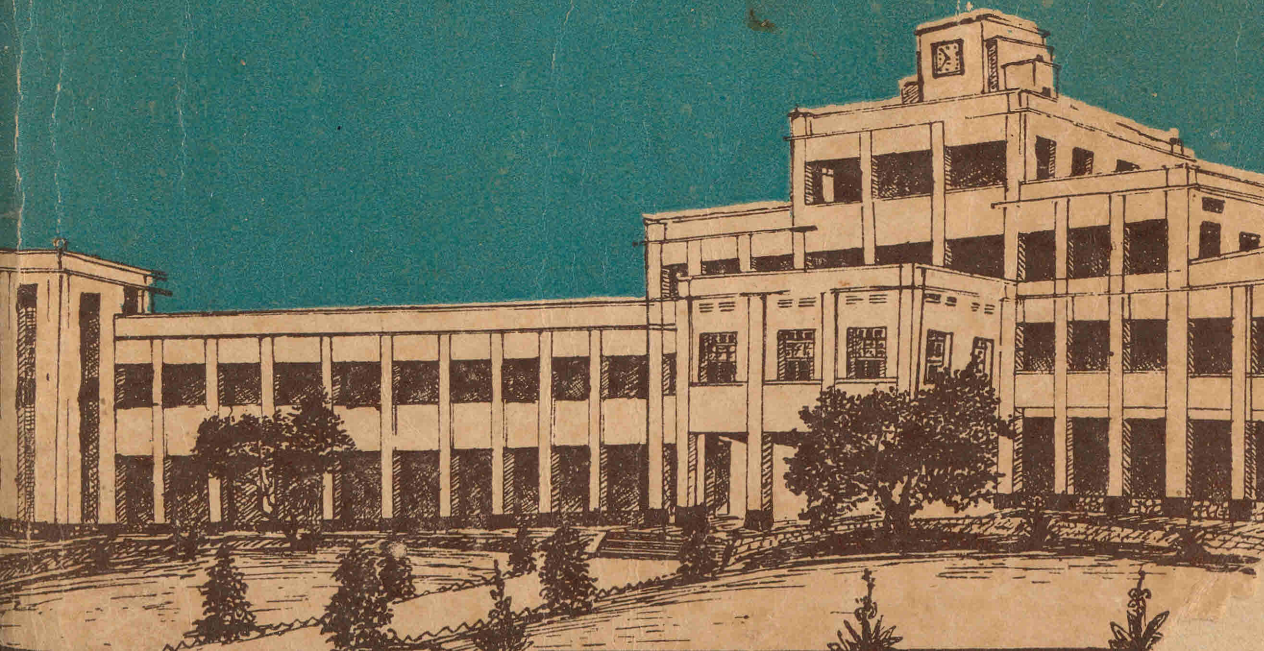
IHS

जीवित प्रथा

THE MAGAZINE

1958-59

With the best compliments of:—

The Principal,

Christ College,

Irinjalakuda.

CHRIST COLLEGE MAGAZINE

1958–'59.

VOL. II.

Edited by
Sri. T. V. OUSEPH, M. Com., LL. B.

Published by
Sri. STANLEY PAUL, IRINJALAKUDA.

Printed at the
ST. MARY'S ORPHANAGE PRESS,
FATIMA NAGAR, TRICHUR. SOUTH INDIA.

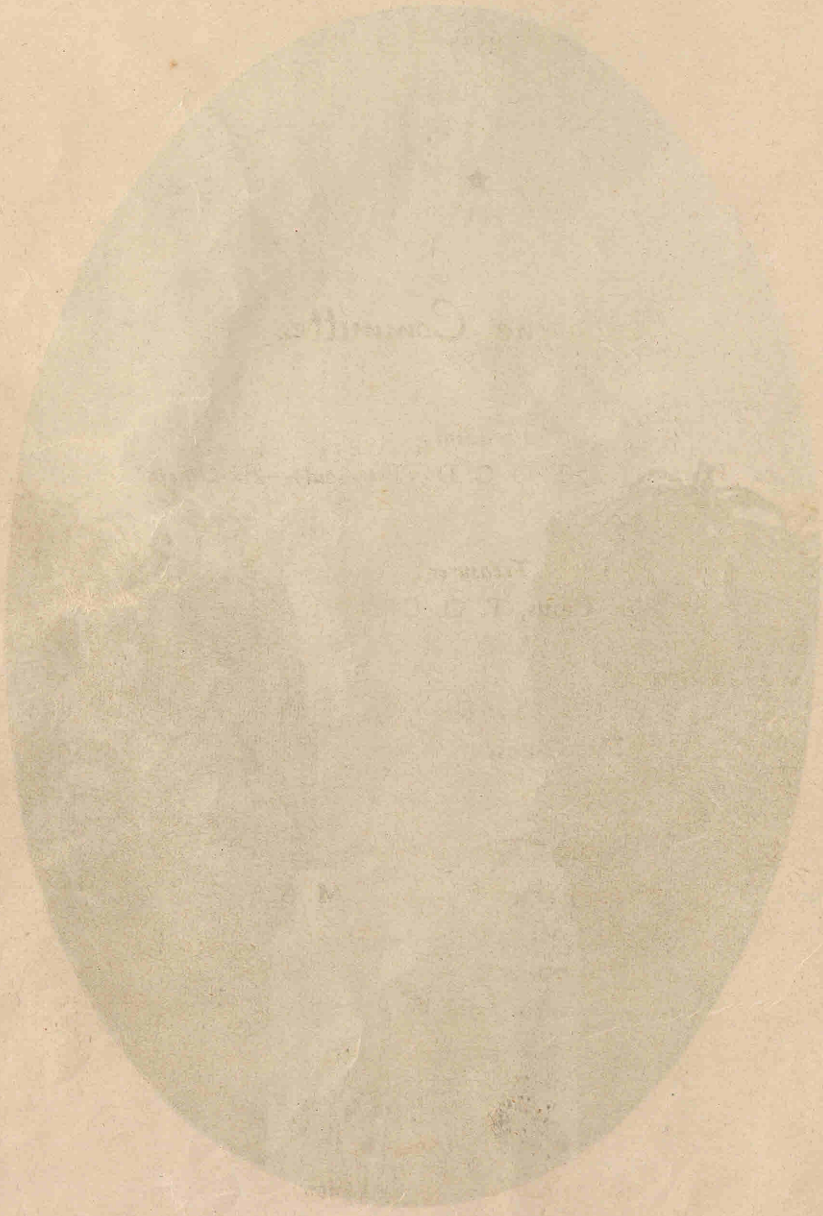
പ്രാർത്ഥന.

കാരുണ്യക്കൈവിളക്കായുള്ള ജ്യോതിസ്സേ,
നേരായ മാർഗ്ഗം മേ കാട്ടേണമേ,
ഇത്തിരി മുമ്പോട്ട പോകുവാനായെന്റെ
ഉൾത്താരിയൊന്നു കൊളുത്തേണമേ.
സത്തായും ചിത്തായും സച്ചിദാത്മാവായും
തത്വത്തിൻ തത്വമേ നീ ലസിപ്പൂ
കാണായവയ്ക്കെല്ലാം പിന്നിൽപ്പൊരുളായി
കാണപ്പെടാതെയിരിക്കുവോനെ,
ഞാനൊരു മൺതരി മാത്രമാണെങ്കിലും
നൂനമവിടത്തെ സൃഷ്ടിയല്ലോ,
കൈവിടായ്കെന്നെ നീ കാരുണ്യക്കാതലേ,
കൈവല്യദാതാവെ കൈതൊഴുന്നേൻ.

(എൻ. ജെ. ഫ്രാൻസീസ്, എം. എ.)

Lead, Kindly Light!

Christ College Magazine

1958—'59.

★

Magazine Committee

President:
Rev. Fr. Gabriel, T. O. C. D. *(Principal)—Ex-Officio.*

Treasurer:
Rev. Fr. Caius, T. O. C. D.

Chief Editor:
Sri. T. V. Ouseph, M. Com., LL. B.

Staff Representatives:
Sri. A. Aravamuda Iyyangar, M. A.
,, P. P. Joseph, B. A. (Hons.)
,, C. Purushothaman Elayath, M. A.
,, P. N. Ramachandran Nambisan, M. A., B. T.
,, K. J. Joseph, B. A.

Student Representatives:
K. V. Ans *(Chairman, College Union).*
P. Jenardhanan *(Secretary, College Union).*
K. K. James.
Sreedharan, S. Menon.
V. K. Vijayagopal.

CONTENTS

			Page
1.	Editor's Notes. ...		1
2.	College Annual Report, 1958—'59. ...		6
3.	Report of the Activities of the Various Associations.		10
4.	List of Prize Winners. ...		13
5.	List of Successful Students Pre-University — 1957—'58.		14
6.	Pius XII — The Pope of Peace. ...	*P. P. Joseph, M. A.*	16
7.	The Society of Words. ...	*Fr. Lazar, C. D.*	20
8.	Democracy Ki Jai ! ...	*K. K. James.*	37
9.	Unity in Diversity. ...	*P. F. Sonie.*	42
10.	The U. N. O. and World Peace. ...	*M. A. Augusthy.*	46
11.	A. I. C. U. F. Third National Congress.	*C. C. Lona.*	49
12.	A Brief Survey of Education. ...	*V. P. Pankajakshan.*	52
18.	Vegetarian Versus Non-Vegetarian. ...	*M. Sukumar.*	56
14.	Exchanges. ...		58

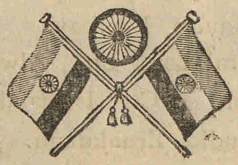
സാഹിത്യകുതുകം

15.	രസകരമായ ഒരു യാത്ര	*സുരേന്ദ്രനാഥൻ, കെ. കെ.*	1
16.	കരയിലാശാൻ	*കെ. കുമാർ.*	5
17.	കഥകളിയും ആധുനികലോകവും	*മോഹൻദാസ് സി.*	8
18.	പ്രേമലേഖനം	*വി. നവ്യാതൻനമ്പൂതിരി*	11
19.	മുഴുമിക്കാത്ത കവിതകൾ	*എം. എ. ജോസ്*	12
20.	വസന്തരാവിൽ	*വിജയൻ കെ. കെ.*	16
21.	ശാകുന്തളത്തിലെ വിശ്വപ്രേമം	*രാജൻ വി. വി.*	17
22.	അണയാത്ത ദീപം	*ബാലൻ പി. കെ.*	20

23.	കലയും ശാസ്ത്രവും	....	ഔസേപ്പ് എ. വി.	24
24.	ആദ്യത്തെ രക്തസാക്ഷി	....	നാരായണൻകുട്ടി പി.	26
25.	സൌന്ദര്യബോധം	....	മാത്യൂസ് ടി. എം.	28
26.	യാത്ര ചോദിക്കട്ടെ	....	സി. കെ. ബി. പിഷാരടി	32

कला कुसुम

27.	Gupthaji Kie Kavya Kala.	...	*Joseph J. Kaithakadupil.*	1
28.	Kismath Kaa Khael.	...	*V. O. Varghese.*	8
29.	Aikya Rashtra Sabha Aur Viswa Santhi.		*S. S. Menon.*	12
30.	Vidyarthi Aur Samaj Seva.	...	*C. R. Kunjayyappan.*	14

Our Advertisers

1. The South Indian Bank Ltd., Trichur.
2. Sports Land, Trichur.
3. Palai Central Bank Ltd., Palai.
4. Pauly Brothers, Irinjalakuda.
5. Unique Trading Corporation, Bombay.
6. The Janatha Medical Stores, Trichur.
7. Chandy Devassy & Sons, Trichur.
8. C. K. Kunji Kalavan & Sons, Irinjalakuda.
9. K. K. Francis, Trichur.
10. K. A. Varghese, Irinjalakuda.
11. The Commercial Rice Mill, Trichur.
12. I. L. Varunny, Trichur.
13. Tony Brothers, Trichur.
14. C. M. John & Sons, Trichur.
15. M. C. George, Irinjalakuda.
16. Paul Lazar Attokaran, Trichur.
17. Anand Book House, Madras.
18. Tutorial Classes & Mascot Classes, Trichur.
19. Royal Stores, Irinjalakuda.
20. Doric Products, Bombay.
21. The Federal Bank Ltd., Alwaye.
22. K. V. Koru & Co., Irinjalakuda.
23. Bharat Studio, Ernakulam.
24. Deens Islamia Optical Stores, Irinjalakuda.
25. Alenghaden's Vessels House, Irinjalakuda.
26. The Hindustan Radio Co., Ernakulam.
27. Modern Furniture Stores, Trichur.
28. Lal Products, Ernakulam.
29. General Stores, Irinjalakuda.
30. Gervas John & Co., Ernakulam.
31. The Catholic Syrian Bank Ltd., Trichur.
32. S. Mathuradas & Co., Bombay.
33. Lavanda Laboratories, Irinjalakuda.

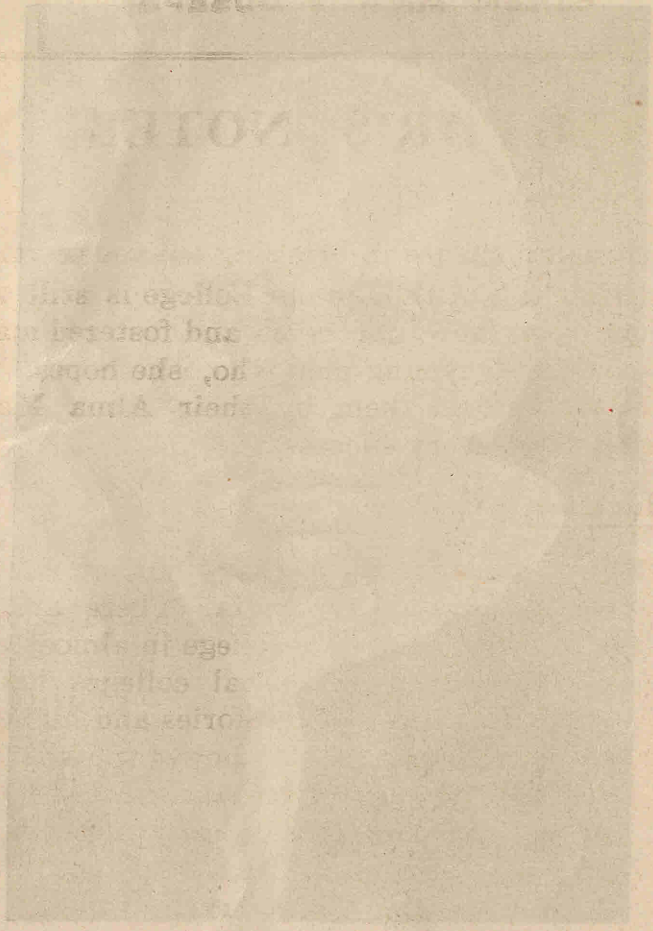

HIS HOLINESS POPE JOHN XXIII.

HEAVENLY POPE PIUS XII.

THE MAGAZINE

CHRIST COLLEGE, IRINJALAKUDA.

Vol. II | Editor: Mr. T. V. OUSEPH | 1959

EDITOR'S NOTES

We have great pleasure in bringing out the second souvenir of our life and activities. Although our College is still a tyro she feels happy in having, by now, nourished and fostered many gifted, disciplined and contented young men who, she hopes, will live to the high ideals set before them by their Alma Mater. She prayerfully wishes them every success.

Quality in Education

During the last quarter of a century higher education has registered a spectacular advance in India. There are now forty universities in the country, there is a college in almost every town, the number of engineering and medical colleges has increased notably, we have national science laboratories and higher technological institutes. It is open to question, however, whether quality has been maintained side by side with the advance in quantity. Every year the Union Public Service Commission has been lamenting the sad deterioration in the intellectual equipment of candidates at competetive examinations. It is a notorious fact that the average graduate of to-day cannot pretend to the command of English exhibited by an old matriculate. The deterioration in standards is by no means restricted to English or to any particular sphere of education. The evil is as ubiquitous as it is devastating. The Chairman of the University Grants Commission recently animadverted on the tendency to admit into Engineering Colleges

candidates of no outstanding merit on communal and other considerations, thus condemning the country to be served by third-rate engineers. He also spoke of the appalling waste of public resources involved in making college education available to persons who were incapable of benefiting by it.

'If their resources were devoted to the higher education of hundred young people out of whom only twenty-five came out at the other end with the minimum qualifications, then sensible people would agree that there was extravagant use of the resources which a poor country like India could not afford.'

If University education in this country is to improve in quality the first thing to be done is to reduce the baneful pressure of numbers on colleges and make them real sanctuaries of learning. This means they should be placed above want. The second requisite is to make the teaching profession a palladium of talent instead of an asylum of mediocrity. It is a matter for rejoicing that the University Grants Commission is bent upon making the salaries of teachers attractive enough for first-rate men. It must go further. It must give liberal grants for libraries, laboratories theatres, swimming baths and stadia, and above all for scholarships so that the best intellects may be brought to the top without being kept down by poverty. Dr. Chintaman Deshmukh has pointed out that while the advanced countries in the world are able to spend the average equivalent of Rs. 5,000/- per student in institutions of higher learning, in India we are hardly able to spend Rs. 500/- per student per annum. Granted finance is not everything and we in India are pastmasters in the art of wise spending, it goes without saying that unless we are prepared to find tons of money we cannot realize our ambition of making the apparatus of higher learning in this country adequate in the modern sense.

The Problem of Discipline

The ugly incidents in the University of Benares, culminating in the closure of the University for a period unprecedented in the annals of education have spot-lighted the malaise of indiscipline that has become almost endemic in this country. The plain fact is that our students have not yet recovered their equilibrium after

the frenzy and hysteria of the struggle for independence. They do not seem to realize that tactics and forms of agitation that were legitimate and appropriate when the nation was in the throes of a bloodless revolution have no longer any justification. Liberty implies responsibility, and anarchy and hooliganism are derogatory to the self-respect of a renascent nation. If students demand that the Vice-chancellor of a University should be dismissed because he is a 'persona non grata' to them, if they claim a voice in the framing of the syllabi, if they refuse to take papers which in their opinion are too stiff, if they attack invigilators at examinations for doing their duty, if in a word they raise Cain whenever things are not to their liking, it is difficult to be complacent and explain it away as the effervescence of youth. Such ugly manifestations of disorder are 'portentous things unto the climate of things they point upon'. How are we going to teach our youth to conduct themselves with the restraint, dignity and decorum of persons in 'statu pupillari'?

The Standing Committee on Education in the Congress Parliamentary Party is reported to have recommended to Government the introduction of a compulsory scheme of training students under a military officer for inculcating a sense of discipline in them. This is good so far as it goes, but it does not go far enough. The great need of the day is that students should divorce themselves from the Delilah of politics. They must enter into a solemn league and covenant that so long as they are students they will not listen to the siren voice of the politician and will not allow themselves to be used as cat's paws in political agitation. In this connection it is a matter for rejoicing that all parties in Madras have come to an agreement not to utilize students for their political ends. Will other states copy the example of Madras? But the burden of the University discipline rests primarily on the students themselves. Let them lay to heart the wise words of Sri. Jayachamaraja Wadiyar, Governor of Mysore in his Convocation address at Tirupati.

'Ours is a country with a proud heritage of culture. The apostle of non-violence was in our midst within the memory of those who are still young. Among the leaders of our nation are

distinguished university men of an earlier generation who have been and are models of right conduct. A University is a place for young men of taste and refinement, labouring for self-improvement by concentration and hard work. The eyes of the world are on us and it is the duty of every one to act in such a manner as to maintain the good repute of our nation. Indiscipline among men of intellect is debasing and the stain of bad conduct is indelible. Orderliness and devotion to duty should be the watchwords of the young. They should keep clear of controversies and leave agitational politics to their elders.

'Teachers for their part should set a high example of dignity, devotion to duty, disinterested love of truth and rectitude of conduct. They must captivate the young mind by their erudition and eloquence, canalize youthful enthusiasm into fruitful channels of extra-curricular activity, infect young men with their own passion for knowledge and make them feel that in their life at college they have God's plenty and they need not run after excitement. Real academic life will begin only when the politician finds his occupation gone among students.'

Reorganized Education

Mr. T. M. Narayanaswami Pillai, Vice-Chancellor of the Annamalai University has come forward with the bold declaration that the Pre-University course of one year is inadequate as a preparation for the University and we must revert to the Intermediate. So the ball has been set rolling. The main ideas underlying the recent reorganization were that the University must function at a much higher level than the High School, that there should be a balancing of the humanities and the Sciences in the content of education, and that there should be more emphasis on the subjects than on languages in the Degree Course. All this reform could very well have been effected without jettisoning the Intermediate. The real plague-spot in our educational structure is the High School and the recent 'reforms' postulate the absorption of the Pre-University course in the High School. To our mind this would be a calamity so long as our high schools remain as they are. No improvement in University Education is possible unless there is a revolutionary transformation of our High Schools.

State Trading in Text Books

Recently some Governments, notably those of Kerala and Madras, chose to invade the domain of private enterprise and undertake to provide text books for use in schools. The experiment has not been a shining success. In Kerala there has been a tornado of criticism against some of the government sponsored text books and the Government has been accused of attempting to indoctrinate pupils in a particular ideology and doing scant justice to Indian ideals and India's great men, and the achievements of independent India. In Madras a writ petition was recently made to the High Court on behalf of a pupil for a direction to the State of Madras and the Director of Public Instruction to withdraw the abridged version of 'Quentin Durward', one of the prescribed non-detailed texts for the S. S. L. C. examination, on the ground that the book contained several errors, the amount spent for the preparation of such a book was callous frittering away of public money and that the reading of such a book would only stultify knowledge at the source and it would be an insurmountable handicap to the pupils when they entered the College.

His Lordship Mr. Justice P. V. Balakrishna Iyer who heard the petition agreed that the petitioner had just cause for his indignation. He observed 'To no literary virtue could this book lay any claim. It was badly written and badly printed. The author and the printer alike disdained the use of punctuation marks. They had original views in the matter of spelling. In the matter of grammar and syntax the author was an individualist and declined to be bound by the tiresome rules of old grammarians. The book is an example of what a good text book should not be.' "A resourceful teacher" His Lordthip scathingly remarked, 'could take the original work of Sir Walter Scott and the abridged work of Mrs. Shunmughasundaram and by contrasting the two explain to his students how English should not be written." To require boys and girls at the stage of mental development which they were normally likely to attain when they appeared for the School Final Examination, to study this book as a course of training in English is to inflict on them grievous wrong. To instruct an error is more baneful than not to instruct at all!

A far-famed blast of doom, proclaiming in the ears of all governments and listening world, that text books sponsored by governments shall be no more!

THE ANNUAL REPORT—1958-'59.*

Mr. President, Rev. Fathers, Ladies and Gentlemen,

It is with mixed feelings of joy, satisfaction and anxiety that I present to you a brief account of the life and working of the College for the academic year 1958—'59. The year under reference was one of rapid and unexpected growth, in many phases of our life. We felt that we had passed our infancy all too soon and had to face boyhood, with all its light and shade.

Courses of studies: Besides the University Previous, the College offers instruction in B. A. Economics, B. Sc. Chemistry and Zoology, and B. Com., with a wide variety of Subsidiary subjects. Of these, Economics Main, and Botany Subdiary were started only this academic year. God willing, B. Sc. Mathematics and Physics will be started soon.

Strength: The academic year 1958—'59 witnessed a phenomenal increase in the strength which, from 250 students rose to 525. Though this was a welcome feature and a pleasant surprise, it brought along with it, new problems regarding accommodation, equipment and discipline. We tried to face them boldly, and have succeeded to a large extent, in tackling them effectively.

Staff: With the introduction of new courses, and the opening of new divisions, additional staff had to be appointed.

English:	—	Sri. T. N. Jayadevan & Sri. U. S. Sahasranamam
Oriental Languages:	—	Sri. K. Narayana Sharma & Sri. C. V. Cherunni
Economics—History:	—	Sri. Joseph Meenattoor, Sri. M. D. Kurien & Rev. Fr. Boniface
Commerce:	—	Sri. T. V. Ouseph

* Read by Rev. Fr. Principal at the College day gathering.

Mathematics :	—	Sri. K. V. Ignatius
Physics ;	—	Sri. Joseph Mani
Chemistry :	—	Sri. K. K. Prabhakaran
Botany :	—	Sri. Bastian Jose
Zoology :	—	Sri. P. N. Viswanathan & Sri. K. Krishna Swami
Physical Education :	—	Sri. E. D. Jose

In the course of the year, there were a few unavoidable changes of staff. Sri. Eswara Iyer of the Physics Department is on sick-leave and Sri. P. Revi Varman was appointed as an additional Demonstrator. The vacancy caused by the departure of Sri. K. K. Prabhakaran of the Chemistry Department was filled up by Sri. R. Ganapathi Krishnan. In the English Department Sri. R. Sankara Narayanan was appointed in the leave vacancy of Rev. Fr. Dismas.

I hope and pray that Sri. Eswara Iyer and Rev. Fr. Dismas will soon join duty, fully recouped in health and vigour.

Accommodation: With the introduction of new courses and the sudden increase in strength the available accommodation was found to be barely adequate. Next academic year, when the final Degree class will be added, the problem of accommodation will be more acute, and the College will have to provide additional space for its Assembly Hall, and Library.

University Examination: Though University Examination results alone do not by themselves form a sure criterion for assessing the success of an educational institution, they are certainly a valuable test of efficiency. I am happy to say that our Pre-University students secured 54·5% complete pass, in the University Examination of March 1958, this being the highest percentage of pass for any of the boys' Colleges in the Trichur District. May I take this opportunity to congratulate our students and staff, on their brilliant performance.

Sports and Games: Ample facilities are provided for physical education. Considering the strength of the College and the short span of its existence, the performance of our students in games and athletics is very satisfactory and encouraging.

I am proud to mention that in the Inter-University Foot-ball Tournament, the Kerala University Foot-ball team was captained by our veteran foot-baller, Sri. Mani Edwin.

To give additional impetus and encouragement to foot-ball, the College is conducting a foot-ball Tournament for which a beautiful Silver Trophy, along with an endowment, was given by M/s. Kandamkulathil Lonappan Sons. A Tournament Committee consisting of a few members of our staff and some local citizens, is managing the conduct of the Tournament. I hope the Tournament will be a permanent source of inspiration to our young men, both in the College and outside.

College Associations: The General Literary Association and the various branch Associations have efficiently functioned during the academic year. The General Literary Association was inaugurated by Sri. V. Ramanathan, Principal, S. D. College, Alleppey, and the valedictory address was given by Sri. Peter Alvarez. A detailed account of the working of each Association is given in the report of the Literary Association.

The activities of the Dramatic and Fine Arts Clubs deserve special mention. Our students took part in the Inter-Collegiate Youth Festival held at Ernakulam, in which C. Mohan Das got the first prize in the classical dance (കഥകളി). He was chosen to represent the Kerala University in the Inter-University Youth Festival held at Delhi in October 1958.

During the year, our students conducted many study tours as for example to F. A. C. T. Alwaye, to Peechi and Malampuzha. During the X'mas holidays, a batch of about 25 students went on an all-India educational tour to Madras, Poona, Bombay and Hyderabad, the travelling expenses of which were entirely met by the Government of India.

National Cadet Corps: A platoon of the N. C. C. started in 1956 is functioning in the College under the able leadership of 2/Lt. P. I. Thomas. Our young men have fully realized the importance of physical and military training, in our nation-building enterprise, and students in large numbers are coming forward enthusiastically,

to enrol themselves in the N. C. C. They have taken an active part in the Republic Day and other celebrations organised by the Municipality.

Students' Residence : The importance of hostel life in Collegiate education cannot be over-emphasized. Even though we have increased the hostel accommodation considerably this year it does not meet the increasing demand. As against 50 students in the hostel during 1957—58, we have a strength of about 150 during this year. One more hostel is an immediate necessity, and the authorities are fully alive to it.

Conclusion : Reviewing the wide and varied experiences of our College life, and the many joys and sorrow we had, I am reminded of the sudden and untimely demise of one of our beloved students, P. Ravindran of the Pre-University class. May his soul rest in peace !

Ladies and Gentlemen, This College is named after, and dedicated to Christ, the eternal master and model. To Him I raise my heart in profound gratitude and pray that He might protect us from all evil, and guide us in our steps.

I need not say that the success of an educational institution depends on the healthy atmosphere prevalent within it, on the discipline of its students, and the spirit of co-operation among the members of staff. Let me take this occasion to thank our staff and students, for their whole-hearted co-operation.

An infant institution like this in a place where most of us are new-comers, needs for its speedy and healthy growth, the sympathetic co-operation of the public, and the support of Government and local authorities. I am extremely glad and grateful that all the Government Departments, the Municipal Council and the public, are giving us their unstinted support.

Finally to you, Sir,* who have accepted our invitation so readily and have undertaken a tedious journey for our sake, I express our warmest regards and gratitude.

Principal.

* Prof. L. M. Pylee.

Report of the Activities of the Various Associations.

(1958–'59)

I am extremely happy to present a report of the work of the various Associations of Christ College, during the year 1958—'59.

The General Literary Association is a federation of all the associations of the College. All the students of the College are members of the Association and all members of the staff are honorary members of the Association. During the year Mr. K. V. Ans was the elected chairman and he will hold the office until the second term of the next year.

Mr. P. Janardhanan was elected as General Secretary and Mr. Richard Vanspall as Joint Secretary. The Inaugural address for the year was delivered by Mr. Ramnathan M. A., Principal, S. D. College, Alleppey, on 2nd August, 1958.

On 24th September, 1958 Sri. A. V. Paulson M. A., LL. B., Lecturer, Maharaja's College, Ernakulam spoke to us on the topic, "Crisis in the Middle East".

An extra-ordinary meeting was held on 9th October, 1958 in order to record our sorrow at the sad demise of His Holiness Pope Pius the XII and a resolution of condolence was passed.

We had a parliamentary debate on 20th October on the motion, "Indian democracy is a success". Sri. M. D. Kurien M. A. moved the proposition and Sri. P. N. R. Nambisan, M. A., B. T., opposed it. The House declared its verdict against the motion.

An extra-ordinary meeting was held to celebrate the birthday of Kerala on 29th October, 1958 with Sri. Pala Narayanan Nair M. A., Secretary, Kerala Sahithya Academy, in the chair. He spoke on the cultural glories of Kerala.

A unique feature of this year's work is that we conducted a mock Assembly (Kerala) on 25th October, with Prof. A. C. Joseph

M. A. as the Speaker. The opposition leader moved that "the House has no confidence in the ministry" and there was an animated debate, but the motion was not pressed to a division.

A symposium on "poems of Changampuzha" led by Sri. Jayadevan M. A., B. T. was held with Sri. Purushothaman Elayath M. A. in the chair.

An extra-ordinary meeting was held on 4th February in order to record our sorrow at the sad and untimely demise of Mr. Ravindran (Pre-University class) by snake bite and a resolution of condolence was passed.

The Oriental Languages Association with P. Aravindakshan as Secretary and A. Girijavallabhan as Joint Secretary was inaugurated by Sri. Narayana Pisharodi M. A., Lecturer, Kerala Varma College, Trichur, and the Hindi session of the Association had its Inaugural meeting with an address by Mr. Parameswara Menon M. A., Lecturer, St. Thomas College, Trichur. At an ordinary meeting there was a discussion on the subject, "the importance of co-operation in social life."

The Commerce and Economics Association with K. Nandakumaran as Secretary and A. V. Aphraim as Joint Secretary was inaugurated by Sri. P. P. Menon B. A. (Hons) Lecturer, Kerala Varma College, Trichur, on 9th September 1958. There was an ordinary meeting to discuss the subject "Population problem in India". We had a parliamentary debate on the motion, "Nationalisation of all Indian industries." Mr. K. K. James moved the motion and K. V. Ans opposed it. The House rejected the motion.

The Science Association with Sri. E. Gopinathan as Secretary and Sri. P. G. Antony as Joint Secretary was inaugurated by Mr. Gopinathan D. Sc., Professor, Veterinary College, Trichur. On Ist October, Sri. C. K. Ramakrishnan, M. A., Head of the department of Chemistry, St. Joseph's College, Tiruchirapally addressed the Association. He pointed out that the discoveries and inventions of science were not accidental. At an ordinary meeting there was a discussion on the subject, "Chemistry in agriculture." Under the auspices of the Association a tour was undertaken to Alwaye, during the third term. A party of about 30 students visited the several factories in that industrial town.

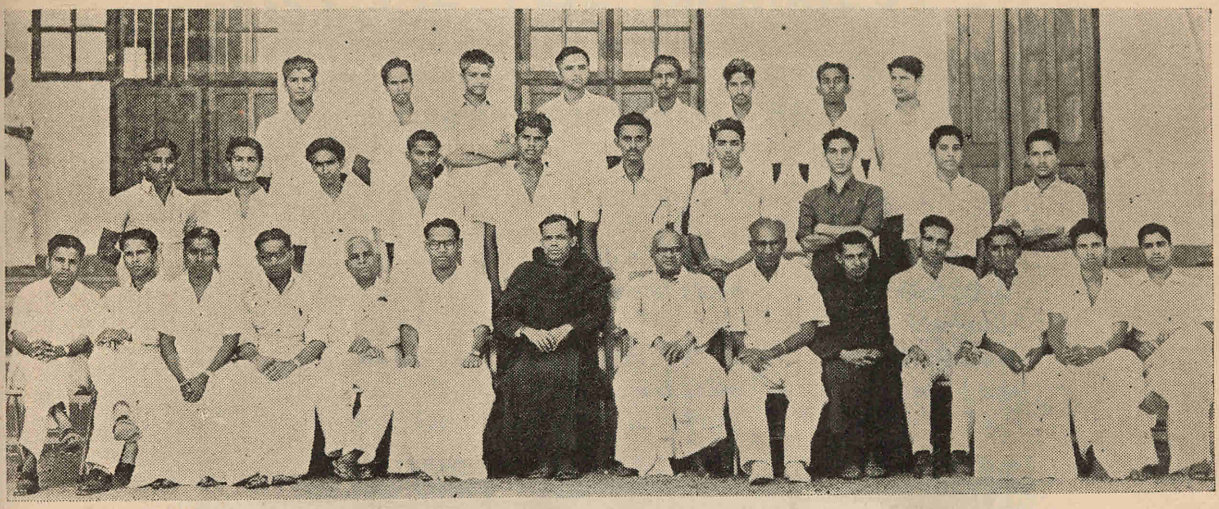
The Social Service League with Sri. V. P. Pankajakshan as Secretary and Sri. P. Janardhanan as Joint Secretary was inaugurated by Sri. K. C. Peter M. A., LL. B., Lecturer, St. Thomas College, Trichur. It is gratifying to state that a large number of students became members of the League this year and took part in its activities. In spite of great difficulties the League members managed to lay part of a road running close to the College campus. In this connection the local Municipality also helped the League by supplying tools and in other ways. The League also spent some amount from its limited funds in arranging conveyance etc. for the poor sick people of the neighbourhood.

The Fine Arts Club with Sri. Jose Panakkal as Secretary and Sri. C. Mohan Das as Joint Secretary, and the DRAMATIC CLUB with Sri. C. P. Thomas as Secretary and C. K. Pushpendran as Joint Secretary were inaugurated conjointly by Sri. N. Narayana Menon on 15th August and they presented a drama "തച്ചുക്കുടുമ" on the occasion. They participated in the drama competition conducted under the auspices of the Aruna Fine Arts, Irinjalakuda. They provided entertainment on various occasions.

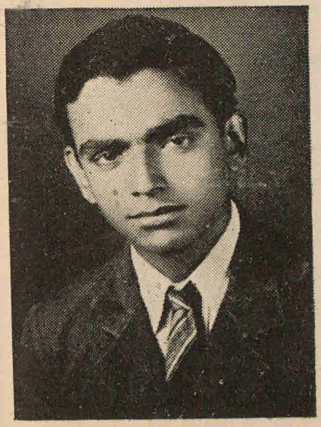
The All India Catholic University Students Federation unit in the College, with Sri. P. L. Johny as Chairman, Sri. A. J. Sakhariya as Secretary and Sri. M. L. Jose as Joint Secretary had its Inaugural meeting for the year, with His Excellency, Rt. Rev. Dr. George Alapatt, Bishop of Trichur in the chair. The members of the union have formed themselves into several cells with various objectives like the deeper study of the Catholc doctrine, Social Service etc. A North Kerala Regional leadership camp was conducted on 7, 8 & 9 November with His Grace, Rt. Rev. Msgr. Joseph Parecattil, Archbishop of Ernakulam presiding at the concluding session.

We have had a year of profitable activity and this has been rendered possible only by the active co-operation and enthusiasm of all students. We take this opportunity to express our gratitude to the President and Vice-Presidents for their valuable guidance and to the many gentlemen who helped us by speaking or presiding at our meetings.

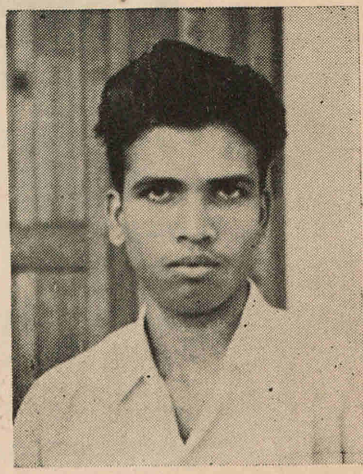
Secretary.

COLLEGE EXECUTIVE COUNCIL.

Union Chairman.

Union Secretary.

MAGAZINE COMMITTEE.

LIST OF THE WINNERS

of the various literary and academic Prizes during the year 1958—'59

RELIGION & ETHICS				
P U. C.	Religion	—	First Prize	P. D. Justin
			Second Prize	E. K. George & R. W. Vanspall
P U. C.	Ethics	—	First Prize	V. P. Pankajakshan
			Second Prize	E. Unnikrishnan
Degree Class	Religion	—	First Prize	A. J. Sakariya
I Degree	Ethics	—	First Prize	V. Vidyasagar
II Degree	Ethics	—	First Prize	P. Narayanankutty
GENERAL PROFICIENCY				
P. U. C.		—	First Prize	E. Unnikrishnan
ENGLISH EXTEMPORE SPEECH				
			First Prize	K. K. James
			Second Prize	C. Mohandas
ENGLISH ESSAY				
			First Prize	V. P. Pankajakshan
			Second Prize	C. R. Kunjayyappan
MALAYALAM EXTEMPORE SPEECH				
			First Prize	C. Mohandas
			Second Prize	K. Radhakrishnan
MALAYALAM ESSAY				
			First Prize	P. Narayanankutty
			Second Prize	K. Radhakrishnan
MALAYALAM RECITATION				
			First Prize	P. J. Jose
			Second Prize	C. K. Bharathan
MALAYALAM VERSE MAKING				
			First Prize	C. K. Bharathan
			Second Prize	K. K. Mohanan
MALAYALAM SHORT STORY				
			First Prize	P. Narayanankutty
			Second Prize	M. A. Jose
HINDI EXTEMPORE SPEECH				
			First Prize	C. R. Kunjayyappan
			Second Prize	M. P. Thobias
HINDI ESSAY				
			First Prize	C. R. Kunjayyappan
			Second Prize	M. A. Augusty

LIGHT MUSIC

First Prize — P. U. Sivaraman
Second Prize — P. J. Jose

SPECIAL PRIZES :—

HISTRIONICS — A. J. Jose, P. O. Vareed, C. Mohandas

Special Prize awarded to — P. Gopalan by Sri. K. Damodaran Nair, Retired Teacher, College Road, Irinjalakuda.

DRAWING — P. K. Kochumoideen

LIST OF SUCCESSFUL CANDIDATES

PRE-UNIVERSITY CLASS, 1957-'58.

I CLASS

1.	Lazar	K. K.	3.	Nandakumaran	P.
2.	Vinodan	K. U.	4.	Jose	T. C.

II CLASS

1.	Chakkunny	K. P.	10.	Ravindran Nair	K. A.
2.	Johnny	T. K.	11.	Sreedharan	M. V.
3.	Jos	T. P.	12.	Varghese	V. O.
4.	Joseph	T. M.	13.	Vidyasagar	V.
5.	John	K. K.	14.	Aravindakshan	P.
6.	Joseph	K. V.	15.	Chellappan	P.
7.	Joseph	V. C.	16.	Sadasivan	T. G.
8.	Menon Sreedharan	Sreedaran	17.	Sekharan	N. M.
9.	Ramachandran	N.			

III CLASS

1.	Devassy	K. P.	12.	Noordin	T. A
2.	Jose	K. V.	13.	Radhakrishnan	P.
3.	Aphraim	P. V.	14.	Ramachandra Sarma	T. P.
4.	Aravindakshan	P.	15.	Ramakrishnan	E. K.
5.	Ayyappan	P. V.	16.	Ravindran	M. A.
6.	Chakkan	M.	17.	Shoukkathali	P. K.
7.	Divakaran	T. R.	18.	Balakrishnan	T. K.
8.	Gopinathan	P.	19.	Bharathan	K. R.
9.	Govindankutty	A. G.	20.	Bhooshanan	K. G.
10.	Jacob	V. L.	21.	George	M. V.
11.	Johnson	V. S.	22.	Johny	K. D.

23.	Jose	P. A.	37.	Poulose	P. V.
24.	Jose	T. A.	38.	Radhakrishnan	K. N.
25.	Joseph	C. T.	39.	Raghu Raman	T. P.
26.	Joseph	T. J.	40.	Sankaranarayanan	K. C.
27.	Kochumoideen	P. B.	41.	Sathiadevan	A. R.
28.	Lona	C. C.	42.	Seethy	N. M.
29.	Madhavan	K. K.	43.	Sivasankaran	K. K.
30.	Mathew	K. P.	44.	Sreedharan	K.
31.	Mathew	P. J.	45.	Sugathan	K.
32.	Mohamed Aneefa	M. A.	46.	Thankappan	K. K.
33.	Narayanan Nayar	V. S.	47.	Thrivikraman	K. R.
34.	Paul	T. L.	48.	Umanadhan	A.
35.	Paul Palathingil	G.	49.	Vijayan	T. K.
36.	Peethambaran	K. K.			

"What is a statesman?" asked the School Inspector.

"A man who goes about making speeches", answered a small girl.

"Fair, but not quite correct", said the Inspector. "I myself sometimes make speeches, but I am not a statesman."

"I know", continued the girl smiling brightly, "a statesman is a man who makes good speeches."

PIUS XII - THE POPE OF PEACE

(Prof. P. P. Joseph, M. A.)

Early in August 1914 the Austrian Ambassador was granted an audience with Pope Pius X. The Ambassador knelt before His Holiness and said, "Holy Father, thousands of Catholics will march in the armies of Austria and Germany. His Majesty the Emperor of Austria asks that Your Holiness bless his armies in this struggle." Eyes blazing with righteous anger, the aged Pope retorted "I bless peace, not war". Thirty six year old Monsignor Pacelli was standing beside the Papal Throne at this memorable interview. He learnt his first lesson of peace then, and never forgot it.

The passion of the young priest was peace. He decided to continue the fight for peace inaugurated by his august master, who passed away immediately after the outbreak of the first Great War. The bloodshed and carnage set off by the murder of the Austrian Archduke was making a shambles of Europe. The new Pope Benedict XV tried to arrest its destructive course, but failed. He, then, decided to give whatever help he could to the prisoners of war, and Msgr. Pacelli was put in charge of the relief department. Working closely with the International Red Cross Organisation, Msgr. Pacelli was able to repatriate nearly 65,000 wounded prisoners to their respective countries by mutual exchange and to afford medical aid to countless thousands.

But Pacelli was not satisfied with mere relief operations. He wanted to catch the bull by the horn. In 1917 he got himself appointed as the Papal Nuncio to Bavaria, secured an audience with the Emperor Kaiser Wilhebon of Germany and tried to negotiate for peace. Unfortunately the proud monarch turned down the proposal — and thus sealed his own doom. Undaunted by his failure to secure peace, Pacelli proceeded with his mission of relief in war-torn Europe — and continued his efforts even after the signing of the armistice.

Years rolled on. Dictators rose to power in Italy and Germany, and Communism in Russia. Europe was drifting towards another war, far more terrible than the first. Pacelli condemned Italy's preparation for war as "a crime so enormous, a manifestation of such mad folly, that we hold it to be absolutely impossible." Nazism was equally reprehensible as "the cult of force, the oppressor of peace and the dignity of man".

When Hitler's forces of "militant godlessness" rumbled into Austria, Pacelli implored the Duce to stand firm against the Feuhrer. But Mussolini decided otherwise and the apostle of peace was unheeded. To add insult to injury, the dictatotors tried to woo the Holy See, and to win the support of the Holy Father in their nefarious aggressive designs. Hitler, most tactfully, solicited an interview with the Holy Father. But Pope Pius XI moved to his Summer residence on the day Hitler decided to visit the Vatican.

The commencement of the reign of the Pope of peace ironically synchronised with the outbreak of the most devastating war the world had ever seen. Three days after his coronation on March 2nd 1939, the Swastika ousted the Czechoslovakian national flag in Prague. When Nazi propaganda blared out in abuse against Poland, the Pope was not decieved about Hitler's next victim. To stem the fatal tide of destruction at least temporarily, the Pope sent his Nuncio to Hitler with a proposal for a conference of the major powers of Europe. As a prelude to the peace talks Hitler agreed to receive a Polish envoy. While peace was being discussed in Berchtesgaden, the first batch of Nazi bombers dropped their deadly load over peaceful citizens in Warsaw.

Early in the war the Pope had organised the Pontifical Relief Mission to assist war victims and refugees. With the assistance of Catholic priests in the various states of Europe, the Vatican was transformed over night into the nerve centre of all kinds of relief operations. Hundreds of thousands of refugees were provided with food, shelter, money and when necessary pass ports to other countries.

The Pope was sitting in conference when the first bombs fell over Rome. Before the smoke had cleared, His Holiness walked into the devastated area with buildings still aflame. Amidst the

ruins of a collapsed house he knelt down to pray. Rising up from his prayers he personally consoled sorrowing mothers who had lost their sons, and distraught wives who had become widows in the matter of a few fatal seconds, and helped them with money and food.

With the Nazi occupation of Rome in 1943 the systematic round-up of Jews in Italy started. They were to be made human guinea pigs in German laboratories and slaves in their factores. Thousands of Jewish refugees had taken shelter in Rome before the arrival of Hitler's troops. The Germans demanded one million lire and one hundred pounds of gold as ransom for the Jews in Rome. Who could meet the demand?

The Chief Rabbi approached Pope Pius XII for help. The ransom was paid. How could His Holiness raise such a huge amount of gold within one or two days? It is said that the holy vessels in the Vatican were melted to provide the gold for Jewish ransom. Refugees were even permitted to take shelter in the basilicas. Again and again the Germans urged the Pope to leave Rome; but no! he would not; for where else could he run the relief mission so efficiently?

War ended. People, the world over, thought an era of peace had commenced. But not for the Pope. His beloved children in the East European States were being "forcibly converted" to the atheistic doctrine of Marxism and the godless state. The Pope of Peace, throughout his life had to wage an unrelenting war against Communism.

When the Big Three met in Potsdam to discuss peace in Post-War Europe, Mr. Churchill suggested that the Pope, as one who had contributed so much to peace in Europe, should also be included in the negotiations. But Stalin disagreed. He asked "How many divisions (of army) has the Pope?" Later when Churchill visited Rome and paid his, respects to His Holiness, the Pope enjoined him "Tell my son Joseph (Stalin) that he will meet my legions in heaven". Yes, the fight between communism and the catholic church is the fight between materialism and spiritual forces. Materialism may be successful for a few years, but, in the end, the Lord of Peace will win through his devoted Vicars on earth.

THE SOUTH INDIAN BANK LTD.

Estd: 1929, H. O., TRICHUR.

A Scheduled Bank

Authorised Capital	Rs. 50,00,000
Subscribed Capital	Rs. 25,00,000
Paid up & Reserves	Rs. 19,00,000

Deposits

As on 31-12-57	As on 31-12-58
Rs. 3,67,00,000/-	Rs. 4,40,00,000/-

BRANCHES:—

Alleppey, Alwaye, Ayyanthole, Bhavani, Cochin, Coimbatore, Ernakulam, Gobichettipalayam, Irinjalakuda, Kollengode, Kozhikode, Kunnamkulam, Madras (George Town), Madras (Mount Road), Manjeri, Mannarghat, Nilambur, Ottapalam, Palghat, Pollachi, Ponnani, Salem, Tiruppur, Trichur and Wadakanchery

RATES OF INTEREST ON DEPOSITS

SAVINGS BANK Accounts 3% p. a.

CURRENT A/c. 1 to 1½ %

SILVER JUBILEE 3 Year (Rs. 10000 &Over)– 5% p. a.

Call & Short Notice Deposits accepted on attractive terms.

Fixed Deposits

6 months 4 %
12 months 4½ %
24 months 4¾ %

ALL TYPES OF BANKING BUSINESS TRANSACTED

ADVANCES — Advances granted against gold and approved securities on competitive terms of interest.

Branches to be opened shortly at

1. BANGALORE
2. KOTTAYAM
3. TELLICHERRY
4. MADURAI

T. A. MANEY,
Dy. General Manager.

M. V. JOHN,
General Manager.

THE SOCIETY OF WORDS.

(Fr. Lazar, C. D., B. A., L. T.)

1. MEN ARE SOCIAL.

"And he said : Let us make man to our image and likeness." *Gen.* We have the likeness of God in our soul which is a spirit with intellect, will and memory. Besides, the epithet 'our' shows that the three Persons of the Holy Trinity, the Fathr, the Son and the Holy Ghost, wanted to make man a social being, in invitation of the supreme sociability that exists among them. Thus we are intellectual as well as social beings.

2. WHAT IS WORD?

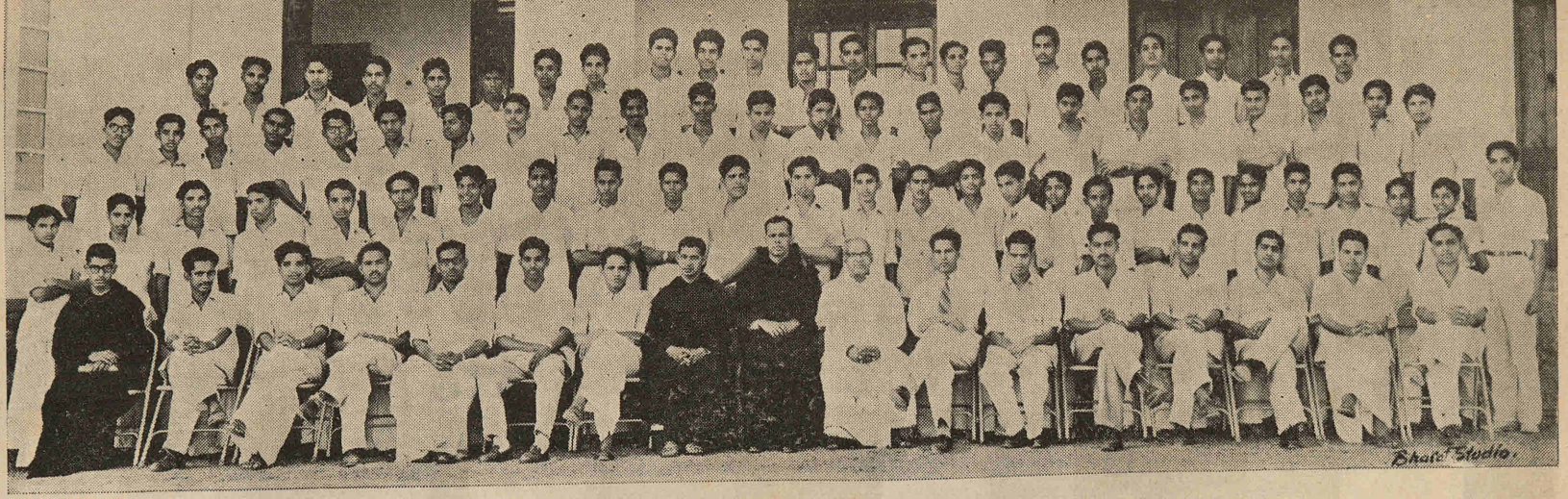
As intellectual beings we are able to form and store up in our minds ideas, otherwise known as internal words which, when expressed in speech or writing, are called external words, the ordinary medium of transaction between man and man. Those words are the outcome of knowledge of things and they embody some notion or other, as the Word that was in the beginning is God's 'gnanam' or knowledge of His own Essence. Again those words are social as men are social.

3. THE USES OF THE STUDY OF WORDS.

To us social beings the study of the nature and working of the society of man is of the utmost importance, as it is nothing but a study of our own self, with our complicated relationship with others. But this study is not so easy, as we are naturally inclined to, and well versed in, hiding our own self and in going about in disguise. On the other hand the knowledge of the nature of words which so faithfully reflect our nature, aspirations and tendencies, can be of great help to our knowledge of self. So we shall make a brief study of the origin and development of the society of words.

4. GENESIS OF WORDS—THEIR SERVICE TO MANKIND.

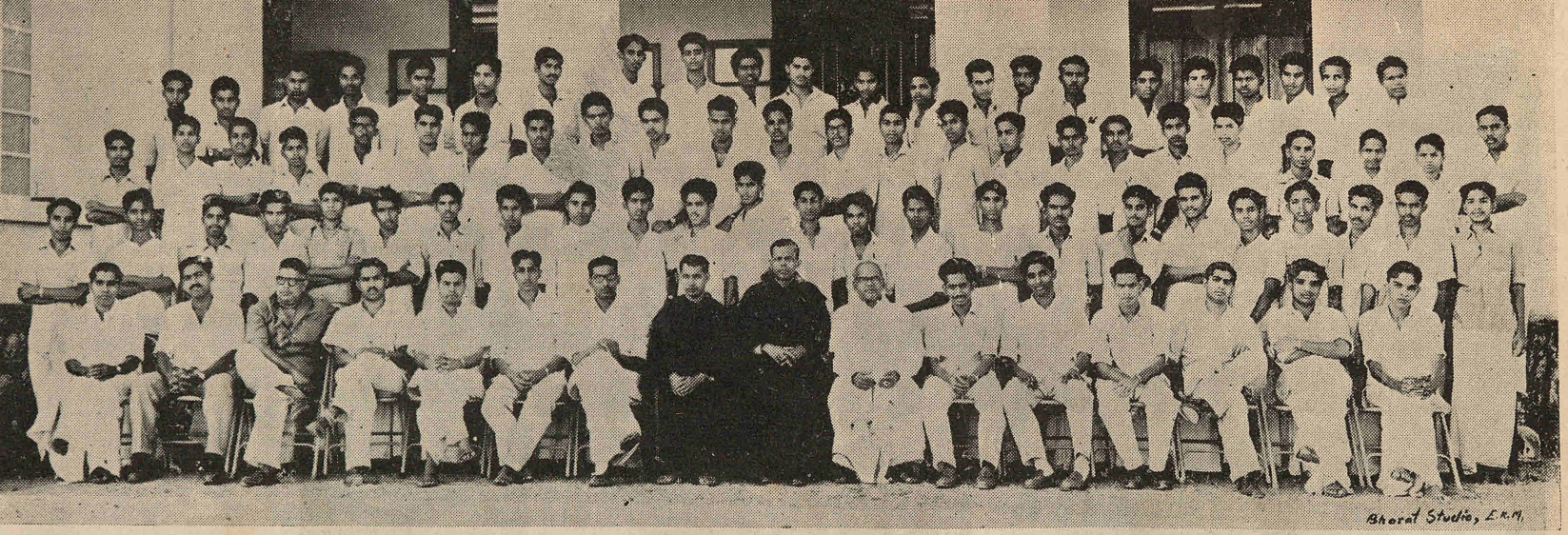
When our first parents talked together in paradise of flowers and fruits, of beasts and birds, of sun and moon and the stars, they

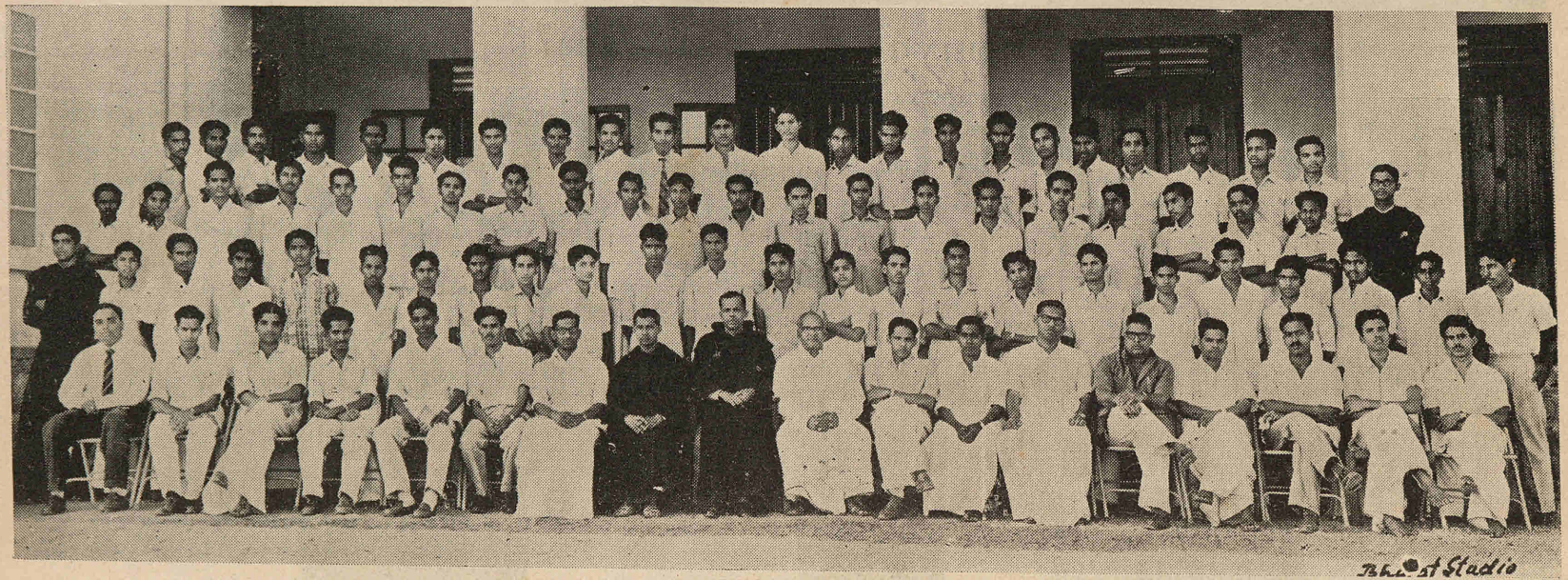
PRE-UNIVERSITY — C. DIVISION.

PRE-UNIVERSITY — D. DIVISION

PRE-UNIVERSITY — A. DIVISION.

were giving birth to the first members of this society which is co-eval with man, and has followed him through thick and thin, in his forward march through ages. It has followed him to the wilderness and crowded cities, it has been with him in royal palaces and in humble family circles. It has influenced his life immensely. "All things were made by Him and without Him was made nothing that was made". The important role played by the Word uncreated in the divine economy is played by these words in human affairs. But for the substantial help of this society, man would have made little progress. In fact, the society of man and that of words act and react on each other and help each other for their common weal.

5. SOCIETY OF MAN AND THAT OF WORDS.

There is nothing like the society of words that is so closely connected with man, nothing that reflects his cravings and aspirations, his endeavours and achievements, nothing in brief that shows so faithfully the various changes he has gone through, from the time of his first appearance on earth till now. Each word has a history of its own as any he or she. We can speak of its birth, its development and growth, its travels through the centuries, its survival in the struggle for existence. Many a word has witnessed the death and burial of its comrades, has witnessed the rise and fall of empires. Many words are centuries old, though they keep even to day their youthful vigour and beauty. Each word can write an autobiography of absorbing interest.

6. INDIVIDUALITY OF WORDS.

Every word we use in speech or writing can be looked upon as a living organism with senses and feelings. The idea it conveys is its soul and the sound we use to clothe that idea with, according to the genius of the language, is its body. If there be complete harmony between the sense and sound of the word, we have a word healthy and strong. Words are very social and highly sensitive of their dignity. They live and move in company. But they do not like bad company. They look bright and happy, when they are in their proper place fulfilling their natural functions. A good word in the right place is a thing of beauty and joy for ever. But even the best word used in the wrong place will strike a discordant note, marring the harmonious flow of words.

7. BIRTH AND DEATH OF WORDS.

Birth and death are not less frequent a phenomenon in this society than in our own. The following extract from the introduction to the New Standard Dictonary will help us to form an idea of the birth and death of words. "The first edition of this book contained 3,04,000 terms. Subsequently a supplement aggregating more than 1300 words were added. In the making of the present work no less than 5,13,000 words of all kinds were critically examined. Of these 63,000 were rejected because they had become worn out or obsolete." The present strength of this society is more or less six lakhs. It is interesting to note the millions they serve in a thousand and one departments. How noble are the ideals that animate the members of this society! It cannot but be of service to us to examine this society and to note how its members live and act and do their social service, that we may grow wiser and be enabled to discharge our duties as social beings to the best of our ability.

8. SENTENCES AND FAMILIES.

If a word is an individual, a sentence is a family. As families make a group and groups make a state, sentences make a paragraph, paragraphs a chapter and chapters a Book. As members of a well-ordered family, in a sentence scheme also, every word has its definite place and function. Here also we have all the elements that constitute a family, a husband and a wife with or without children and servants and dependents. The subject in the sentence can be called, the husband, and the finite verb, the wife.

9. VARIOUS MEMBERS OF THE SENTENCE FAMILY.

It is hard to say which, the subject or finite verb, is the supreme authority in a sentence family. At the first glance it may appear that the subject is everything as the finite verb is dictated to by the subject, regarding its number and person. Though husbands may chuckle over this their superiority, their wives will find it easy to maintain their time honoured position as mistresses of families. The finite verb can tell her partner that he is no more free as he was in his boyhood, he is a nominative and subject, the ruled, in the sentence family. This is clear from the fact that the

SPORTS LAND

COLLEGE ROAD,

TRICHUR.

THE MOST RELIABLE HOUSE
FOR ALL KINDS OF SPORTS
GOODS IN WEST COAST

A SMALL TRIAL WILL PROMPT
YOU TO PLACE WITH US
MORE ORDERS.

nominative which is not linked to a finite verb is called nominative absolute i. e. independent nominative. If the nominative not linked to a finite verb is free, the one that is linked cannot be considered free. In fact the nominative which is subject and the verb which is finite, limit each other and are linked together to form a family unit.

10. IMPERATIVE — ITS SERVICE.

Generally subjects and finite verbs move together as husbands and wives. But there are cases where subjects stand very much in the back-ground, as in certain families the female predominates and the finite verb stands prominent and functions by itself e. g. *Go at once.* It is in the case of imperative sentences, as among the imperious amazons that the subjects keep aloof from the scene. Why ? All will agree that even in ordinary families there are various duties to be performed which are not of the same kind. Some of these are better done by a male, while the others by a female. To command is a thing pleasant neither to the giver nor to the receiver. But female grace may go a good way to redeem the situation. This is perhaps the reason why at the time of commanding the husband keeps aloof or takes a position most unassuming e. g. *Be happy. Be ye happy.*

11. SENTENCE FAMILY WITH CHILDREN.

Now let us return to the sentence family. In a family there may be no child, or there may be one or more children. So also we have sentences with no object or with one or two objects. It is the peculiarity of the sentence family that there would be no more than two objects. All the verbs that take an object are called transitive verbs. Let us call objects children of the sentence family.

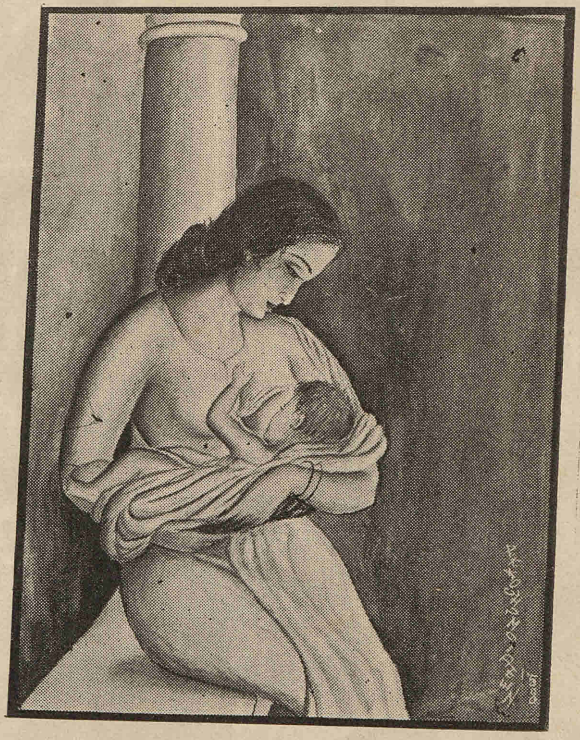
12. SENTENCE FAMILY WITHOUT CHILDREN.

But there are verbs which are incapable of taking objects. These are called intransitive verbs. The family where such a verb is the finite will be one without a child. If the couple does not even care to adopt a child, then we have the intransitive verb of complete predication. e. g. *Baby smiles.* If a child is adopted to complete their happiness we have the intransitive verb of incomplete predication, e. g. *Rama is my brother.*

"യാചകൻ."

— പി. കെ. കൊച്ചുമൊയ്തീൻ.

"അനഘ്നനിമിഷം."

— പി. കെ. കൊച്ചുമൊയ്തീൻ.

13. SENTENCE FAMILY WITH OR WITHOUT CHILDREN.

Even families blessed with a child may sometimes adopt another child. Then we have the case of a sentence with one object and a complement e. g. *We made Rama our captain.* Thus we have a sentence family with one child e. g. *Cats killed rats;* with two children, e. g. *Rama gave me a book;* with one child and with one adopted child, e. g. *We nominated Rama our president.* There are also families where there are no children or only adopted children, e. g. *Birds fly—My brother looked happy.* In all we have five kinds of verbs: intransitive verbs of complete or incomplete predication; and transitive verbs of one object, two objects or one object and a complement.

14. VARIOUS KINDS OF SENTENCES.

The Simple sentence is the simplest family unit of the society of words. When two or more such independent units are linked together as independent families are united for a common purpose, we have a typical compound sentence. Often we see a gray-haired couple living in peace under the same roof with children who have also their wives and children with a band of servants and dependents. A complex sentence is of this type. The complex sentence may be compared to a patriarchical family in which the principal sentence rules supreme and controls the functions of the subordinate clauses.

15. FUNCTION OF VARIOUS SENTENCE FAMILIES.

Though mutual service is the end of society, different families have different functions to execute. So also, though exchange of thoughts and feelings be the end of language, sentences have different forms to assume in order to execute their functions efficiently. The four kinds of sentences we have in the language are a complete analysis of our thoughts and ideas. Often enough we have to state a fact or to assert a truth. This is done by positive or negative statements or assertions called assertive sentences. Our inquisitiveness is responsible for the interrogative sentences, both positive and negative. Often we have to command or to forbid, to beg or to entreat. Hence we have positive and negative sentences which are imperative. When our feelings of

joy or sorrow, anger or surprise are very strong, we find it difficult to give expression to these our feelings by matter of fact assertive sentences. Then exclamatory sentences come to our aid.

16. APPRECIATION OF LABOUR

Now let us try to study the nature and way of functioning of this great world of words. This will throw light upon our own nature and yearnings which often remain concealed as we go about in disguise. Here the nouns can be considered as males and verbs as females. The rest can be considered as their servants and dependents. In this society it is service that is really valued as it ought to be. It is service that is made much of. Here there is neither Jew nor gentile, no master nor servant, no slave nor untouchable. Those who are not inclined to work will be looked upon as parasites, will be treated as outcasts and will be punished with extinction in the course of time. The greatness of a member is measured by his or her usefulness or service and not by any glorious ancestry i. e. its derivation from classics, Hebrew or Greek, Latin or Sanskrit. This society excels even the society of bees in this that here there are no drones but only workers. Nor can we find here that sort of almost divine worship paid to one member as is done to the queen of bees.

17. THE MARRIED MALES AND FEMALES.

Of the males and females only a limited number enter into the sacred wed-lock, by becoming subjects and finite verbs. The rest of the males and females give themselves up, heart and soul, to the service of the various families and they live in harmony with the other members of the society, caring always for the common good rather than for any aggrandizement, until such time comes when a new idea takes hold of a couple and starts a new family group.

18. THE UNMARRIED MALES.

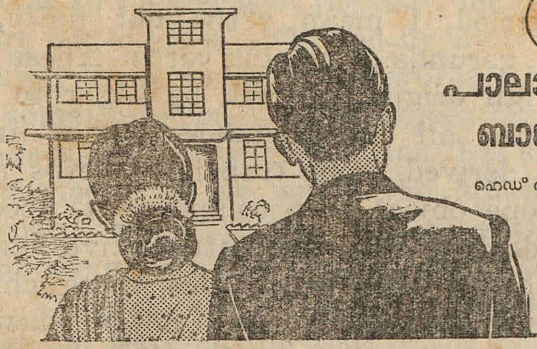
Unmarried males are met with in families as children (objects) or as adopted children (complements), well looked after by their mothers or step mothers (transitive or intransitive verbs) or as objects of special predilection of prepositions. Some of the male members put on the habit of possessives and act as simple servants (adjectives) of other members. Many of them whom we meet in the

PALAI CENTRAL BANK LTD.

H. O. PALAI.

ഇപ്പോൾതന്നെ സമ്പാദിക്കുവാൻ തുടങ്ങുക

ഒരു വീട്, കൃഷിസ്ഥലം, കുട്ടികളുടെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം, വിവാഹം . . . സമ്പാദിക്കണം തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്തുതന്നെ ആകട്ടെ, അതിനുള്ള ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗം പാലാ സെൻ ട്രൽ ബാങ്കിൽ ഒരു സേവിംഗ്സ് കണക്ക് തുടങ്ങുകയാണ്. അഞ്ചു രൂപാകൊണ്ട് ഒരു കണക്ക് ആരംഭിച്ച് ഒരു രൂപാമുതലുള്ള എത്ര സംഖ്യയും അതിൽ നിക്ഷേപിക്കാം. പലിശ ഉടനെ ലഭിച്ചു തുടങ്ങുന്നതാണ്. ഇന്നുതന്നെ ഒരു സേവിംഗ്സ് കണക്ക് തുടങ്ങുക. കുട്ടികൾക്കായുള്ള സേവിംഗ്സ് കണക്കുകൾ എന്ന ലഘുഗ്രന്ഥം ആവശ്യപ്പെടുക.

ESTD. 1937

പാലാ സെൻട്രൽ
ബാങ്ക് ലിമിറ്റഡ്

ഹെഡ് ആഫീസ്: പാലാ

കേരളമൊട്ടാകെ
18 ബ്രാഞ്ചുകൾ

PC, 6766

PHONE No. 66

PAULY BROTHERS,

WHOLESALE & RETAIL

CHEMISTS & DRUGGISTS,

IRINJALAKUDA.

KERALA STATE.

garb of nominatives are subjects united to finite verbs by marriage union. There are, however, some who put on the garb of nominative only when addressed. These are called nominative of address. Still there are independent or absolute nominatives which go along with the present participle in absolute construction and live in one part of the family, though they are not family units (clauses). These are ever ready to serve as dependent family units of adverbial nature.

19. THE UNMARRIED FEMALES.

Females, not married, I mean, verbs not finite, may be infinitives or participles, gerunds or helping verbs. These verbs are very sensitive of their high origin and will be eager to maintain their prerogatives under all circumstances. Thus infinitives, participles or gerunds, derived from transitive verbs may take objects, one or two, or one object or a complement, according to their nature, and those derived from the intransitive verbs of incomplete predication their complement. But these children or adopted children, objects or complements, will not be considered as the proper children of the family, though they live in the family because they are not of the legitimate marriage union (i. e. they will not be put in the object or or complement column in simple sentence analysis.)

20. APPRECIATION OF SERVICE.

Besides, some females not married, verbal forms not finite (simple infinitives or gerunds) will be acting like males (nouns or pronouns) while others (gerundial infinitives and participles) will be acting like servants. Thus we have infinitives and gerunds acting like nouns, as we have females doing the works of magistrates and policemen. If possible the gerundial infinitive (a female) will try to serve a mistress, as, *I come to speak.* If that is found difficult it will serve a male (a noun) as, *It is time to play*; or it will serve a servant (adjective) as, *It is good to eat*; caring for service above everything else. Participles present and past will be readily serving others like adjectives or adverbs. Thus we find participles also like infinitives, trying to make themselves serviceable in one way or other, lest the devil should find work for the idle hands to do. The present participle is active in sense, while past participle is

passive in sense e. g. *I saw a man drawing a cart. I saw a cart drawn by a man.* When verbs find it difficult to accommodate or adjust themselves to some special mood or state required by circumstances, the helping verbs (auxiliary verbs) come in as handmaids. These good hearted servants are: *be, have, do, may, shall* and *will.*

21. SERVANTS AND SERVANT GROUPS.

Adjectives and adverbs are willing servants, the former administering to the needs of the male members. The functions of servants are not always performed by individual members. As in human society, in the society of words also servant groups are organised sometimes even by complete family units (adjective or adverb clauses). It is the preposition that stands out prominent as a great organizer. If we watch the functioning of the world of words, we can see that, at least a third of the whole body of words in any book are groups (phrases) led by prepositions which serve as maistries. These groups will serve individual members, both male and females, for the common good of the society. Prepositions are good maistries and will ever stand before those whom they conduct or govern, ready to face all dangers and to protect their proteges. They recruit under them only male members (i. e. prepositions govern only nouns and pronouns). Of course prepositions cannot be of such usefulness, unless they be in touch with the different members of the society and be able to perform the duties of cementing factors, (the relating function of the preposition) between the nouns and pronouns they govern and the other members to whom they wish to render help.

22. PEACE MAKERS.

Conjunctions are a set of good natured conciliating members that peacefully keep together the similar members or similar groups of sentence family or that link together the independent and dependent family units. But for these peace loving members we could never have hoped to see families with children and grand children, members often so varied in temperament in general outlook and functions, living in harmony under the same roof. Happy are the peacemakers. Indeed conjunctions deserve the blessings promised to the lovers of peace.

23. LOVING SERVANTS.

From a study of the nature of the services rendered by conjunctions, we can learn several useful lessons. The world of co-ordinating conjunctions is not very hard–it is simply a conciliating function. But subordinating conjunctions are mostly adverbs and at the same time conjunctions. Here we see also the economy of the world of words. Entities are not to be multiplied without necessity. When one can do the work, why two? There are some male members like the relative pronouns and members of the servant group like relative adjectives and relative adverbs that do this sort of double service — conciliating function along with their legitimate duties of pronouns, adjectives and adverbs. Prepositions have a relating function along with the governing function.

24. MUTUAL RESPECT.

While we admire the eagerness for work of these members we should also admire the mutual respect and consideration which the different members of the republic of words evince towards one another. As an illustration let us consider the following. Interrogative adverbs or adjectives are called in to render questioning easy and emphatic. But when narration is changed into indirect the question form disappears and the need of these special members that had been brought in for questioning disappears. They may now be asked to pack. Under these circumstances these interrogative words evince a sort of attachment towards the company of words they were moving among and the other words, out of gratitude for the services these words have rendered in the time of need, show a sincere desire not to wound their feelings. These interrogatives say: we know perfectly well the delicacy of the situation. In fact our services are no more required here. You can do with any ordinary pronoun, adjective or adverb. But our desire to be with you is indeed very great. So we shall make this suggestion which, we hope, will please you. It is true that you do not require our special service. But you require the service of a conjunction "whether or if" and also you have to enlist the services of some ordinary pronoun, adjective or adverb. Now we offer ourselves to do the work of pronoun, adjective or adverb as the case may be and also that of the conjunction 'whether or if'. It is out of our desire to be with you and to be of service to you that we make this pro-

★ **RELIABLE HOUSE FOR:—**

★ LABORATORY GLASSWARE
(Plain & Graduated).

★ PORCELAIN - SILICA - NICKEL - PLATINUM LABORATORYWARES.

★ FILTER PAPERS & FILTERING ACCESSORIES
Authorized Distributors of "Whatman" Products).

★ THERMOMETERS & HYDROMETERS
(of various ranges and types).

★ SCIENTIFIC INSTRUMENTS, APPARATUS & APPLIANCES of EVERY DESCRIPTION.

Contact for terms and prices

UNIQUE TRADING CORPORATION,

221, SHERIFF DEVJI STREET,

BOMBAY. 3.

GRAMS: UNILAB. PHONE: 30011.

SERVICE IS OUR MOTTO!!

YOUR SATISFACTION IS OUR ASSET!!!

FOR ANYTHING AND EVERYTHING

IN YOUR MEDICINAL REQUIREMENTS.

RING UP PHONE No. **466.**

THE JANATA MEDICAL STORES,

WHOLESALE & RETAIL CHEMISTS,

XIII/73, POST OFFICE ROAD, TRICHUR.

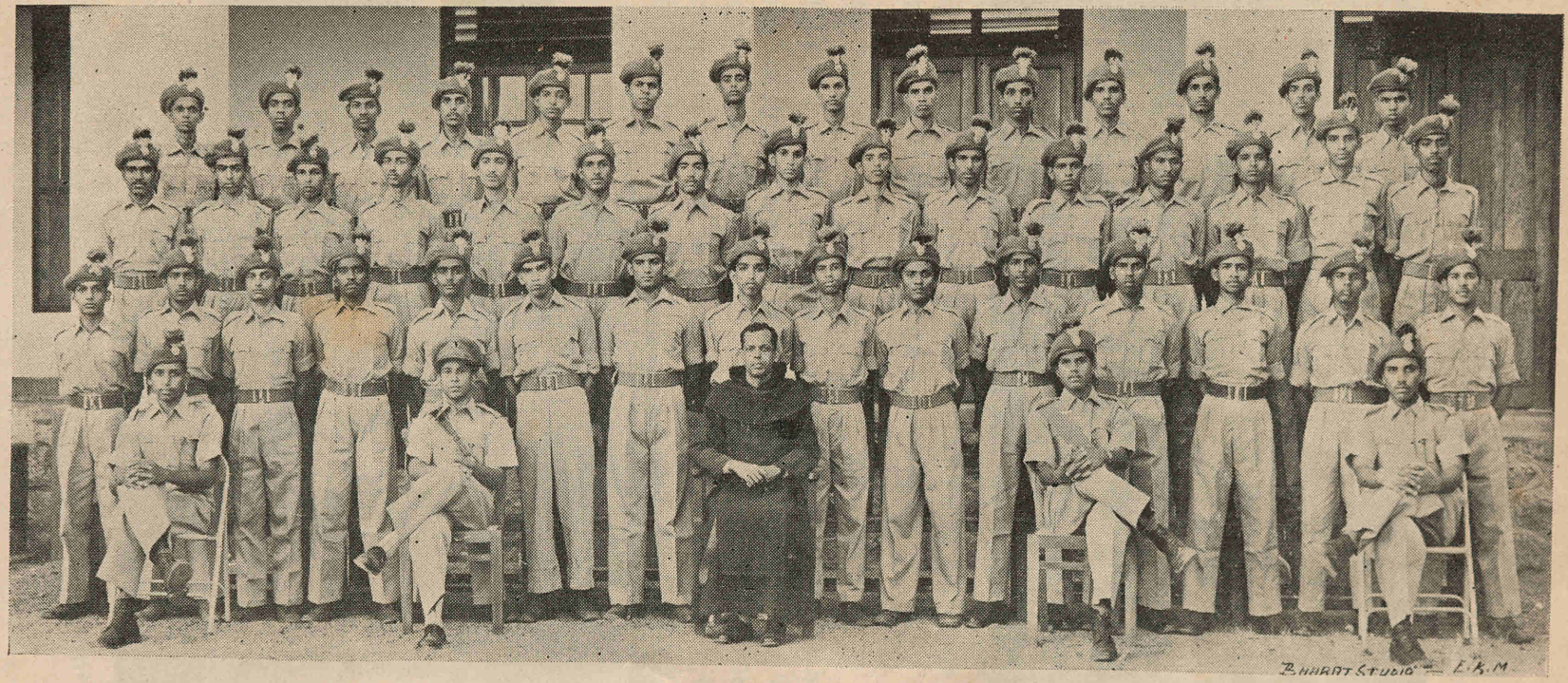
posal." This talk pleases all and this law is passed. When interrogative sentences with interrogative words (pronouns, adjectives or adverbs) are converted into indirect speech, no new connective 'whether or if' is to be brought in; for these interrogative words themselves shall do the function of the connective as well. Thus these words are allowed to stay. What a happy arrangement, convenient and advantageous to both parties.

25. OUR SUFFERINGS REFLECTED IN THE WORLD OF WORDS.

Sufferings which have become our birth right ever since our first parents forfeited their original innocence, are reflected in the language we use. In the active voice subjects have a dignified position and they along with the finite verbs act and command as the "Karanavas" of families. But old age, helpless old age comes on. Then the subject becomes the sufferer and the finite verb becomes passive. This punishment may be a just chastisement for the sins the subjects and finite verbs have committed in their active life. It may not be that particular subject that committed the fault. The effects of the sins of man may visit his children and grand children to seven generations. On the other hand since intransitive verbs have not exercised any such tyranny in their life time, they are never compelled to assume a passive state. In the former case it is the fault of the wife that made the husband (subject) suffer as through Eve, Adam also sinned and became subject to untold miseries.

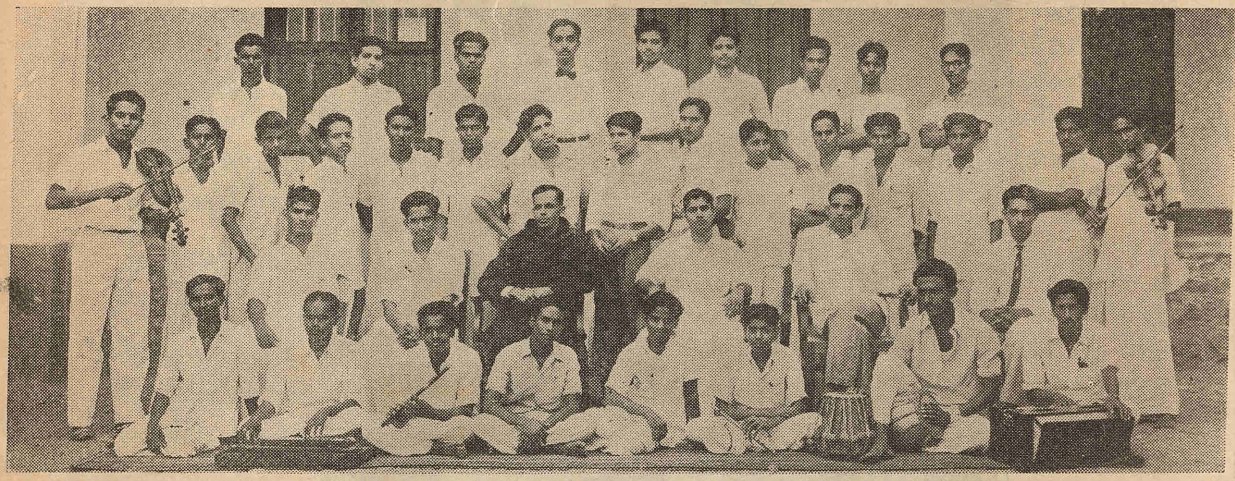
26. THE COMIC FIGURES.

In this vale of tears, in this miserable life of ours, tragic scenes are of frequent occurrence. So we earnestly long for comic experiences and hearty laughter in life as we welcome the clowns and comic characters that relax the nerves, strained by tragic scenes on the stage. What a wonderful creation is Falstaff of Shakespeare! What blessing for the stage! St. Francis of Assissi was always eager to play the Aumbler of the Lord for the relief of suffering humanity. Those who play the fool for the good and happiness of society are well deserving of humanity. In the world of words it is the interjections that willingly play the fool or the tumbler and make us laugh or weep. When emotions are too high for expressions, when ordinary words and constructions become

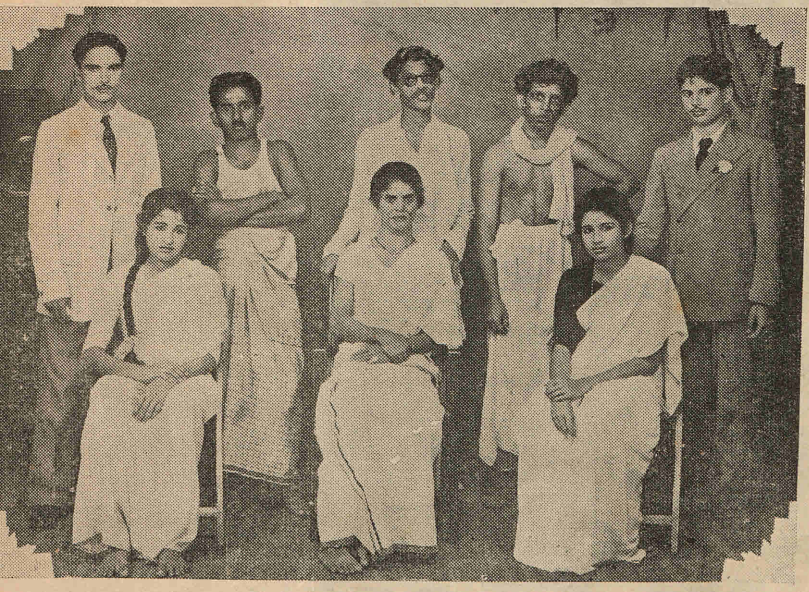

N. C. C.

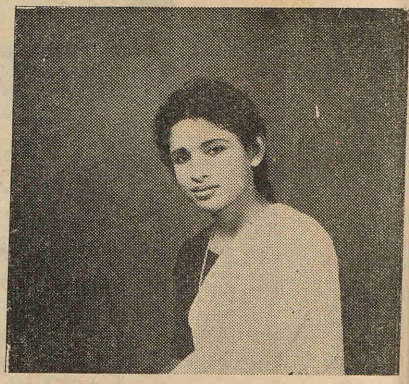
FINE ARTS AND DRAMATIC CLUB.

INDEPENDENCE DAY DRAMA.

"നഷ്ടക്കച്ചവടം."

"പെണ്ണല്ല."

A. J. JOSE

(Best Actor)

unsuitable for the purpose, these comic characters appear on the stage and show us a way out of the situation. *Alas! Hurrah! Oh!*

27. LAWS MUST ANSWER THE MODES OF CHANGING SOCIETY.

A living language like English is a thing, growing as the days roll on, growing with the lapse of time. It moves on and shapes itself as it moves, just as a man shapes the time and in turn is shaped by the time. Since a living language is subject to constant changes, its correct use is not fixed for all times nor can it be controlled by hard and fast rules. What we call the grammar of a living language is not a code of fixed laws but it is only an analysis of the language, summing psychological tendencies under certain generalising rules. It simply describes the characteristics of the usage of the language by the eminent men of the time, As a code of social law remains in force so long as a particular structure of a society lasts, so a certain set of Grammar rules remains as long as a particular usage of the language is in vogue.

28. LOVE OF LIBERTY.

If the society of words represents a society whose watch word is nothing but liberty, equality and fraternity and whose motto is service and if it depicts a code of laws and form of government which is according to the best of our desires and aspirations, there is nothing to be wondered at. The reason is this. Of all free actions of man, the freeest is his choice of words, and the manner in which he arrays them in a series of sentences, like a commander arranging his troops in a series of battalians to produce the desired effect as well as to suit his taste. The word that does not ring true and the structure that is not in keeping with the genius of the language and that is not changing according to the changes of time, will slowly be eliminated.

29. GRADATION.

There is a certain gradation among the various members of this society and a sort difference admitted. But one thing is necessary—all the members should be animated with the spirit of service, which should shine in a special manner in those who are the leaders. No one should consider labour below his dignity. Labour is life; one lives when one works; without labour life will

ebb away. Our Lord was the Lord of all. Still he wished to serve rather than to be served. It is this lesson the society of words teaches us.

30. ADAPTABILITY.

"Honour and shame from no condition rise; act well your part where all honour lies". On the stage some one will for a brief moment assume the role of a dewan or king. A little later he may appear in the guise of a servant or of any other minor character. Man is infinitely adapting and adaptable. Happy is the man who with St. Paul can say that he is become all things to all men that all may be saved. This we can find in the republic of words where everyone—male, female, children or servant—plays his part for mutual good without any condescension and without any inferiority complex. The noun may function as a verb and the verb may play the role of a subject or adjective after a little adjustment. Just think of the great Hercules appearing in the garb of a woman or a servant. There is something strange in these assumed positions because they are forced and not natural. Possibly the traditional centuries-old male superiority, with the male and female moralities and manners, is responsible for this strangeness. But in the natural world of letters, there are no such superiorities. For doing good service any one can assume any role, without loss of diginity. In the world of words there are no prerogatives nor privileges, no top dog nor under dog. The laws that govern them are wholesome and progressive changing with the changing times. In the administration of these laws, no guilty party is screened, no useless privilege is artificially protected against natural claims.

31. FRATERNITY.

Here all live together, work together like brothers for the common weal and try to be of service to one another. Those who wish to be above the rest must be more serviceable. Serve, serve, serve. This is the motto of the whole society and each member is animated with it. This is a democracy where as occasion arises a *ruling* idea incarnates in a suitable word and takes the rule of the president. Still all are working without any hitch or jolt, all are functioning with the most marvellous earnestness for the advancement of peace and prosperity. What an ideal form of government for all freedom loving people to adopt!

ESTD. 1889 A. D.
GRAM. **CHANDEVS.**
PHONE { SHOP **191** / RES: **513**

CHANDY DEVASSY & SONS,

HARDWARE & PAINT DEALERS,
Govt. Registered Stockists for Iron & Steel,
"Davies Buildings", TRICHUR.
ചാണ്ടി ദേവസ്സി & സൺസ്.
STOCKIST FOR ASBESTOS SHEET PLAIN & TRAFFORD.
DELEARS IN PIPE & PIPE FITTINGS & GENERAL HARDWARE.

C. K. KUNJIKALAVAN & SONS,

COPPER, BELL-METAL, BRASSWARE,
ALUMINIUM & STAINLESS STEEL MERCHANTS,
IRINJALAKUDA.
H. O. MARKET — Br. TANA

K. K. FRANCIS,

WINE & GENERAL MERCHANT,
TRICHUR.
FIRST WITH THE FINEST THINGS:—

K. A. VERGHESE,

APPROVED DEALER FOR
'BINNY' & METTUR MILL GOODS,
IRINJALAKUDA.
ESTD. 1870.

32. SOCIETY WORTHY OF IMITATION.

See how faithfully this society of words reflects the nature of human society in its varied activities and complicated interrelations; how exactly it bears out our ideas and ideals about our social and political life; and what simple solutions it offers for our socio-political problems that puzzle the minds of intellectual giants. We know that this society is working in harmony among its members and in harmony with other societies with which it comes in contact. Besides, it is progressive. If we wish, therefore, for peace and harmony between nation and nation, if we wish for all round progress for all mankind and above all, if we wish to be of service to our suffering brethren, let us become humble, let us divest ourselves of our pretended greatness and take lessons from these humble, simple words which we use so freely in our social transactions.

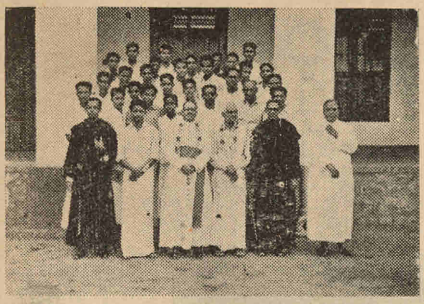

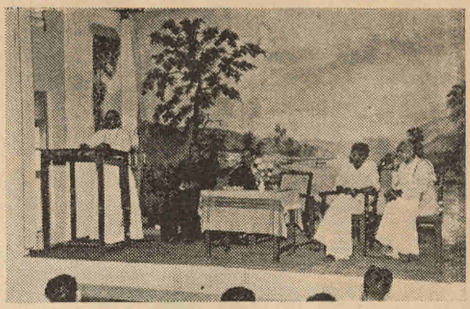
The railway carriage was fully crowded as the young men opened the door and asked in a sarcastic voice: "Is this Noah's Arc full ?"

"Yes," was the reply from a grumphy man from a corner, "we are all here except the ass. Come in."

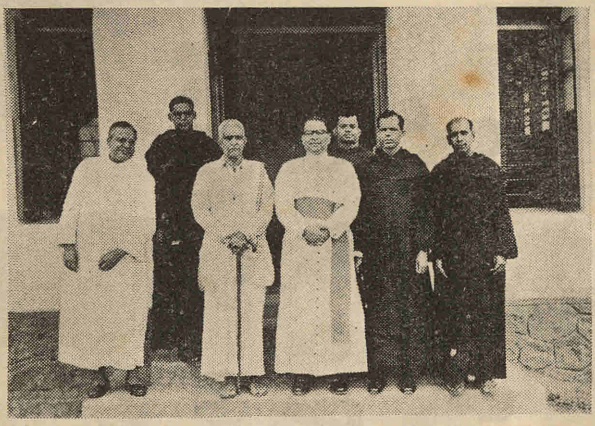
* * * * * *

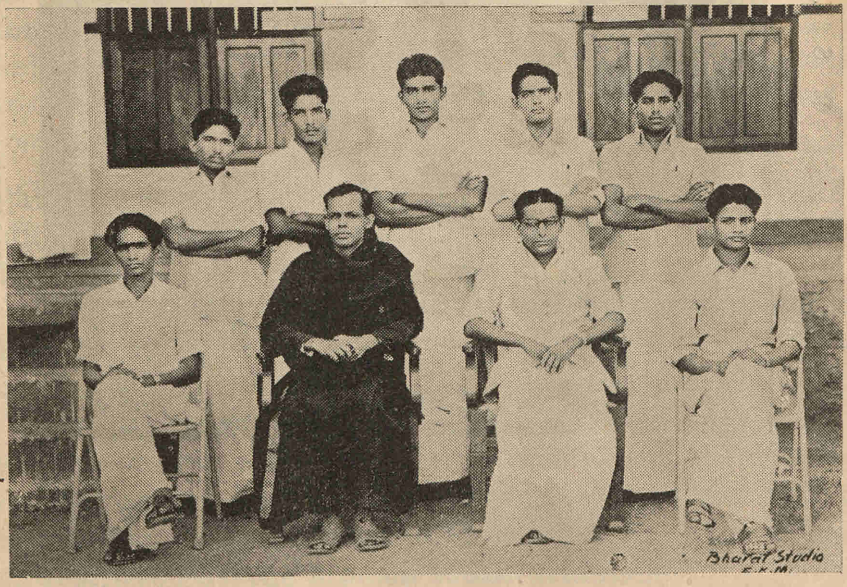
At an election a candidate solicited a vote. "I would rather vote for the devil than for you", was the reply. "But in case *your friend* is *not a candidate*", said the solicitor, "might I then count on your assistance ?"

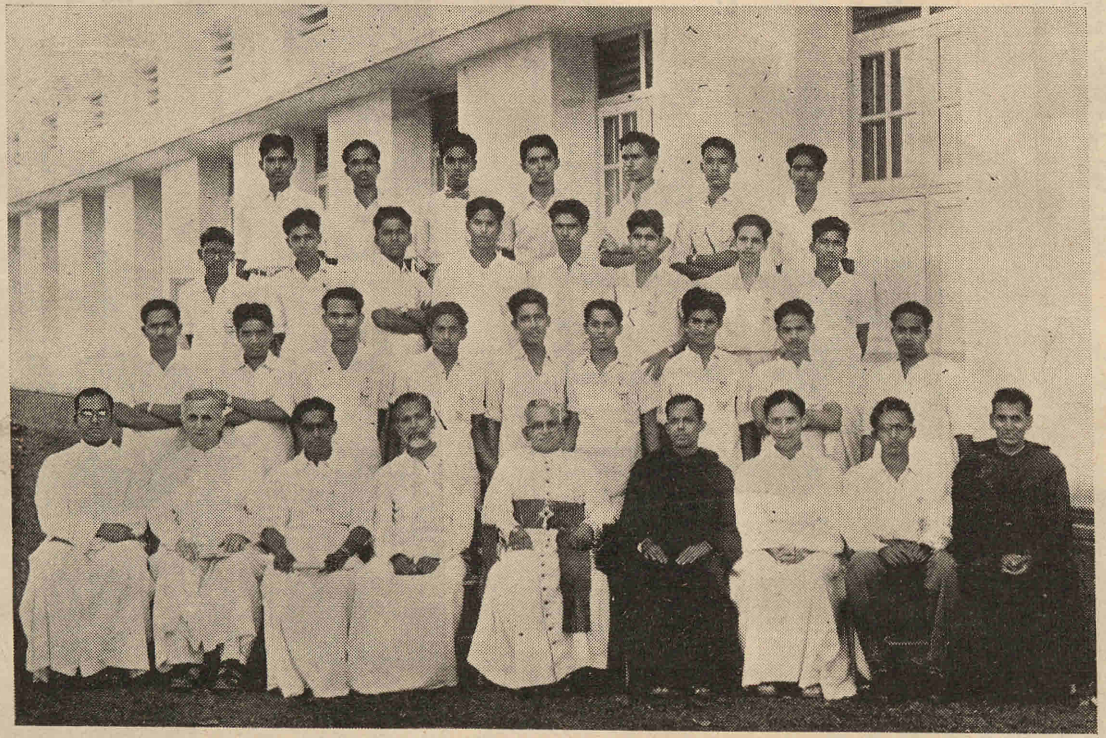
C. S. U. INAUGURATION

C. S. U. WORKING COMMITTEE.

C. S. U. LEADERSHIP CAMP.

CAMPERS WITH ARCHBISHOP OF ERNAKULAM.

DEMOCRACY KI JAI!

(K. K. James, II B. A.)

The twentieth century — a century which boasts so much of freedom, civilization, culture and scientific advance has arrived at a stalemate. Solemn declarations and proclamation of human values serve only to cloak their denial in practice. The attainment of freedom and the establishment of the democratic form of government that seemed to have become accomplished facts in the beginning of this century, are fast proving a myth. It is a deplorable fact that to-day more than half of the world is under the rule of dictators who are no longer prepared to respect the rights of the ruled. Any attempt at a recovery of lost rights is ruthlessly suppressed. Events in Soviet-controlled Hungary and the West-dominated African colonies bear testimony to this. The intensity of suppression may differ from country to country, but the fact remains that there has been a ruthless deprivation of rights.

Ever since the Asiatic countries attained freedom, they were looked up on by people in other continents with great respect. The spirit of nationalism in Asia has given a powerful impetus to the struggle for independence in Africa. India is considered as the voice of Asia both by the West and by the East. A feeling of solidarity has come to prevail among the Asian countries during the last few years.

Of late however, many an Asian country has fallen into the hands of dictators. The tide of dictatorship from Cairo to Jakartha has recently sucked into its orbit Karachi and Bangkok. Many thinking men in India view these events as portents presaging a similar situation in India. After all, are the Indian people very different from the people of other Asiatic countries that have fallen a victim to military dictatorships? Will we, Indians, keep our faith in the democratic way of life in the midst of these breath-taking events around us? It is imperative that we fight not only communism and communalism but also see that our hard won freedom is not destroyed by the Moloch totalitarianism.

It is very unfortunate that Asian countries like Burma, Indonesia, Pakistan and Thailand have chosen to throw democracy overboard and place themselves at the mercy of military dictators who claim to be saviours of their country. Ceylon too, the pearl of the Indian ocean is perilously drifting towards dictatorship. The Sinhalese who form the majority in the island are a peace-loving, noble and cultured race. Yet the petty feud between them and the Tamils has assumed the dimensions of a civil war. The language issue is threatening the very unity of the island. If they are not prepared to give due weight to human considerations, we may safely predict that the eclipse of democracy will soon take place in that island too. It is our sincere hope that linguistic fanatics in India will learn a lesson from what is happening in Ceylon.

The strong administrative machinery of Burma collapsed during the Japanese occupation of the country. Britain re-entered Burma only to quit it soon. Anarchy followed. The long civil-war was due to anti-social elements and the usual communist tactics to grab power from a harassed and weak government. It is a miracle that Burma persevered for nearly ten years in her democratic experiment. The fate of Burma warns us of the dangers of a weak and inefficient government and the folly of tolerating elements of disruption.

About Pakistan, the less said, the better. Pakistan is a 'sin' to which Gandhiji did not want to be a party. She is the off-spring of the unholy union of British imperialism and Muslim Communalism. The vilest political opportunism led to the creation of Pakistan. As a good neighbour, India is not jubilant about Pakistan's present degradation. So long as Mr. Jinnah and Mr. Liaquat Alikhan, the revolutionary leaders were there, everything seemed to be allright. But with their passing away corruption, dissension and power lust became endemic in Pak. politics. A discontented people accepted military rule as the only way out of chaos.

India happily still preserves and intends to preserve the democratic way of life. In spite of innumerable difficulties we have so far succeeded in keeping the torch of freedom burning. Party bickerings, inefficiency in administration, linguistic chanvinism and a host of other evils tend to destroy our long-cherished

THE COMMERCIAL RICE MILL,

KOKKALAI-TRICHUR.

P. B. No. 47 ESTD. 1924 TEL: ADD. "CIARYEM"

Phone { Factory 102
Trading Section 314
Manager Res: 314 A.

PRODUCTS:

Blackgram Flour "C. R. M." Trade Mark.
Gingilly Oil "GOAT" Brand.
Blackgram Dust.
Gingilly Oil Cake.
Also selling best PAPPADAKKAR, Blackgram, Gingilly, Cotton-Seed and Ground Nut Oil Cake.

FOR ALL YOUR REQUIREMENTS IN IRON & STEEL, G. I. PIPES & FITTINGS, PAINTS & COLOURS AND GENERAL HARDWARE MATERIALS.

PLEASE REFER TO:—

I. L. VARUNNY,

REGD. STOCKIST OF CONTROLLED IRON & STEEL,

TRICHUR.

PHONE NO. **515.**

and newly-won freedom. Himalayam problems are being solved one after another and economically and industrially India is advancing with giant strides. A strong administrative machinery and honest politicians have made this possible. India's faith in democracy has been triumphantly vindicated and it has won for her the respect of the democracies of the West.

We cannot afford to be complacent. The Indian National Congress which has weathered many a storm is still the premier political organization in this country. The tricolour flag is the symbol of the toil and sacrifice of the Indian people. The majority of the people have put their trust in the Congress party hoping that it will bring about a better standard of living, social justice and equality of opportunity. The congress party should cease to blunder and muddle and resolve to work for the benefit of the nation.

Too many cooks spoil the broth. It is particularly true of the political situation in India. Too many political parties are a menace to the growth and development of democracy. A strong and united opposition party which believes in democratic methods and is ready to replace in due time the ruling party is a paramount need.

A red star has already appeared on the Indian horizon. We should reorientate our way of thinking and understand what it means to the nation at large. A political party which is not wedded to democratic principles, holds the reins of the Kerala Government. Will the communist party act in conformity with democratic principles ? It seems too much to hope. If they believe in democracy, they will cease to be communists. The record of their administration for the last few months is by no means bright. The gradually deteriorating situation in Kerala is a challenge to all peace-loving citizens. It is up to the people to take up the challenge and to stem the growth of communism. Let us regard it as our sacred duty to uphold the democratic way life. The eyes of the world are upon us. It is up to us, citizens of Kerala to decide whether democracy should stay with us or perish.

JAI HIND!

Telephone No. 56

TONY BROTHERS,

WINE & GENERAL MERCHANTS,
TRICHUR.

STOCKISTS:—

COLGATE-PALMOLIVE (INDIA) LTD.
GODREJ STEEL FURNITURE FOR HOME & OFFICE.
GODREJ SOAPS LTD.

PHONE NO. 268 ESTD 1924

C. M. JOHN & SONS,

CHEMISTS & DRUGGISTS,
TRICHUR.

ചോറൂപുഴക്കാരൻ ജോൺ & സൺസ്°.

M. C. GEORGE,

GENERAL MERCHANT & COMMISSION AGENT,
TANA, IRINJALAKUDA.

Distributors of TATA PRODUCTS,
DALDA (Hindustan Liver Limited),
Swastic & Godrej Products.

ALWAYS WEAR:—

"SAMSONS" DRESSES.

SHIRTS — BUSH SHIRTS — PANTS — TROUSERS.
FROCKS — PYJAMA — SUITS — COATS — CHILDREN WEARS, ETC.

EASY — STYLISH — COMFORTABLE.

AVAILABLE AT

PAUL LAZAR ATTOKARAN,

TRICHUR.

UNITY IN DIVERSITY

(P. F. Sonie, II B. Sc)

When things are found in disorder, they do not captivate our attention. The moment unity comes to prevail among them we are pleased, because it appeals to our sense of order, harmony and beauty.

The recent explanation of this sort of feeling connected with the space-forms is that man involuntarily invests the special objects with the emotions (like strains, resistance, tensions) which he feels in his own nature. As an object, say, a pillar, a statue, a plain picture or a flower bouquet, gives evidence that it is capable or incapable of holding its own and maintaining its own integrity, it awakens a feeling of satisfaction or dissatisfaction in the observer. The feeling of satisfaction results from the fusion of the scattered intuitions into a more or less coherent system; such is the intellectual process of man.

If we examine a poem to determine what it is that makes us feel it to be a poem, we at once find two necessary elements, the spiritual and the sensual — a complex of images and a feeling that animates them. Doubtless, other things may be found in poetry, but through them all there runs a feeling, a feeling of bitter memories, of melancholy, of tenderness — something inexpressible in logical terms, which only poetry can express in full.

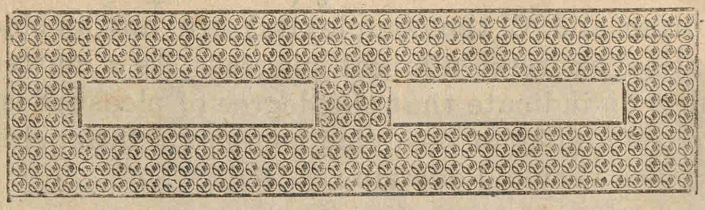
This criterion of unity applies not only to poetry but to all other arts — painting, sculpture, architecture and music. What we have here, is the sublime expression of the inhibited tendencies. In the act of objectification, the artist gets relief from his emotional travail.

Therefore, the finding of unity amidst diversity is not any systematic development of thought as the logical thinking of the universal categories of being; but it is the unreflective intuition of being; it is neither irrational nor illogical. The peculiar character is indicated by the name, the logic of sense or aesthetic. Nor is it

the play of fancy which passes from image to image in search of variety, rest or diversion, seeking to amuse itself with the likeness of things. In finding out the unity, the fancy is so dominated by converting the choatic feeling into clear intuition and we recognize the propriety of calling it creative imagination rather than fancy.

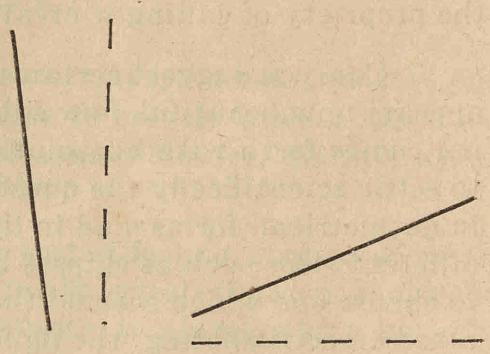
Can you suggest certain factors underlying this unity which appears now beautiful, now sublime, now ludicrous? G. Th. Fechner comes forth with his solution. He devised experiments in order to settle scientifically the question of the most pleasing proportions in geometrical forms and in line-divisions. He spread figures of different sizes such as ellipses before the observer with instructions to choose one which seemed the most pleasing; he had also watched a person constructing the figures according to the most pleasing proportion. Those were the two methods of choice and construction, together with that of use which Fechner proposed as the proper empirical methods of investigation; and these methods have continued to be employed up to the present day.

Fechner found out the golden norm of division to hold in many instances. He suggests the proportion of 1 : 1 and 1 : 3 to be pleasing under many circumstances.

Wolf insisted upon the proportion 1 : 1, while Adolf Zeising though the proportion of golden section 1 : 1·618 to be the most pleasing on the principle that it gives the greater possible diversity in a harmonious unity.

Haines and Davis from their work with a series of cards having a constant length and varying width decided that eye-movements, associations, balance between forces of attention and suggestion were the factors which determined the aesthetic effect. L. J. Martin asserted that our preferences for lines and shapes depend very much upon our attitudes towards the objects we are judging. A slanting line when interpreted as a bad vertical is displeasing, but when we think of it as a horizontal line which is rising itself to a vertical, it is pleasing.

The modern trend, however, is to emphasise the relationship of the line to the form of which it is a part, or the relationship of the figure to the total pattern in which it appears. Birkhoff, a modern investigator in this field has studied "form preference" and used the relation between order & complexity as a measure. The elaborations of his basic formula $M = \frac{O}{C}$ ('M' being the aesthetic measure, 'O' the order and 'C' the complexity) are not as objective as their mathematical expression might suggest. As a matter of fact, Birkhoff's results do indicate that the degree of pleasure is directly proportional to the ability of resolving complex relationships into a unified pattern — a very old doctrine indeed.

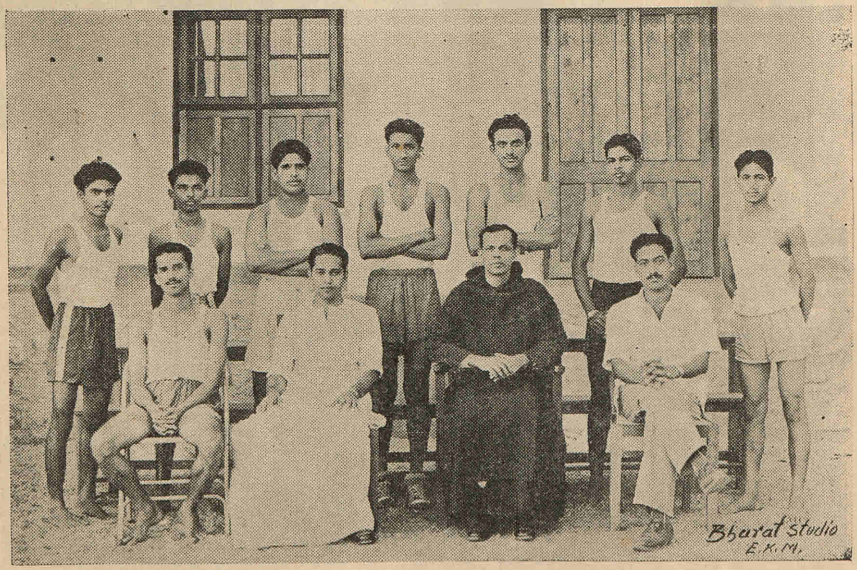
It is pity that man knowing the wonderful order subsisting in the minute details of things about him, often fails to raise his mind to the Infinite One, Who comprehends everything in His own Being which is the most simple and unified.

Doctor: *"Good, You have no temperature now."*

Patient: *"No, Nurse took it just now."*

HOCKEY TEAM.

VOLLEY-BALL TEAM.

FOOT-BALL TEAM.

BASKET-BALL TEAM.

ANAND BOOK HOUSE MADRAS.

PRE-UNIVERSITY PHYSICS by Profs. C. P. Devassy, C. C. Ouseph and Sri S. Krishna Warrier ... ... Rs. 2 50

PHYSICAL CONSTANTS & MATHEMATICAL TABLES by Sri T. N. Seshadri ... ... Rs. 0 75

PRE-UNIVERSITY ZOOLOGY by Sri V. Ananthanarayanan and Sri R. Parameswaran ... ... Rs. 2 50

A BRIEF SURVEY OF HUMAN PROGRESS AND CEVILISATION by Sri P. S. Velayudhan ... ... Rs. 3 00

PRE-UNIVERSITY INDIAN HISTORY AND CULTURE by Sri A. Sreedhara Menon ... ... Rs. 2 50

B. Sc. PRACTICAA PHYSICS PART I by Sri C. C. Ouseph, C. P. Devassy and S. L. Thomas ... ... Rs. 5 00

RROPERTIES OF MATTER by Prof. P. E. Subramania Aiyer Rs. 4 50

LIGHT FOR B. Sc. STUDENTS by Prof. K. S. Mandalam Aiyer, N. Ananthakrishna Aiyer and Sri P. K. Achan ... Rs. 6 00

HEAT FOR B. Sc. STUDENTS by Profs. N. Ananthakrishnan, S. Rajagopalan and S. John ... ... Rs. 5 50

BEGINNERS' QUALITATIVE ANALYSIS by Sri P. S. Lakshminarayan ... ... Rs. 3 00

QUANTITATIVE ANALYSIS by Prof. V. Swaminatha Aiyer Rs. 2 00

ELEMENTARY ORGANIC CHEMISTRY by A. Sarasvathy Rs. 3 50

LABORATORY MANUAL OF ORGANIC CHEMISTRY for M. Sc Students by B. B. Dey, M. V. Sitaraman, revised by Dr. T. R. Govindachari ... ... Rs. 12 00

LABORATORY MANUAL OF ORGANIC CHEMISTRY (For B. Sc. students) by the same authors ... ... Rs. 4 00

CALCULUS FOR B. A. by Sri S. Narayanan and T. K. Manicavachagom Pillai ... ... Rs. 6 00

ANALYTICAL GEOMETRY by Prof. T K. Manicavachagom Pillai and T. Natarajan ... ... Rs. 6 50

ALGEBRA by Profs. T. Natarajan. T. K. Manicavachagom Pillai and K. S. Ganapathia Pillai ... ... Rs. 8 00

OUTLINES OF ZOOLOGY by Prof. M. Ekambaranatha Aiyer Rs. 12 00

ELEMENTS OF GENERAL ZOOLOGY by Dr. K. K. Nair Rs. 2 50

and many other books are available with the Publisher

S. VISWANATHAN,

11 McNICHOL ROAD, MADRAS 31

OR

their sole agents for Kerala

GEETHA CORPORATION,

T. C. 175, PETTAH, TRIVANDRUM 1.

THE U. N. O. AND WORLD PEACE

(M. A. Augusty, II B. Sc.)

The U. N. can be said to be a child of the Second World War. Even when the war was in progress, important groups began to think and talk of a new international order under which the rights and interests of the nations would be guaranteed. So the Allies came together on 1st January 1942 to form an association, viz the United Nations. In their joint declaration the U. N. reaffirmed the principle adopted in the Atlantic Charter by President Roosevelt and the British Prime Minister Churchill. During the course of the war, at the Periodic Conferences of the big powers — at Casablanca, Quebec, Moscow, Teheran and Yalta — the Allies stressed their intention of remaining united in peace and in war. With the Dumbarton Oaks Proposals as a basis the U. N. was convened at San Francisco to discuss the proposals and to submit amendments and additions. After discussion the Charter of the U. N. was adopted by the fifty delegates present.

In the preamble of the Charter the United Nations expressed their determination "to save succeeding generations from the scourge of war by uniting their strength to maintain international peace and security". While the main purpose of the U. N. is the preservation of world peace, the members have also recognised the importance of achieving international co-operation in sobring international problems of an economic, cultural of humanitarian character, and in promoting and encouraging respect for fundamental freedoms for all without distinction of race, sex, language or religion." The U. N. is neither a world government nor a federation, but an association of sovereign states joined together for the purposes stated in the Charter.

From time immemorial man has been dreaming of a "parliament of man, the Federation of the world". But it was only with the threat of Kaiser Wilhelm that the first world organisation came into being. It is easy to ridicule the League of Nations, but

there can be no doubt about its seminal importance as an instrument of human progress. It failed because the spirit of nationalism was very strong. The slogan "My country, right or wrong" has proved disastrous to peace and progrees. It is on the repudiation of chanvimistic nationalism that the future of the world rests.

It will be a hollow boast that all is right with the U. N. If no war has broken out, it is not because of the U. N., but because the greatest powers are too much afraid of each other's hydrogen bomb. It received almost a mortal blow when the Soviet Union began to play an obstructive role. The frequent vetoes, the unseemly wrangles in the Assembly and the Council, the continuacy of the Union of South Africa were profoundly disquieting to believers in internationalism. More over countries like China which have it in them to contribute to its strength have been denied admission into the organisation. Above all the greatest obstacle lies in many countries, if not most, refusing to grant to it full authority over themselves. They cling to their sovereignty too closely obvious of the fact that the U. N. cannot succeed, unless it possesses powerful sanctions to enforce its decisions.

These are unpleasant facts. But no one will deny that the U. N. is indispensable. It possesses moral authority and it is felt to be a stigma for any country to be kept out of it. It still provides facilities for disputants to attempt to compose their quarrels. If the passions of the 'Cold War' had not intervened, it night have shown itself to be more effective. Even so its achievements in the political field are not negligible, though of course they are not as impressive as they ought to have been. After fishting the aggressor from North Korea it took a leading part in the peace treaty there. It halted bloodshed in the Middle East. It has taken a leading part in convening conferences on the peaceful utilisation of nuclear energy, though the suspicions of the Great Powers have till now prevented any scheme of disarmament from maturing. While this is so, its specialised agencies have fully justified their existence. The Food and Agricultural Organisation, the World Health Organisation, and the U. N. E. S. C. O. have in their respective spheres contributed greatly to the progress of mankind, acting on the principle of international co-operation.

Ultimately, however, it must stand or fall by its ability to preserve peace which is a political problem. The principal powers are still liable to ignore its authority when it suits them. Its strength lies in the security council through which the Great Powers have been invited to take action to maintain peace whenever it is threatened. Discord has been caused by the indiscriminative use of the veto, though this is only a symptom of the misunderstandings among the supposed guardians of peace. This and other defects should be removed when the Charter comes to be revised. Over a decade of experience of the working of the U. N. has shown that while it has some faults and has, therefore, not proved as effective as it should have, it is absolutely necessary to carefully foster and strengthen it. It does represent a great and historic gain to humanity in its immemorial search for peace and it will be tragic if it were to be cast away. The League of Nations ended in Hitlers's war, but the United Nations may, if it is allowed, lead mankind to prosperity and happiness, especially as nuclear energy has made its debut as a mighty agent of destruction and death. Only an international order can effectively tame this mighty 'genie' and channel its forces for the betterment of mankind.

Nice sister : "If I had been offered a dish with two apples on it, I would have taken the smaller one."

Nasty brother : "Well, you have got it, so what is all the fuss about?"

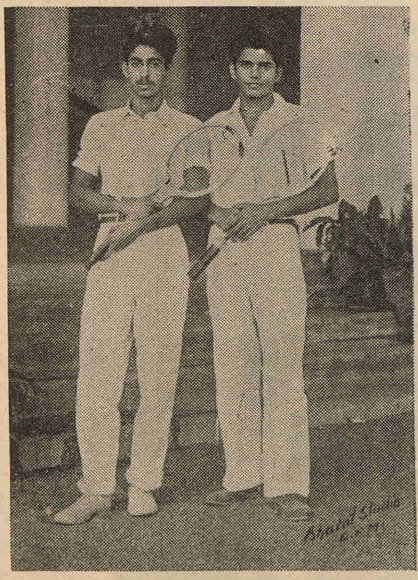
* * * * * *

"Ma", said a little girl who was reading a geography book, "where is the state of matrimony?"

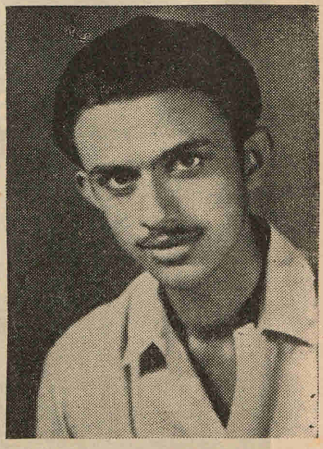
"That," said the mother, "is one of the United States."

CRICKET TEAM.

TENNIS
Balakrishnan & Jose.

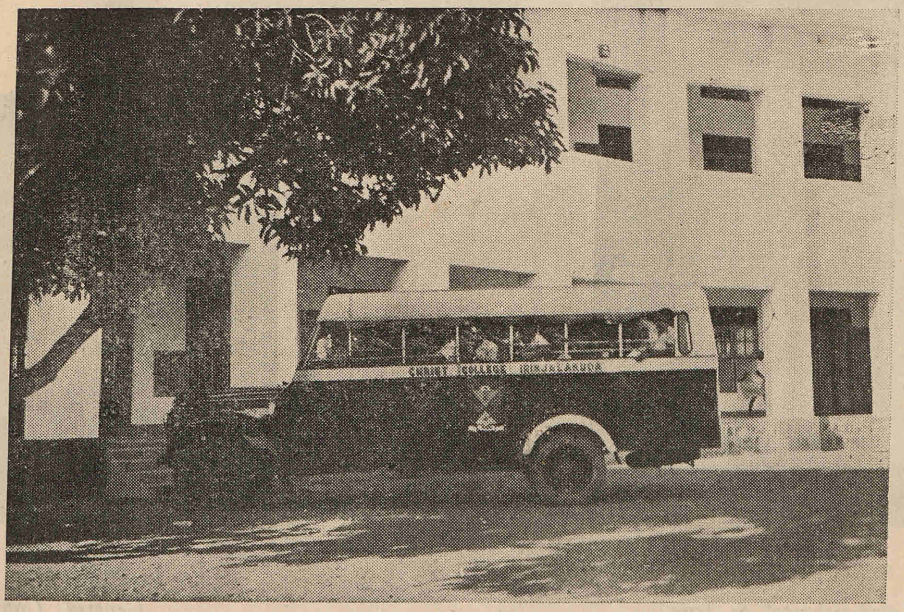

P. J. Mathew,
General Captain.

THIS YEAR'S NOVELTIES :—

KANDAMKOLATHI LONAPPEN MEMORIAL
FOOT-BALL TROPHY.

OUR COLLEGE VAN.

A. I. C. U. F. Third National Congress

(Lona C. C., I. B. Sc)

The All India Catholic University Federation is a University Organisation that brings together the Catholic Intelligentsia of India. It consists of two sections: the student section, called Catholic Students' Union and the graduate section called the Newman Association. Each section is autonomous, working, however in close collaboration with the other. The aim and purpose of this organisation, is to make the student community, as well as the graduates, aware of their responsibilities in the religious, social, intellectual and cultural fields. It tends to develop in its members a sense of loyalty to the country and a broad national outlook, above the barriers of a narrow provincialism. At the same time it endeavours to give them an international outlook, which is so necessary in the world of today.

The grand "Third National Congress" was inaugurated by His Eminence Cardinal Gracias in St. Xavier's College, Bombay at 6 P. M. on 28th of December 1958. Not only the Roman Catholics but also many members of other religious denomination took part in the Congress. There I could see delegates coming from various parts of East and West. I could meet the Negros, Philippynoes and Anglo-Indians. I could also see our Indian friends coming from various parts of India, speaking different languages.

From our College three delegates went to the Congress. We were accommodated in Don Bosco High School, Bombay. Everyday we went to the Congress by St. Xavier's College-Van. The Hind National Congress was a pleasant one. Every day there were general sessions, workshops and commissions and cultural programmes. In the general session on Monday the 29th December Sri Jayaprakash Narayan delivered an illuminating speech on "Modern India and spiritual values". There were many prominent observers like Dr. Brahm Prakash, Dy. Chief Scientific Officer of the Atomic Energy Establishment, Trombay, Sri A. M. Thomas, Dy. Minister for food and Agriculture, His Excellency Dr. T. R.

Knox Apostolic Internuncio to India, His Grace Dr. E. D'Souza Archbishop of Nagpur, His Grace Dr. Benedict Mar Gregorios, Archbishop of Trivandrum and Shri Ravindra Varma, International President of the World Assembly of Youth.

There were many units in the workshops and Commissions. Our unit was D' and we discussed Social Philosophy and the problem of Communalism. We passed many resolutions against communalism in which we pointed out many methods in order to better the conditions of the backward communities. During the Third National Congress there were variety entertainments. We, delegates toured Bombay City and saw many important places. The Congress concluded its deliberations on New Year Day 1959.

The Third National Congress has left a deep impression on us. Delegates from all parts of India felt like brothers and it is my earnest hope that the same fraternal spirit will continue among the students of various Universities. We all shared the same faith and more than over we felt that we belonged to a Church which was truly Catholic.

I take this opportunity to thank all those who have given us a chance to take part in this National Congress. I hope that our students will take more interest not only in the Congress but also in the study of our sublime religion and the various difficult problems that confront our country and the world at large.

When Beau Nash was ill, the doctor asked him if he had followed his prescription. "No, doctor," said Nash; "If I had, I should have broken my neck, for I threw it out of the second storey-window."

* * * * * *

"Why do you lean over that empty cask?"
"I am mourning over *departed spirits*."

TUTORIAL COLLEGE & MASCOT CLASSES

TRICHUR.

BORN 1932!

STILL GOING STRONG! BEST TUITION AVAILABLE IN ALL PARTS AND SUBJECTS OF KERALA AND MADRAS UNIVERSITIES.

CLASSES BEGIN IMMEDIATELY AFTER RESPECTIVE RESULTS.

APPLY FOR PROSPECTUS TO:—

P. S. VENKITESWARAN, M. A.,
DIRECTOR.

ROYAL STORES,

COURT VIEW,

IRINJALAKUDA.

THE MOST RELIABLE HOUSE FOR:—

ALL KINDS OF ELECTRIC GOODS,
TABLE FANS, CEILING FANS, CYCLES,
CYCLE SPARE PARTS ETC., ETC.

WE UNDERTAKE HOUSE ELECTRIFICATION & ILLUMINATION WORKS AT THE SHORTEST NOTICE AND AT THE MOST COMPETITIVE CHARGES.

A Brief Survey of Education.

(Pankajakshan)

The history of Indian education stretches far back into the Vedic period. The accumulated traditions and speculative knowledge of the race was transmitted during this time through writing as well as oral teaching. The "Gurukulums" played an important role in the dissemination of knowledge.

Though learning was the private property of a select few, the Vedic era produced great thinkes and writers. Even now the philosophical writings of these vedic men are a source of inspiration to those who care to study them.

During the Buddhist age also education received the attention of the people. Knowledge in every field began to increase. Side by side with Philosophy, art and architecture, science also attracted the attention of the elite. The great universities of Nalanda and Taxila proclaimed the stupendous heights which Indian education had attained. During the later Hindu revival period also education was fostered and nourished by the kings and emperors and we find the intellectual class of the times engaged in the study of a variety of subjects.

Till then Sanskrit remained as the 'Lingua Franca'. But with the coming of the Moslems and the establishment of their Kingdom, the tide began to flow in another direction. Under the Moslem era the spirit of education also underwent a radical change. Along with Sanskrit, Persian and Urdu came into vogue. The Moslems also dealt a death-blow to the old methods of education. Hindus had to safeguard their literary works from the Moslems, for it was a sacred duty for the Moslems to destroy the culture and civilisation of the people who professed a different religion from their own.

All the while, Indian education was concerned mainly with speculation. It rarely went to the practical aspect of things.

Education, in general, was not designed to enable man to live a comfortable life by subduing the tremendous forces of nature. The entire intellectual abilities of our thinkers were employed to find out the pros and cons, the why and wherefore of this universe and of the soul. Some of their ideas have stood the test of modern scientific enquiry, while others yet remain to be confirmed by science. Devoid of a practical objective, this mode of education was bound to receive a set back, when a more practical useful type of education came to the forefront.

Under Muslim rule the study of Persian literature gave a new zest to Indian education, but it did not last long for it had very little to contribute to Indian culture. During the later Muslim period education in India was at its lowest ebb. Though there was a stir in Maharashtra as well as in some corners of Southern India, there was nothing like a general ferment. The period beginning with the later Muslim era up to the establishment of English schools in India may rightly be termed the "Dark Age" of education in Indian History.

It was the wisdom of Macaulay that gave India the blessing of English education. But Macaulay introduced English education in India in order to manufacture clerks, and so the mode of education he planned was not in any way helpful to the Indians in gaining an insight into western culture and thought.

The credit of introducing the Indians to western modes of thinking and living goes to the Christian Missionaries. The untiring efforts of the missionaries in spreading English education are beyond praise. They built up a net work of schools and colleges all over India and many of our enlightened leaders are the products of these institutions. Even now if we look around us we can see that many of the notable educational establishments are run by them.

The contribution of the missionaries in the development of the local languages requires special mention. The Evengelist who came to preach the gospel to the "heathens" of India realised that their attempts would end in futility unless they could speak to the people in their own language. So they took up the study of the

local languages. Many of our languages had then neither a codified grammar nor a concise dictionary. The Christian missionaries worked hard and besides compiling dictionaries and writing grammars, they also published many a book in the vernaculars. How much this has stimulated the progress of our languages any one can easily see!

A new era in the history of our education seemed to have opened with the establishment of Tagore's 'Santi-Niketan'. But since it remains confined to Bengal, it has not exercised a profound influence on our education.

Great changes in the field of our education are yet to take place. The current trend seems to be to emphasise technical education. The increasing demand for more and more technical men and the alluring prospects held out by industrial magnates are attracting a large number of students to technology. The emphasis on technical education is so great that art seems almost to have gone into eclipse. But in some countries which have gone ahead in technology and have ignored art, human values are at a discount. So it will be foolish to think that technical education alone will satisfy human needs and art may be left to take care of itself. Let us not, in our eagerness to keep step with industrialised nations, subordinate man to the machine!

"You had better ask for manners than money", said a dandy to a beggar. "I asked for what I thought you had most of."

* * * * * *

"I see a villain in your face", said a Judge to a prisoner. "May it please your honour", said the latter, "that is a personal *reflection*".

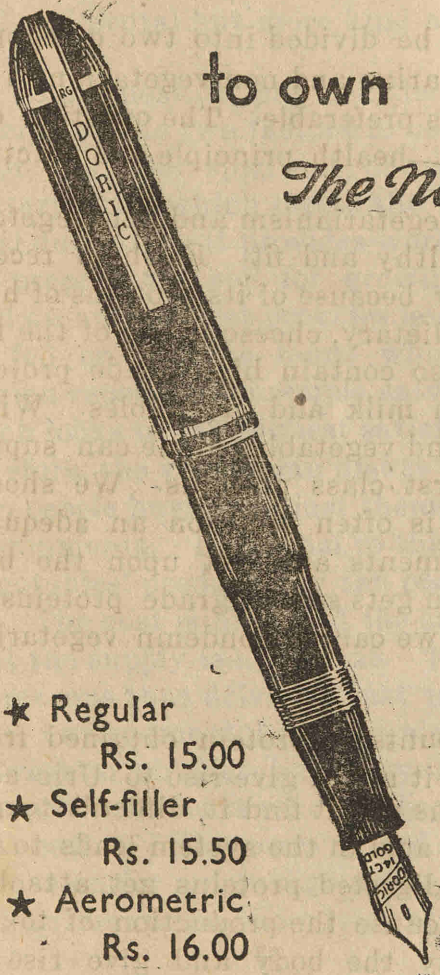
You don't have to be a PROFESSOR...

to own

The New

Doric Skyliner Pen

The new Doric Skyliner pen is outstanding value at its price – a solid 14ct. Gold Nib ground to suit every hand-writing need, a Magic Feed designed to write to the last drop of ink, a Breather Tube guaranteed to take in a larger ink supply and a Rolled Gold Clip and Band that will not tarnish for years. Yet this pen can be yours at an amazingly low price. See and buy the DORIC SKYLINER at your store today.

★ Regular
Rs. 15.00
★ Self-filler
Rs. 15.50
★ Aerometric
Rs. 16.00

DORIC PRODUCTS

Hornby Road, Bombay 1.

DP-35/MAS

Vegetarian Versus Non-Vegetarian.

(M. Sukumar, II B. Sc)

The people of the world may be divided into two categories when we consider their diet — vegetarian and non-vegetarian. It is a matter for debate which of these is preferable. The question can be examined from three stand points—health, principle and practice.

Under ideal conditions both vegetarianism and non-vegetarianism are capable of keeping us healthy and fit. Flesh is recommended as an article of diet chiefly because of its proteins of high nutritional value. In a vegetarian dietary, cheese is one of the few equivalents of flesh. Soya-beans also contain high grade protein. In small proportions it is present in milk and vegetables. When taken in adequate quantities milk and vegetables alone can supply all the demands of the body for first class proteins. We should bear in mind that optimum health is often built on an adequate combination of various nutritive elements and not upon the best proteins alone. Since the vegetarian gets second grade proteins in abundant measure from his dietary we cannot condemn vegetarian diet as inadequate.

On the other hand large amounts of protein obtained from flesh diet is harmful to health since it might give rise to Uric acid in such abundance that some systems might find it difficult to get rid of it. The accumulation of Uric acid in the system leads to all sorts of physical ailments. Also undigested proteins get attached to the colon or large intestines and cause the production of toxins and poisons which are absorbed by the body and give rise to various types of diseases. Therefore the meat-eater has to practise considerable moderation during his meals to escape the harmful consequences of an excess of proteins and the vegetarian has to see to it that his diet provides him with sufficient mixed proteins for the maintenance of perfect health.

As for the influence of food on the intellect, the evidences are equally balanced on both sides. We see persons of equal keenness

of intellect, initiative and smartness among both vegetarians and non-vegetarians. Hitler whose acute though perverse intellect won the admiration of the whole world, was a pure vegetarian. He was a militarist but generally speaking the vegetarian food is known to exercise a more humane and softening influence on men than a meat diet. We see that vegetarians are in general less cruel and brutal but more kind and humane than non-vegetarians.

The question may next be examined from the stand-point of principle. The two factors to be considered here are the economic factor and the spiritual or religious factor. The practice of vegetarianism which meets the economic test of right diet is a social duty since it provides work for so many thousands of people who prepare the soil for growing different crops. On the other hand an animal diet provides less work for the people since animals are fed on pasture lands which require no cultivation. Again religion recognizes a simple satvika diet as a means to pure life which looks to the highest satisfaction of the soul. On principle, therefore, the vegetarian diet is the right one. In practice, however, people have to adjust themselves to their circumstances and environments. It is ideal to think of cheese, milk and buttermilk ('vegetables' produced by the plant 'cow') as parts of one's daily life. The cost is high and the supply small whereas in the case of meat the supply is abundant. Thus the economic factor is one of the reasons that drives a vast number of people to meat-eating. Other environmental reasons also account for the adoption of the non-vegetarian diet by many a vegetarian. Large numbers of vegetarian students who go abroad for higher education take to meat-eating. There are a good number of people who change a vegetarian for a non-vegetarian diet and vice versa from personal predilections or on the advice of their doctors.

EXCHANGES.

Alwaye	Union Christian College,		Magazine.
Bhopal	Govt. Hamidia	,,	,,
Changanachery	St. Berchman's	,,	,,
,,	Assumption	,,	,,
Calicut	Providence	,,	,,
Ernakulam	Law	,,	,,
,,	St. Alberts'	,,	,,
,,	Maharaja's	,,	,,
Kozhikode	Guruvayurappan	,,	,,
,,	St. Joseph's	,,	,,
Kottayam	B. C. M.	,,	,,
Mannanam	St. Joseph's Training	,,	,,
Muvattupuzha	Nirmala	,,	,,
Madras	Layola	,,	,,
Palai	St. Thomas	,,	,,
Palayamkottai	St. Xavier's	,,	,,
Pandalam	N. S. S.	,,	,,
Palghat	Gov. Victoria	,,	,,
Quilon	Fatima	,,	,,
Trichur	St. Thomas	,,	,,
,,	St. Mary's	,,	,,
,,	Kerala Varma	,,	,,
Trivandrum	University	,,	,,
,,	Mar Ivanios	,,	,,
Tiruvalla	Mar Thoma	,,	,,
Thevara	Sacred Heart	,,	,,
Trichinapoly	St. Joseph's	,,	,,
Tambaram	Madras Christian	,,	,,

THE FEDERAL BANK LIMITED,

H. O. ALWAYE.

BRANCHES: ANGAMALLY, CHALAKUDY, ERNAKULAM, EDAVANAKAD, PERUMBAVOOR & KOOTHATTUKULAM.)

PROGRESS STATEMENT.

Year	Capital	Deposits	Working Capital	Reserves
1948	1,30,340. 00	2,32,071. 32	4,24,623. 12	2,200. 00
1950	1,31,590. 00	6,33,010. 40	8,63,707. 81	5,000. 00
1952	1,42,860. 00	8,73,889. 78	11,70,282. 49	17,393. 75
1954	1,42,860. 00	13,33,676. 15	16,59,496. 98	27,534. 58
1956	1,42,860. 00	27,32,210. 07	43,02,367. 05	42,500. 00
1958	1,42,860. 00	39,85,887. 31	66,88,230. 59	89,781. 12

Year	Investment	Net Profit	Dividend
1948	41,700. 09	6,921. 05	2 1/3% free of Tax
1950	39,237. 50	7,412. 33	2 1/2% ,,
1952	89,719. 43	15,008. 15	3 1/2% ,,
1954	1,58,960. 56	21,751. 80	5 % ,,
1956	5,74,525. 35	34,885. 39	5 1/2% ,,
1958	10,38,887. 62	42,802. 62	6 % ,,

PHONE: 27

K. V. KORU & Co.,

GENERAL MERCHANTS & COMMISSION AGENTS,

MARKET ROAD,

IRINJALAKUDA.

"Sir," said the lawyer to the clergyman, "If a priest and a devil went to law, who, do you think, would win?"

"The devil, Sir, for all the lawyers (liars) would be on his side", replied the priest.

* * * * * *

Two ladies asked a polite Irishman whom he thought the elder. "Sure", said he, "you both look younger than the other."

* * * * * *

He: "You used to say there was something about me you liked."

She: "Yes, but you have spent it all now."

* * * * * *

"The Police say that you and your wife had some words", said the Judge.

"I had some" replied the prisoner, "but did'nt get a chance to use them".

* * * * * *

"Have you any idea of what Hell is like?" "Yes, come up to my house to-night and I'll introduce you to my mother-in-law."

* * * * * *

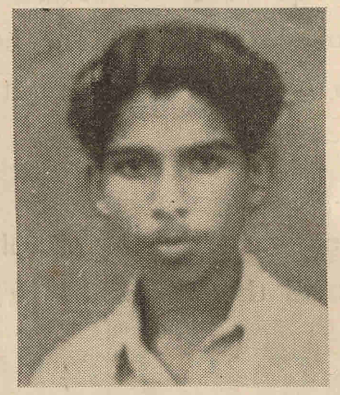
Counsel: "Was the prisoner sober?"

Witness: "No, Sir, he was drunk as a Judge."

Judge: "You mean drunk as a lord?"

Witness: "Yes, my lord."

IN MEMORIAM

P. RAVINDRAN

Born 1—7—1939

Expired 4—2—1959

R. I. P.

Life and love all a dream,
Oh! scenes in strong remembrance set
Scenes never, never to return!

It is with deep regret we record the sudden and unexpected demise of one of our beloved students, **M. P. George** of the Pre-University on the 14th May 1959.

George's end was the result of a shock he received from lightning and thunder while he was reading in his room.

We do not find words to express our sorrow at the merciless hit of fate. It is all the more great since this is the second misfortune during the year.

May his soul rest in Peace.

R. I. P.

സാഹിത്യകുതുകം

ഗവൺമെന്റ് പ്രസ്സ്

രസകരമായ ഒരു യാത്ര.

(സുരേന്ദ്രനാഥൻ കെ. കെ., I. B. Com.)

ഒരു ഞായറാഴ്ച രാവിലെ കുസുമഗിരിയുടെ വിഭവസമൃദ്ധമായ സദ്യയും, വിറകൊള്ളിക്കുന്ന കുളിരും നിസ്സാരമാക്കിക്കൊണ്ട് ഞങ്ങളും റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ എത്തി. അങ്ങനെ മൂന്നു് അദ്ധ്യാപകരടക്കം ഞങ്ങളും ഇരുപത്തഞ്ചുപേർ രസകരമായ ഒരു യാത്ര പുറപ്പെട്ടു.

ഒരു മണിക്കൂർ വൈകിയാണു് ''കൊച്ചിൻ എക്സ്പ്രസ്സു്'' ഓടിക്കിതച്ചെത്തിയതു്. നാലു മുറികളുള്ള ബോംബെ കമ്പാർട്ടുമെൻറു് പ്ലാറ്റ്ഫാമിന്നടുത്തു വന്നുനിന്നു. ജനലിൽ ഇരുമ്പഴികളും കതകിന്നു പൂട്ടുമുള്ള സുരക്ഷിതമായ, തുടച്ചു വൃത്തിയായ മൂന്നു മുറികളിലായിട്ടായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ റിസർവ്ഡു് സീറ്റുകൾ. അടിയിലത്തേയും അതിന്നു മുകളിലത്തേയും സീറ്റുകളിൽ കിടക്കുവിരിച്ചു് ഏറ്റവും മുകളിലത്തേതിൽ പെട്ടികളും വെച്ചു് അവരവരുടെ സ്ഥാനം സുരക്ഷിതമാക്കി. ഞങ്ങളുടെ കമ്പാർട്ടുമെൻറിൽ കയറാൻ ശ്രമിച്ചു് പല യാത്രക്കാരും നിരാശരായി മടങ്ങിപ്പോയി. രണ്ടുമണിയോടുകൂടി ഞങ്ങളേയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് വണ്ടി പുറപ്പെട്ടു. കേരളത്തിൻെറ വടക്കേ അതിർത്തിയായ ''വാളയാർ'' കടന്നു്, കോയമ്പത്തൂർ, ഈറോഡു്, സേലം തുടങ്ങിയ സ്റ്റേഷനുകളും തരണംചെയ്തു പ്രഭാതത്തിൽ ഞങ്ങളും ആക്കോണത്തെത്തി. ഇന്ത്യയുടെ നാനാഭാഗത്തേയ്ക്കും സദാസമയവും വണ്ടി വന്നുംപോയുമിരിക്കുന്ന, തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ, ഒരു വലിയ ജങ്ഷനാണു് ഇതു്. ഒമ്പതുമണി കഴിഞ്ഞു. വണ്ടി സത്വരം ഓടിത്തുടങ്ങി. പ്രകൃതിയുടെ ശക്തിയും ഭംഗിയും കാണണമെങ്കിൽ അതിന്നുള്ള അവസരമാണിതു്. മലയുടെ കിഴക്കാംതൂക്കായ ഭാഗങ്ങളിൽ ഭീമമായ ഉരുളൻ പാറക്കല്ലുകളും തങ്ങിനില്ക്കുന്നു. അവയ്ക്കു മുകളിൽ മുകളിലായി പിന്നേയും കല്ലുകളും തങ്ങിനില്ക്കുന്നതു കാണാം. വണ്ടി കടക്കുമ്പോഴേയ്ക്കും ഇവയിലേതെങ്കിലും അടർന്നുവീഴുമോയെന്നു ഭയം തോന്നുമെങ്കിലും, രസമുള്ള കാഴ്ചതന്നെ. പർവ്വതപ്രാന്തം പിന്നിട്ടാൽ ഫലപുഷ്ടിയില്ലാത്ത തരിശുഭൂമിയായി. ഏതാനും ഭാഗം വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങി വരിവരിയായി നിന്നിരുന്ന വൃക്ഷങ്ങളുടെ ഇടയിലൂടെ വരുന്ന ബാലാർക്ക കിരണങ്ങളേറ്റു വർണ്ണശബളമായിത്തീർന്ന പ്രകൃതിയുടെ ലാവണ്യം അവർണ്ണനീയംതന്നെ.

മലയും മേടും കുണ്ടും കുഴിയും നിറഞ്ഞതു, മാനും മയിലും കുയിലും കുരങ്ങനും സൈരമായി ജീവിക്കുന്ന കുറിക്കാടുകളാൽ ആവൃതമായ ഒരു വലിയ ഭൂവിഭാഗം പിന്നിട്ടു വിശാലമായ വയലുകൾക്കിടയിലൂടെയാണു് വണ്ടി പോകുന്നതു്. പത്തിരുപതു നാഴികയ്ക്കിടയ്ക്കു്, വൃത്തിയുള്ള സാമാന്യം വലിയ വളരെ കുറച്ചു വീടുകളും, അവയ്ക്കു ചുറ്റും ഏതാനും കുടിലുകളുമുള്ള ചെറിയ ഗ്രാമങ്ങൾ കാണാം.

27-ാംനു- ഞങ്ങൾ പൂനയിലിറങ്ങി. ആദ്യമായി അവിടെനിന്നും പതിനാലു നാഴിക അകലെയുള്ള കടക്കവാസലയിൽ ''നേഷനൽ ഡിഫെൻസു് അക്കാഡമി''കാണുവാൻ പോയി. നേവി, എയർഫോഴ്സു്, മിലിട്ടറി, ഇവയെക്കുറിച്ചു്, ഏകസ്ഥലത്തു പരിശീലനം നല്കുന്ന, ഇന്ത്യയിലെ ഏകസ്ഥാപനമാണിതു്. നാലുഭാഗത്തും മലകളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട സുരക്ഷിതമായ ഇവിടെ ആയിരക്കണക്കിനാളുകൾക്കു താമസിക്കുന്നതിന്നു സൗകര്യമുള്ള കപ്പാർട്ടേഴ്സു് വണ്ടിയിലിരുന്നാൽ കാണാം. ഇവിടെ 1500 ആളുകൾക്കു് ഒരുമിച്ചിരുന്നുണ്ണാവുന്ന ഒരു ഹാളും അതിനോടു ചേർന്നു് അടുക്കളയുമുണ്ടു്. ഇവിടെ പാൽ കാച്ചുന്നതും, മത്സ്യം വറുക്കുന്നതും പാത്രം

കഴുകുന്നതും, എല്ലാം യന്ത്രങ്ങളാണു്. ഉന്നത മദ്ദത്തിൽ ചൂടുവെള്ളവും പച്ചവെള്ളവും പാത്രത്തിൽ തട്ടിച്ചാണു് പാത്രം വൃത്തിയാക്കുന്നതു്. ഇവിടെ പാൽ പിരിയുകയില്ല; പാത്രം ഉടയുകയില്ല; കാരണം സകലതും ചെയ്യുന്നതു് ഇലക്ട്രിസിറ്റിയാണു്, ബലഹീനനായ മനുഷ്യനല്ല. എജ്യുക്കേഷൻ ഹാളും, സിനിമാഹാളും, സ്വിമ്മിങ്ങ്പൂളും നാടകവും കണ്ടു ഞങ്ങൾ മടങ്ങിപ്പോന്നു. അടുത്ത ദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ "സന്ബാജി പാക്ക്" കണ്ടു. പിന്നെ ശിവാജിയുടെ കോട്ട കാണുവാൻ പോയി. അതു് ഇന്നും ശിവാജിയുടെ കഴിവുകളെ ഉച്ചൈസ്തരം ഉൽഘോഷിക്കുകയാണു്. പൂനയിലെ ദൃശ്യങ്ങളിൽ തൊണ്ണൂറുശതമാനവും, സ്ത്രീപുരുഷഭേദമെന്യേ, സൈക്കിളിലാണു് സഞ്ചരിക്കുന്നതു്. ശയനമുറിയുടെ സൗകര്യക്കുറവും, രാത്രിയിലെ അതിശൈത്യവുംനിമിത്തം 28–ാംനു- ഉച്ചതിരിഞ്ഞുതന്നെ ഞങ്ങൾ ബോംബെയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു.

ഇരുപത്തൊന്നു തുരങ്കങ്ങൾ കടന്നു് ഇലക്ട്രിക് ടെയിൻ ഏഴുമണിക്കു് ബോംബെയിലെത്തി; എട്ടുമണിക്കു് ഞങ്ങൾ ഡോൺബോസ്കോ സ്റ്റാളിലും. സ്റ്റാളെന്നുപറഞ്ഞാൽ, ഒരു പള്ളിയുടെ ഇരുഭാഗത്തും സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന, മൂന്നുനിലയിലുള്ള അടി മാർബിളിട്ട, രണ്ടു ക്കൻ കെട്ടിടങ്ങൾ. ആ രാത്രിതന്നെ വ്യായാമത്തിനുവേണ്ടി രണ്ടു ഫർലോങ്ങ് നടന്നു, തിരിച്ചുപോരുമ്പോൾ വഴി തെറ്റിയതിനാൽ രണ്ടു നാഴിക നടക്കേണ്ടിവന്നു. പിറേറന്നു സിറ്റിയിൽ ആകെയൊന്നു കറങ്ങി—അംബരചുംബികളായ ഉന്നതസൗധങ്ങളും, ആറൊഴുകുന്നപോലെ വാഹനങ്ങളും, വിശിഷ്യ കാറു്, ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന റോഡുംതന്നെ. പത്തുപതിനഞ്ചുമിനിട്ടു നിന്നാലേ ഒരു റോഡു വിലങ്ങനെ കടക്കാൻ പറ്റുകയുള്ളൂ. "സചിവാലയത്തിൽ"വെച്ചാണു് ഞങ്ങളിൽ പലരും ആദ്യമായി "ലിഫ്റ്റിൽ" കയറിയതു്.

ബോംബെയിൽ ഒരു സാധാരണ സ്റ്റേഷനിൽ കുറഞ്ഞതു് എട്ടൊമ്പതു പ്ലാറ്റ്ഫോമെങ്കിലുമുണ്ടായിരിക്കും. സെൻട്രൽ സ്റ്റേഷനിൽ ഇരുപത്തൊന്നു പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളുണ്ടു്. ദൂരദിക്കിലേയ്ക്കുള്ള മിക്ക വണ്ടികളും പുറപ്പെടുന്നതു് ഇവിടെനിന്നാണു്. ആധുനികരീതിയിൽ പണിചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു വലിയ ഏഴുനിലയിലുള്ള തീവണ്ടിസ്റ്റേഷനാണു് "ചർച്ച്ഗെയിറ്റു്". ഇവിടേയ്ക്കു് ആളുകൾ വരുന്നതും പോകുന്നതുമെല്ലാം റോഡിന്റെ അടിഭാഗത്തുള്ള വഴിയിലൂടെയാണു്. ഏതു ടെയിനും ഒരു മിനുട്ടിലധികം ഒരു സ്റ്റേഷനിലും നിൽക്കുകയില്ല. വണ്ടി പുറപ്പെട്ടു പോയ്ക്കഴിയും അതിന്റെ മാക്സിമം സ്പീഡിലോടുകയായി. എല്ലാ പ്ലാറ്റ്ഫോമിലും അടുത്തു് അവിടെ എത്തുന്ന വണ്ടിയുടെ സമയവും, അതു നിറുത്തുന്ന സ്റ്റേഷനുകളും കാണിക്കും.

30–ാംനു- സ്റ്റീം വാനിൽ ഞങ്ങൾ പാക്കിലെത്തി. ഒരു മണിക്കൂറുകൊണ്ടു് ഓടിനടന്നു കണ്ടു. ഞങ്ങളിൽ ചിലർ സെൻറ് സേവിയേഴ്സ് പള്ളിയിലേയ്ക്കു പോയി; മറ്റുള്ളവർ മ്യൂസിയത്തിലേയ്ക്കും, പിന്നീടു് ഗെയിറ്റ് വേ ഓഫ് ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കും. വെയിത്സ് രാജകുമാരൻ ഇന്ത്യ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ സല്ക്കരിക്കുന്നതിനു് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെണ്ടു് പണിയിച്ചതാണിതു്. ഇംഗ്ലീഷുകാക്കെതിരായി "ടാറ്റ" പണിയിച്ച "താജ്മഹാൽ ഹോട്ടൽ" ഇതിനു സമീപംതന്നെയാണു്. ഇവിടെനിന്നും ഞങ്ങൾ മലബാർ ഹില്ലിലേക്കാണു് പോയതു്.

"Hanging Garden" സമീപം വണ്ടി നിന്നു തോട്ടത്തിന്റെ തെക്കുഭാഗത്തെത്തിയ ഞങ്ങളെ ഹഠാൽകഷ്ടിച്ച ആ കാഴ്ച അവർണ്ണനീയംതന്നെ. പടിഞ്ഞാറു് വിശാലനീലിമയാർന്ന കടൽ, കിഴക്കോട്ടു് പടിപടിയായി വിതികുറഞ്ഞ ആച്ചാകൃതിയിലുള്ള മണൽത്തീരം, റോഡ്, നടപ്പാത, വീണ്ടും റോഡ്, ഒരേ പൊക്കത്തിലും ഒരേ ആകൃതിയിലുമുള്ള മൂപ്പതുമുപ്പത്തഞ്ചു് കെട്ടിടങ്ങൾ, അതിനപ്പുറം ചക്രവാളാന്തംവരെ, അനവധി ആകൃതിയിലും, നിറത്തിലും വലുപ്പത്തിലുമുള്ള ഉന്നത സൗധ

ങ്ങളും, കണ്ണും കരളും കവരുന്ന, അനവദ്യസുന്ദരമായ ആ കാഴ്ച ഞങ്ങളെ രോമാഞ്ചംകൊള്ളിച്ചു. അതുവരെ തമാശയുടേയും പൊട്ടിച്ചിരിയുടേയും കൂത്തരങ്ങായിരുന്ന അന്തരീക്ഷം നിശ്ശബ്ദതയുടെ നൃത്തവേദിയായി മാറി; ഹൃദയമിടിപ്പിന്റെ മൃദുലസ്പന്ദനങ്ങളുമാത്രം മന്ദമാരുതനിൽ വിലയം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഞാൻ സ്വപ്നംകാണുകയാണോ, അതോ സത്യത്തിലാണൊ? സംശയനിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി ഞാൻ കണ്ണു തിരുമ്മി ചുറ്റുപാടുമൊന്നു പരിശോധിച്ചു. പലരും പിൻതിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നതു കണ്ടു. ആ ആനന്ദലഹരി അല്പംകൂടി ആസ്വദിച്ചു മനസ്സില്ലാ മനസ്സോടെ ഞങ്ങളും മലബാർ ഹില്ലിനോടു യാത്ര പറഞ്ഞു.

അടുത്തദിവസം ആദ്യം ''ടാറാ കോട്ടൺ മില്ലാ''ണു് കണ്ടതു്. 20000-ത്തിൽപരം തൊഴിലാളികളും ജോലിചെയ്യുന്ന ഇൻഡ്യയിലെ ഒരു പ്രമുഖ വ്യവസായശാലയാണിതു്. അസംസ്കൃതമായ പഞ്ഞിയിൽനിന്നു് ഉറപ്പുള്ള നല്ല നൂൽ ഉണ്ടാക്കുന്നതുവരെയുള്ള പ്രവൃത്തികളും ഒരു കെട്ടിടത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കുന്നു. ചായയും മുക്കലും, ബ്ലീച്ചിങ്ങും, പ്രിൻറിങ്ങും മറ്റൊരു കെട്ടിടത്തിലാണു്. ഇവയെല്ലാം വിവരിച്ചതന്നതിനു പുറമെ ചായ സമ്മാനിക്കുകകൂടി ചെയ്ത അവിടത്തെ ഡോക്ടറോടു് നന്ദി പറഞ്ഞു ഞങ്ങളും ''ബമ്മാ ഷെൽ റിഫൈനറി'' കാണുവാൻ പോയി. ശരീരത്തിന്റെ എല്ലാ അവയവങ്ങളിലേയ്ക്കും രക്തം എത്തിക്കുന്ന ഹൃദയംപോലെ, ഭാരതത്തിന്റെ വാഹനങ്ങളുടെ മുഴുവൻ ഹൃദയമായി അതു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഉച്ചയ്ക്കുശേഷം ഇൻറർ നാഷണൽ വിമാനത്താവളം കണ്ടു. ഇന്ത്യയ്ക്കകത്തും പുറത്തുംനിന്നു ദിനംപ്രതി അനവധി വിമാനങ്ങളും ഇറങ്ങുകയും പോവുകയും ചെയ്യുന്ന ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും വലിയ വിമാനത്താവളമാണിതു്. 1-ാംനു- പലരും ബോംബെയിലുള്ള തങ്ങളുടെ ബന്ധുമിത്രാദികളെ കാണാൻ പോയി. അല്പം ചിലർ സിനിമയ്ക്കും.

സകല വ്യവസായരംഗങ്ങളുടേയും കേന്ദ്രസ്ഥാനമായ ലോകത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ വ്യാവസായികപട്ടണമാണു് ബോംബെ. ഇന്ത്യയിലേറ്റവും ജനത്തിരക്കുള്ള ഈ പട്ടണം ഇപ്പോഴും അനവധി തൊഴിൽരഹിതരെ പല ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ആകഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും കീറിയതോ മുഷിഞ്ഞതോ ആയ വസ്ത്രം ധരിച്ച വളരെപ്പേരെ കാണാൻ സാധിച്ചില്ല. 1-ാംനു- രാത്രി പത്തുമണിക്കുള്ള ടെയിനിൽ ഞങ്ങളും ഇന്ത്യയുടെ ഹൃദയസ്ഥാനത്തുനിന്നും ആന്ധ്രയുടെ തലസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു.

2-ാംനു- രാത്രി ഹൈദരാബാദിലെത്തിയ ഞങ്ങളും 3-ാംനു- ഗോൽക്കൊണ്ട ഫോർട്ടു് കണ്ടു. അവിടത്തെ പ്രധാന പ്രവേശനദ്വാരം കടന്നു് അല്പം ഉള്ളിലേയ്ക്കു മാറി ഒരാൾ കൈകൊട്ടിയാൽ അല്പം അകലെ നില്ക്കുന്നവർക്കു് കേൾക്കാൻ കഴിയില്ല. എന്തൊരത്ഭുതം! അതേ ശബ്ദം അര മൈലകലെ കോട്ടയുടെ മുകളിൽ നില്ക്കുന്നവർക്കു കേൾക്കാം. ശത്രുക്കളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സിഗ്നലുകളും കൈമാറിയിരുന്ന സ്ഥലമായിരുന്നിരിക്കണമിതു്. പട്ടാളക്കാരുടെ സങ്കേതസ്ഥാനങ്ങളായിരുന്ന അനേകം ഹാളുകളും മുറികളും ഇതിനുള്ളിൽ കാണാം. കുന്നിന്മേൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഈ കോട്ടയുടെ മുകളിലെത്താൻ രണ്ടു നാഴിക നടക്കണം. സിറ്റിയുടെ ഒരു വിഹഗവീക്ഷണത്തിനും ഈ അവസരമുപയോഗിക്കാം. ''ഗണ്ടിപ്പെട്ടു്'' തടാകവും ''അഗ്രിക്കൾച്ചറൽ ഫോറസ്റ്റ് ഇൻസ്റ്റിട്യൂട്ടും'' കണ്ടു ഞങ്ങൾ സലാർജങ്ങ് മ്യൂസിയത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും വലിയതായ ഈ മ്യൂസിയം ഒരു ദിവസം മുഴുവൻ കാണാനുള്ളതുണ്ടു്. മാർബിൾപ്രതിമകളും, ചായപ്പണികളും, ക്ലോക്കുമാണു് ഞങ്ങളെ അധികം ആകഷ്ടിച്ചതു്. അരികൊണ്ടും കട്ടകൊണ്ടും മറ്റുമുള്ള കടലിനേറെയും കപ്പലിനേറെയും മറ്റും ചിത്രങ്ങളും ആരെയാണു് അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കാത്തതു്? അതാ പലരും പ്രതീക്ഷാനിർഭരരായി ആ വലിയ ക്ലോക്കിലേയ്ക്കു് ഉറ്റുനോ

ക്കുന്നു. നാലിന്നു രണ്ടു മിനിട്ടുള്ളപ്പോൾ ഉയത്തിപ്പിടിച്ച വടിയുമായി ഒരാൾ ക്ലോക്കിന്റെ ഒരു ഭാഗം തുറന്നു. അതിന്നുള്ളിലുള്ള മണികളം സമീപം വന്നുനിന്നു. കൃത്യം നാലിന്നു് നാലു മണിയടിച്ചു് ആൾ അപ്രത്യക്ഷനായി. വാതിലടഞ്ഞു. ഇതാണു് ആ ക്ലോക്കിന്റെ പ്രത്യേകത. പിന്നീടു ഞങ്ങൾ ചാർമിനാറിൽ കയറിയിറങ്ങി നേരെ പാക്കിലേയ്ക്കു പോയി. സമുദ്രത്തിൽനിന്നു വളരെ വിട്ടരതയിലാകയാൽ ഇവിടെ അത്യുഷ്ണവും അതിശൈത്യവുമനുഭവപ്പെടുന്നു. 4–ാംനു- രാത്രി ഞങ്ങൾ ഹൈദരാബാദിൽനിന്നു ടെയിൻ കയറി, പിറേന്നു 4 മണിക്കു് മദിരാശിയിലെത്തി. അന്നു്, ഇരുഭാഗങ്ങളും വ്യാപാരശാലകളാൽ അലംകൃതമായി, നൊട്ടനീളെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മദ്രാസിലെ പ്രധാന സ്ഥലമായ "ചൈനാ ബസാർ" നടന്നുകണ്ടു. രാത്രി മിഷനറിമാരുടെ കൂടെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. 6–ാംനു- മരീനാ ബീച്ചിൽ പോയി. വളരെ ചെറിയതെങ്കിലും, ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും വലിയതായ അക്വേറിയവും കണ്ടു് മൂർമാക്കറിലേയ്ക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ ലൈറ്റ് ഹൌസിന്റെ മുകളിൽ കയറി. മൂർമാക്കറിൽനിന്നു പലരും പലതും വാങ്ങി. മൂന്നുമണിക്കു് ഞങ്ങൾ നാട്ടിലേയ്ക്കു വണ്ടികയറി; 7–ാംനു- അവിടെനിന്നു വീട്ടിലേയ്ക്കും.

തോളിൽ എയർബാഗും ഒരു കയ്യിൽ പെട്ടിയും മറെറക്കയ്യിൽ കിടക്കയുമായി വീട്ടിൽച്ചെന്നു കയറിയപ്പോൾ ഞാനറിയാതെ പറഞ്ഞുപോയി—രസകരമായ ഒരു യാത്ര കഴിഞ്ഞു.....

അമ്പതുകൊല്ലം മുമ്പു്.

സയൻസ് ക്ലാസ്സിൽ അദ്ധ്യാപിക പറഞ്ഞു:—"ജോനാസ്സ്, 50 കൊല്ലം മുൻപ് ഇല്ലാതിരുന്ന മൂന്നു വസ്തുക്കളുടെ പേരുപറയൂ."

ജോനാസ്സ്—"ജെറ്റ് വിമാനം.....ഹൈഡ്രജൻ ബോംബു്'.....'"

അദ്ധ്യാപിക—"വേഗം പറയൂ. അല്ലെങ്കിൽ ഞാനൊരു മാർക്കും തരില്ല."

ജോനാസ്സ്—"ഞാനും, ടീച്ചർ!"

അനുഭവം.

"താങ്കളുടെ മകളെ വല്ല വിദേശഭാഷകളും പഠിപ്പിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടോ?" ആ പ്രൊഫസ്സറോടു് ഒരു സുഹൃത്തു് ചോദിച്ചു.

"ഇല്ല," ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ തലയാട്ടിക്കൊണ്ടു് പ്രൊഫസ്സർ മറുപടി പറഞ്ഞു. "ഒരു സ്ത്രീക്കു് ഒരൊറ്റ ഭാഷയറിഞ്ഞാൽത്തന്നെ അധികമായെന്നാണു് എന്റെ അനുഭവം."

കരയിലാശാൻ.

(കെ. കുമാർ, II. B. Sc.)

ഒരു നാല്പതുകൊല്ലം മുമ്പ് നടക്കാവു ന്നൊരു കഥ. ശങ്കരമ്മാൻ കരയിലെ ആശാനാണ്—കിരീടം വെയ്ക്കാത്ത രാജാവ്. കരയിലാശാന്മാക്ക് "കൊല്ലിനും കൊലയ്ക്കും" അധികാരവും അവകാശവുമുണ്ടായിരുന്ന കാലം. അന്നൊക്കെ വിരലിൻതുമ്പത്തു കാര്യങ്ങളും നടത്താമായിരുന്നു. ആശാന്റെ നാലുകെട്ടും തളവും നട്ടുമുറ്റവും ഉള്ള കുറുന്പ്രാൻ പുര പടിപ്പുര വഴിയിലേയ്ക്കഭിമുഖമായിട്ടാണ്. ഊണുകഴിഞ്ഞു വിശ്രമിക്കാൻ ആശാൻ കയ്യുള്ള കസേരയിൽ ചായുമ്പോഴായിരിക്കും മൂളിപ്പാട്ടമായി ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ വഴിയിൽക്കൂടി പോവുക. നിവന്നിരുന്നു ആശാൻ വേലിയരികിലുള്ള വാഴക്കൂട്ടങ്ങളുടെ ഇടയിൽക്കൂടി പഥികനെ കാണും. "പിടിക്കവനെ, കൊട്ടക്കു രണ്ടു." പെട്ടെന്നായിരിക്കും ആ അട്ടഹാസം. കുറെപ്പേർ വേട്ടനായ്ക്കൾപോലെ എടുത്തുചാട്ടം—അനന്തിരവന്മാരോ ശിഷ്യന്മാരോ.

പിടിച്ചുകെട്ടിയ കുറവാളിയെ തുളച്ചു കയറുന്നൊരു നോട്ടം വെച്ചുകൊടുത്തിട്ട് ആശാൻ അലറും. "കൊട്ടക്കവനു രണ്ടു. അവന്റെയൊരു തോന്ന്യവാസം." ഓ, ഓ, എന്ന പൊട്ടലാണ് പിന്നീട്; കുതിരച്ചാട്ട തോറെ പോകും.

"മതിയെടാ പിള്ളരെ, പോവിൻ അപ്പുറത്തു." അടി നില്ക്കും. കുറവാളി അതോടെ ചതഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവും. പിന്നെ മുൻപിൽ നില്ക്കുന്ന അവനെ നോക്കി ആശാൻ വിചാരണ നടത്തും.

"എടാ, ഞാൻ ആരെന്നാ കരുതിയതു? പറ, ആരാന്നാ കരുതേ?"

അവൻ നിശ്ശബ്ദനായിരിക്കും. അപ്പോഴും ആശാൻ തുടരും. "കരേമ്മലാശാന്റെ ഉമ്മറത്തുകൂടി പാട്ടപാടി പൂവ്വാറായോ? അതുക്കും വളന്നോടാ നിയ്യ്?"

"അങ്ങനൊരബദ്ധം പറ്റിപ്പോയി." അവന്റെയീ ഉത്തരം ആശാനെ കൂടുതൽ ക്രുദ്ധനാക്കും. പക്ഷെ, താനായിട്ട് ഒന്നും വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കും. കാരണം, തന്റെ കൈകൊണ്ട് ഒന്നു കിട്ടിയാൽ അതവന്റെ അവസാനമായിരിക്കുമെന്നറിയാം. ഒടുവിൽ അവനോട് പറയും: "വടക്കേപ്പുറത്തു ചെന്നോ; കഞ്ഞിയുണ്ടാക്കും. കഞ്ഞികുടിച്ചു പൊയ്ക്കോ. മേത്തു കുറച്ചു പിണ്ഡതൈലം കുഴമ്പിട്ടാമതി, എല്ലാം ഭേദമാകും. മേലാലിതാവത്തിക്കുന്നതു കാണട്ടെ."

വീടിന്റെ തെക്കുകിഴക്കേ കോണിലായിട്ട് കളരിപ്പുരയാണ്. അതി വെളുപ്പിനു കച്ചകെട്ടിയ ആശാനേയും അതുപോലെത്തന്നെ കുറെ ശിഷ്യന്മാരേയും അവിടെ കാണാം. മെയ്വഴക്കവും ആയുധാഭ്യാസവും ആശാൻതന്നെ പഠിപ്പിക്കും. ആദ്യം ഉഴിച്ചിലാണ്. ദേഹത്തിനു വഴക്കവും ഉലച്ചിലും ദാർഢ്യവും ലഭിക്കുന്നതിന്നാണ് ഉഴിച്ചിൽ. പിന്നെ ശരിയായ പരിശീലനം ആരംഭിക്കും. ആരംഭിക്കുന്നതു മുൻപിലിരിക്കുന്ന നിലവിളക്കു മൂന്നു പ്രദക്ഷിണം വെച്ചു ഗുരുക്കന്മാരെ വന്ദിച്ചു വിടവാങ്ങി തൊഴുതിട്ട് ചില്ലറ പൊടിക്കൈകളോടെയാണ്. ഗണപതിയങ്കം, സരസ്വതിയങ്കം, വാമനത്താരിയങ്കം, പുലിയങ്കം, അങ്ങനെ ക്രമത്തിൽ പൊരുതിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കും. ആശാൻ വായ്ത്താരി ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കും. വഴക്കല്ലുള്ള ഉറച്ച ചുവന്ന മണ്ണുള്ള നിലത്താണ് അഭ്യാസം നടത്തുന്നതു. മുച്ചാൺ പയറും, കാരിപ്പയറും എന്നിവയെല്ലാം അതിൽപ്പെടും. കൂടുതൽ അഭ്യാസം ലഭിച്ച ചില ശിഷ്യർതന്നെ കീഴാശാന്മാരായി മറുള്ളവരെ അഭ്യസിപ്പിക്കും.

പറമ്പിൽത്തന്നെ ഒരെഴുത്തുപള്ളിയുമുണ്ട്. മെയ്പ്പരിശീലനത്തിനുശേഷം വൃത്തിയായി

കളിച്ചു പൊടിയരിക്കഞ്ഞി കുടിക്കും. പിന്നെ എഴുത്തുപള്ളിയിലേയ്ക്കാണ്. അവിടെ എല്ലാ തരക്കാരുമുണ്ട്. അക്ഷരം പഠിച്ചുതുടങ്ങുന്നവരും, സംസ്കൃത മഹാഗ്രന്ഥങ്ങൾവരെ വായിച്ചത്ഥം പറയുന്നവരും. ഉപകരണങ്ങളും മണലും, താളിയോലയും, നാരായവും. ആശാനെ എല്ലാവർക്കും ബഹുമാനമാണ്. കരയിലെ എല്ലാ കുട്ടികളും ശങ്കരമ്മാന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിപ്പാൻ പോകും. കുട്ടികൾക്കു ലഭിക്കുന്ന ശിക്ഷയെപ്പറ്റി അവർക്കു നോട്ടമില്ല. നല്ല ശിക്ഷ ലഭിച്ചാലല്ലെ കുട്ടികൾ നന്നാവൂ. മുറുക്കുന്നതിനുള്ള അടയ്ക്കയും പുകയിലയും എന്നും കാഴ്ച വെയ്ക്കുന്നവനു് ശിക്ഷ കുറയും. എങ്കിലും ആർക്കും അതിനെക്കുറിച്ചാക്ഷേപമില്ല.

ആശാനു രണ്ടു പുത്രന്മക്കളുണ്ട്. അവരേയും ശിഷ്യന്മാരായിട്ടേ കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളു. വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ ഭാര്യവീട്ടിൽ പോയെങ്കിലായി എന്നു മാത്രം. ഭാര്യവീട്ടിലും കാരണവന്മാരുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു് താനവിടെ അനേഷിക്കാറില്ല. കരയിലാശാനായതുകൊണ്ടു് മക്കളെ പരിശീലിപ്പിക്കണമെന്നു മാത്രം. അതിൽക്കവിഞ്ഞു തനിക്കു ഭാര്യവീട്ടുകാരുമായി ബാധ്യതയൊന്നുമില്ല.

എങ്കിൽ, ആശാൻ കുടുംബക്കാരണവരാണു്; തനിക്കക്കാര്യം നല്ലവണ്ണമറിയാം. അതനുസരിച്ചു് തറവാട്ട നോക്കുകയുംചെയ്തിരുന്നു. അനന്തിരവന്മാരെ കൂട്ടുതലായി ശാസിക്കുകയും ചെയ്യും. "എടാ, കേശവാ! ആ വാഴക്കുടയൊക്കെ ചെത്തിക്കളഞ്ഞിട്ടു്. മുളകിനു് കട തുറന്നു കുറച്ചു വളമിട്ടൊ. ഇനിയൊക്കെ നിങ്ങളാടാ തറവാട്ട നോക്കാനുള്ളോർ. തെണ്ടി നടന്നാ പറ്റൂല്യ." കുറെ മറവുള്ളവരോടും കുറെ സ്വയമായിട്ടും ആശാൻ പറയും.

ശങ്കരമ്മാനു് സ്ത്രീവിഷയത്തിൽ കുറച്ചു ഭ്രമമാണു്. ഈ സംഗതി വീട്ടുകാർക്കും ശിഷ്യന്മാർക്കും നല്ലവണ്ണമറിയാം. പക്ഷേ ആരും അറിഞ്ഞതായി നടിച്ചില്ല. അതിനൊട്ടു ധൈര്യപ്പെടുകയുമില്ല.

കീഴേവീട്ടിൽ കല്യാണിയമ്മയുമായി ആശാൻ കുറച്ചു പഥ്യമാണു്. അവരുടെ ഭർത്താവു് അവരെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോയിട്ടു് കൊല്ലം രണ്ടായി. എന്തോ നിസ്സാര കാരണംകൊണ്ടു് പിണങ്ങിപ്പോയതാണു്. ഒരു മദ്ധ്യവയസ്സു. കണ്ടാലാകെക്കൊള്ളാം ഒരു മോടി. ഏറെ തടിയില്ല.

ആശാൻ സ്ത്രീകളുടെ മുൻപിൽ വാചാലനാണെന്നു. ശരിയാണോ എന്നറിയില്ല. എങ്ങനെയായാലും കീഴേവീട്ടിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. കല്യാണിയമ്മയ്ക്കു് ഇങ്ങോട്ടും പിടിപ്പത്തമാണു്. കാരണം നല്ലൊരു തറവാട്ടുകാരനാണു്. ആശാന്റെ പോക്കുവരവുകൊണ്ടു് താണുപോകുന്ന കുടുംബം പുലർത്താം. തനിക്കാണെങ്കിൽ ഉറ്റവരും ഉടയവരുമായി ഒരമ്മ മാത്രമെയുള്ളു. തനിക്കും അമ്മയ്ക്കും വേണ്ടതു് ആശാൻ കൊണ്ടുവന്നു തരുന്നുണ്ടു്.

പല ദിവസം ആശാന്റെ കിടപ്പു് കീഴേവീട്ടിൽത്തന്നെയാണു്. പുടമുറിക്കു് ആശാനു സമ്മതമില്ല. താൻ വിധിപ്രകാരം വേട്ട ഭാര്യ വേറെയുണ്ടു്. എങ്കിലും പതിവുമൂലം ആശാൻ അവിടത്തെ ഒരാളായിത്തീർന്നു. അറിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതു് ആശാന്റെ സ്വഭാവവുമാണു്. കല്യാണിയമ്മയുടെ മുഖം കറുത്തുകണ്ടാൽ ആശാൻ ചോദിക്കും: "എന്താ കല്ലോ, നീയിന്നു വിറങ്ങലിച്ചു നില്ക്കുന്നതു്? എന്താ വേണ്ടേച്ചാ പറഞ്ഞുടെ?" തെല്ലൊന്നു പുഞ്ചിരിച്ചു മുടി മാറത്തേയ്ക്കിട്ടു് തുമ്പു കെട്ടുന്നതിൽ, ചെരിഞ്ഞുനോക്കിക്കൊണ്ടു് കല്യാണിയമ്മ പറയും: "അമ്മയ്ക്കു കുറച്ചു തുണിടത്താൽ കൊള്ളാമുണ്ടു്." അപ്പോൾ ആശാൻ ഗൗരവം കലർന്ന അനുനയസ്വരത്തിൽ പറയും: "ന്നാ അതങ്ങട പറഞ്ഞാപ്പോരെ, ങ്ങനെ മുഖം വീർപ്പിക്കണോ?" പിറേദിവസം ഒരു കുത്തു മല്ലുമായിട്ടേ ആശാൻ അവിടെപ്പോകൂ. കല്യാണിയമ്മ മനസ്സിലുള്ളതു മറച്ചുവെച്ചു് ഇങ്ങനെ പറയും. "തുണ്ടൊന്നും ഞാൻ നിരീച്ചില്യാട്ടൊ." അപ്പോൾ ആശാൻ വടിയൊടിക്കുംപോലെ നേരെ

തട്ടം ''പോടീ പെണ്ണേ, ഈ പെണ്ണുങ്ങളൊക്കെ ഇങ്ങനെ തന്ന്യാന്നെനിക്കറിയാം. ഞാനെത്ര കണ്ടിരിക്കണു.''

അങ്ങനെയിരിക്കെയാണ് ആനക്കാരൻ രാമൻനായക്ക കല്യാണിയമ്മയുടെ സേവ ലഭിച്ചതു്. രാമൻനായർ ആശാന്റെ പോക്കുവരവു് നേരത്തെ അറിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ അയാളം അവിടെ സൂക്ഷിച്ചേ പോവുകയുള്ളു; അതും പകൽസമയത്തു മാത്രം.

രാമൻനായർ നല്ലൊരു കരുത്തനായിരുന്നു. പറയാമല്ലൊ, ഒരിരുപതാളെ അടിച്ചുവീഴ്ത്താൻ അയാളൊറ്റയ്ക്കു മതി. പയറ്റും മുറയും അഭ്യാസവുമെല്ലാം അയാളംക്ക നല്ലപോലെ വശമായിരുന്നു. എന്നാലും അയാളം ആശാനെ നേരിടാൻ നിന്നില്ല.

ഒരു ദിവസം രാമൻനായക്ക തോന്നി, കീഴേവീട്ടിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്നു്. അതയാളം കുറെ ദിവസമായി ആലോചിച്ചുവരുന്നതുമാണു്. ആശാനുള്ളിടത്തോളം കാലം പെട്ടെന്നൊരു നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം അയാളംക്ക കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഒരു രാത്രി ഏതോ ഒരു ധൈര്യം അയാളെ കീഴേവീട്ടിലേയ്ക്കു വലിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. അപ്പോഴാണു് കല്യാണിയമ്മ പറഞ്ഞതയാളം ഓർത്തതു്. ''സൂക്ഷിച്ചേക്കണേ, അങ്ങോരു് ആളിത്തിരി പോന്നോനാ.''

''ഹ്മ!!'' രാമൻനായർ എന്തോ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു് നിലത്തുറക്കെ കാൽകൊണ്ടൊരു തുപ്പു്. ''പോന്നോനായതെ.'' അയാളം പിറുപിറുത്തു. രാമൻനായരുടെ ഓരോ രോമവും പട്ടാളക്കാരായം നാറിയിരുന്നു. മദ്യപാനംകൊണ്ടു ലഭിച്ച ധൈര്യമാണു് അയാളെ കല്യാണിയമ്മയുടെ അടുത്തേയ്ക്കു വലിച്ചിഴച്ചതു്.

സ്ഥലത്തെത്തിയപ്പോളം അയാളവിടെ കുറച്ചുനേരം നിന്നു. എന്തോ തീരുമാനമെടുത്തിരിക്കണം. പിന്നെ ഇറയത്തു കയറി പെട്ടെന്നു മൂന്നാലു മുട്ടു മുട്ടി. മറുപടി ഉണ്ടായില്ല. ആഞ്ഞു കതകിന്മേൽ രണ്ടിടികൂടി വെച്ചുകൊടുത്തു.

''ആരടാ അതു്?'' അകത്തുനിന്നും ഉച്ചത്തിലുള്ള ചോദ്യം കേട്ടു. കുറച്ചുനേരം നിശ്ശബ്ദത. കതകു വലിച്ചു തുറക്കപ്പെട്ടു. റാന്തലിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ആശാന്റെ മുഖം കാണുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിനു വട്ടംവരഞ്ഞുള്ള കുത്തായിരുന്നു മറുപടി. ''ഹെൻറമ്മേ'' ആശാൻ ഇടത്തുകൈകൊണ്ടു വയറു പൊത്തിപ്പിടിച്ചു. ഉടനെ ''ഹെടാ, എന്നാലിതു തട്ടത്തോ'' എന്നു പറഞ്ഞു് ആശാൻ പുറകോട്ടൊരു ചോട്ടുവെച്ചു ചാടി രാമൻനായരുടെ മുഖംപൊത്തിയൊന്നുകൊടുത്തു. ചോര ചാത്തിയ ആനക്കുത്തിയുമായി അയാളം മലന്നടിച്ചുവീണു. ആ വീഴ്ചയിൽനിന്നയാളംക്കു് അപ്പോഴൊന്നും എഴുന്നേല്ക്കേണ്ടി വന്നില്ല. മൂക്കിന്റെ എല്ലൊടിഞ്ഞു തകർന്നു. ഭീമനാൽ വീഴ്ത്തപ്പെട്ട ദുശ്ശാസനനെപ്പോലെ അയാളം ചോര ചീറ്റിക്കൊണ്ടു് കിടക്കുന്നു.

അരുവിപോലെ ചോര ചാടുന്ന വയറുമായി ആശാൻ വെളിയിലേയ്ക്കോടി. വഴിയിലെവിടെയോ വീഴുകയുംചെയ്തു. കുത്തുകൊണ്ട കുടൽ പുറത്തു ചാടിയിരുന്നു. അവിടമെല്ലാം രക്തം തളംകെട്ടിക്കിടക്കുന്നു.

കണ്ണു തുറന്നപ്പോളം ആശാൻ ശിഷ്യന്മാരാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട കട്ടിലിൽ കിടക്കുകയാണു്. എല്ലാ മുഖങ്ങളിലും കഠിനവ്യഥ നിഴലിച്ചിരുന്നു. ആരുമൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. എന്തോ പറയാൻ ആശാൻ നാവനക്കി. ഒച്ച പൊന്തിയില്ല. കണ്ണടഞ്ഞുപോവുകയുംചെയ്തു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു കണ്ണു മെല്ലെ തുറന്നു. നാക്കുകൊണ്ടു് ചുണ്ടു നനച്ചു ക്ഷീണിച്ച ശബ്ദത്തിൽ പറഞ്ഞു: ''ആ എരഹത്തൻ അവൻ.....അവൻ ഒരാണാണോ.....അവനെന്നെ.....ഒളിക്കുത്തു കുത്തി. കളരീം കാന്നോമ്മാരേം വണങ്ങ്യോനാ അവനൊക്കെ?.....പൊരുതാൻ വന്നിരിക്കുന്നു! മാനോള്ളോരു്.....ചെയ്യോ?....ചെയ്യോന്നു?....'' വേദന സഹിക്കാതെ ആശാൻ വയർ പൊത്തിപ്പിടിച്ചു. അല്പം കഴിഞ്ഞു് ബലിഷ്ഠങ്ങളായ ആ കയ്യുകളം തളർന്നു വിറങ്ങലിച്ചു. കണ്ണുകളം എന്നന്നേയ്ക്കുമായി അടഞ്ഞു.

കഥകളിയും ആധുനികലോകവും.

(മോഹൻദാസ് സി., P. U. C)

കഥകളി കേരളത്തിന്റെ സന്ദേശവുമേന്തി ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ഇന്നു് സഞ്ചരിച്ചുവരികയാണു്. സംഗീത—സാഹിത്യ — നൃത്തനൃത്ത്യാദികലകളുടെ ഒരു സമഞ്ജസസമ്മേളനമായ ഈ കല പാശ്ചാത്യരും പൌരസ്ത്യരുമായ കലാസ്വാദകന്മാരെയെല്ലാം ഒരുപോലെ ഇന്നു് ആകഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണു്. ഇന്ത്യയുടെ ഈ തെക്കേമൂലയിൽ ഒതുങ്ങിക്കഴിയുന്ന കൊച്ചു മലനാട്ടിന്റെ സൌന്ദര്യബോധവും ഭാവനാശക്തിയും വികാരാവിഷ്കരണവൈഭവവും കഥകളിയിൽക്കൂടി കണ്ടു് അത്ഭുതപ്പെടുകയാണവർ. എന്നാൽ വിശ്വകലാവേദിയിൽത്തന്നെ പ്രമുഖസ്ഥാനം ആജ്ഞിച്ചു കഴിഞ്ഞ കഥകളിയുടെ ഏറ്റവും വലിയ ശത്രുക്കൾ ഈ കേരളത്തിൽത്തന്നെയാണെന്നുള്ളതു വിചിത്രവും ഖേദകരവുമാണു്.

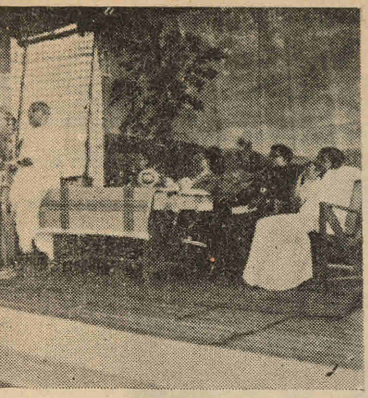
എട്ടാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനമായപ്പോഴേയ്ക്കു് കഥകളിക്കു് കേരളത്തിൽ പ്രചുര പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് ചരിത്രരേഖകൾ കൊണ്ടു് തെളിയുന്നുണ്ടു്. അപ്പോൾ അതിനു മുമ്പുതന്നെ കഥകളി രൂപം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണമല്ലോ. കൊട്ടാരക്കര തമ്പുരാന്റെ രാമനാട്ടമാണു് കഥകളിയുടെ കനകക്കോവിലിന്റെ അടിത്തറ. രാമനാട്ടം വളരെ പ്രാകൃതമായിരുന്നു എന്നുവേണം വിചാരിക്കാൻ. ഒരുതരം പാളക്കിരീടങ്ങളും, പൊയ്മുഖങ്ങളുമായിരുന്നു അന്നത്തെ വേഷവിധാനങ്ങൾ. കലാസ്വാദകരായ പല രാജാക്കന്മാരുടേയും, നമ്പൂതിരിമാരുടേയും പരിശ്രമഫലമായി കഥകളിയിൽ പിൽക്കാലത്തു് പല പരിഷ്കാരങ്ങളും വന്നുചേർന്നു. ഇന്നത്തെ കഥകളിയിൽ പ്രധാനമായി രണ്ടു രീതികളാണുള്ളതു്. ''കല്ലടിക്കോടൻ'' രീതിയും ''കപ്പിങ്ങോടൻ'' രീതിയും. ഇതിൽ ഒന്നിൽ ഭാവരസങ്ങൾക്കാണു് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നതെങ്കിൽ മറേറതിൽ നൃത്തത്തിനാണു് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം. എന്നാൽ കേരള കലാമണ്ഡലത്തിലും മറവും ഈ രണ്ടു രീതികളും ചേർന്ന ഒരു ''മദ്ധ്യകേരളരീതി'' യാണു് അഭ്യസിപ്പിച്ചുവരുന്നതു്.

കഥകളി കലയല്ല!!

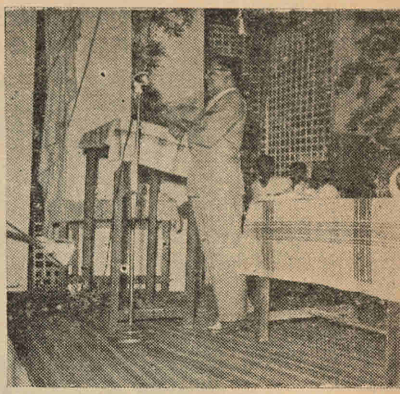
ലോകത്തിലെ പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലെ കലാകാരന്മാരും ആസ്വാദകന്മാരും കഥകളി ലോക കലകളിൽ കനിഷ്ഠാംഗുലിയത്തിൽ എണ്ണാവുന്ന ഒന്നാണെന്നു് സമ്മതിക്കുമ്പോഴും നമ്മുടെ നാട്ടിലെ—കഥകളി പെറ്റു വളർന്ന കേരളത്തിലെ—ഒരു വിഭാഗം അഭ്യസ്തവിദ്യർ കഥകളി ഒരു കലയേ അല്ലെന്നുപോലും പറയുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നുവെന്നുള്ളതു് തികച്ചും അനുകമ്പാർഹമായ ഒരു വസ്തുതയാണു്. മോഹനാംഗിയായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്ന പൂതന ''സുകുമാര നന്ദകുമാര!'' എന്നുപറഞ്ഞു ശ്രീകൃഷ്ണനെ സമീപിക്കുന്ന ഭാഗം അഭിനയിച്ചു കണ്ട ഒരു പാശ്ചാത്യ കലാകാരൻ സമീപത്തിരുന്ന ഒരു മലയാളി സുഹൃത്തിനോടു് ''ഹോ! എന്തൊരു കലാവൈഭവം!'' എന്നു പറഞ്ഞു് അത്ഭുതപ്പെട്ടപ്പോൾ ആ മലയാളി സുഹൃത്തു് അകലെ തിരക്കിൽ നടന്നു മറയുന്ന കടലവില്പനക്കാരനെ കൈകൊട്ടി വിളിക്കുകയായിരുന്നു. എന്തൊരു ഭാഗ്യവൈപരീത്യം!

കഥകളി ഒരു ഊമക്കളിയാണു്; അതു് ആസ്വദിക്കാൻ അംഗുലീപരിമിതമായ ഒരു വിഭാഗം ജനതയ്ക്കേ കഴിയൂ; ഇതിനെല്ലാം പുറമെ കഥകളിക്കു് വളരെയേറെ സമയം വേണം, ഈ ''യന്ത്രയുഗ''ത്തിൽ മനുഷ്യനു് വിനോദത്തിനുവേണ്ടി ഇത്രയധികം സമയം ചിലവഴിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല എന്നൊക്കെയാണു് എതിരാളികളുടെ വാദങ്ങൾ.

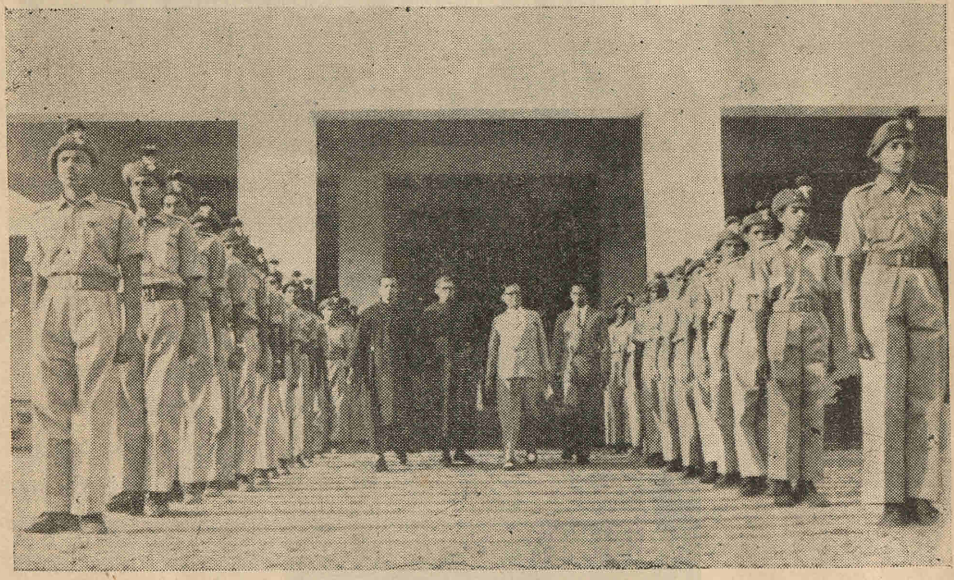
COLLEGE DAY:—

You are all Welcome.

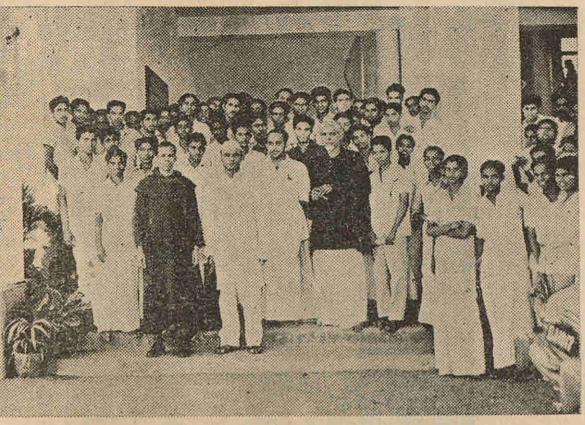

Presidential Address.

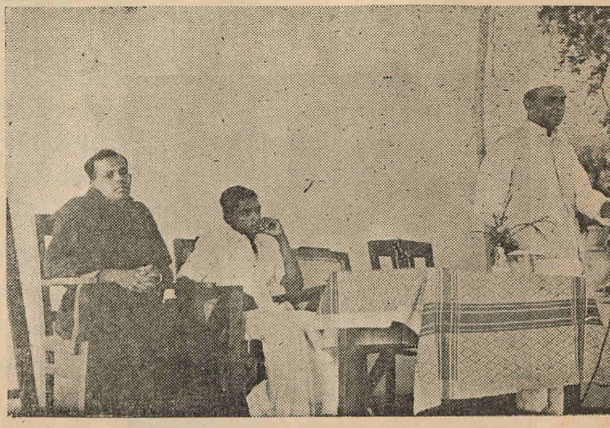

Receiving The President.

UNION VALEDICTORY:—

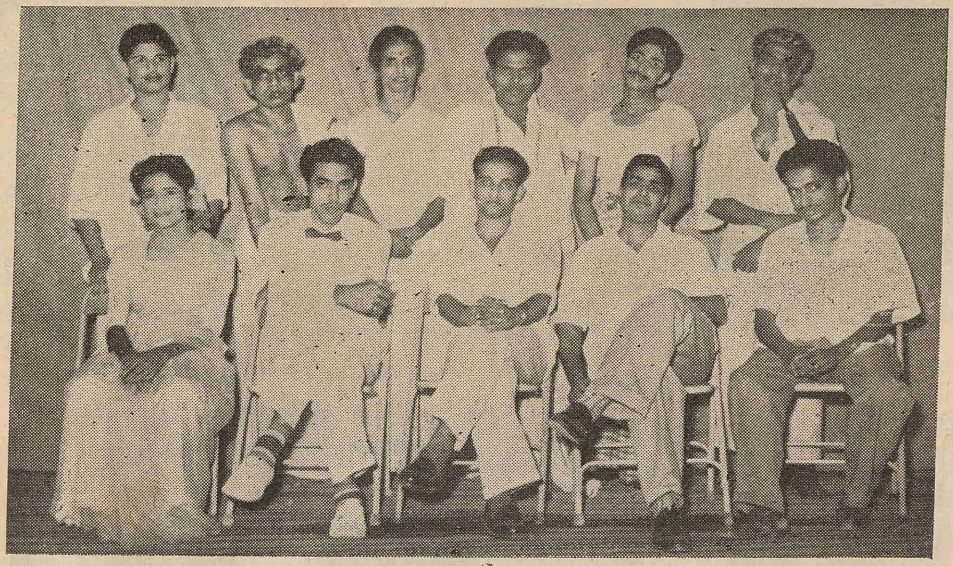

MR PETER ALWAREZ
in the College.

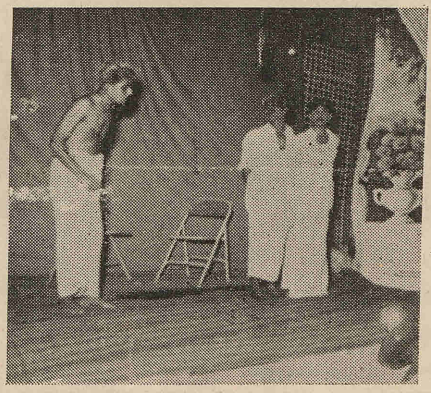

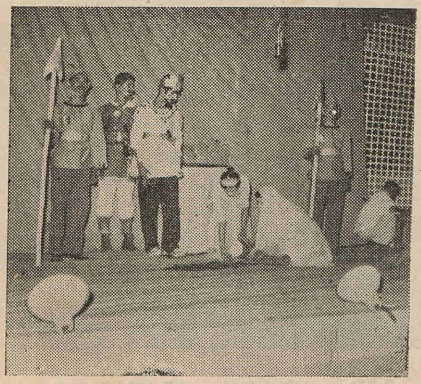
MR. PETER ALWAREZ
Addressing Students.

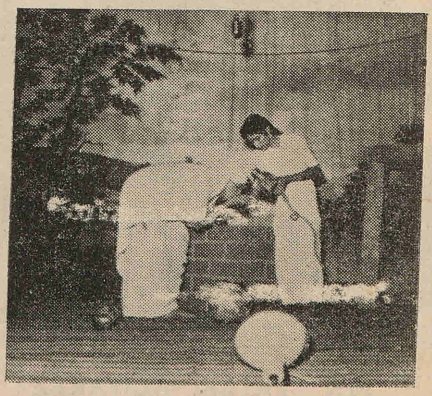
COLLEGE DAY:— DRAMATIC ENTERTAINMENTS.

"വിവാഹം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നടക്കുന്നു."

കഥകളി ഒരു ഉന്മക്കളിയാണു്. അതിൽ നടൻ സംസാരിക്കാറില്ല. അതു് ഒരു പരമാത്മാം മാത്രമാണു്. പക്ഷെ അഭിനയമെന്നു് പറഞ്ഞാൽ കാണാപ്പാഠം പഠിച്ചു് സ്റ്റേജിൽ കയറി ഒന്നാംക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾ പാഠം ചൊല്ലുന്നതുപോലെ ഒറ്റ ശ്വാസത്തിൽ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കലാണെന്നാണു് ഈ വിമർശകർ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ അവരോടൊന്നും പറയാനില്ല. ഒരാൾ ഒരു കളിക്കാരനായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നതു് ഏഴോ എട്ടോ വഷ്ത്തെ നിരന്തരമായ അഭ്യാസത്തിനു ശേഷമാണു്. അഭ്യാസമെന്നുപറഞ്ഞാൽ പ്രഭാതത്തിൽ മൂന്നുമണിമുതൽ രാത്രി ഒമ്പതുമണിവരെയുള്ള കഠിനമായ അഭ്യാസം. നവരസങ്ങളും ഇത്ര ഭംഗിയായി പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന വേറെ ഏതു കലയുണ്ടു് ലോകത്തിൽ? ഒരിക്കൽ പ്രഗത്ഭനായ ഒരു കഥകളി നടൻ കാട്ടാളന്റെ വേഷംകെട്ടി "തിര നോക്കു്" സമയത്തു് വിളക്കിനുമുമ്പിലിരുന്ന ഒരു കുട്ടിയെ എടുത്തു പൊക്കുകയും, ഭയന്നു വിറച്ച ആ കുട്ടി ഉടൻ മരിക്കുകയുംചെയ്തുവെന്നും, അതിനുശേഷമാണു് കാട്ടാളന്റെ "തിര നോക്കു" സമയത്തു് മുൻപിലിരിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു കുട്ടിയെ എടുത്തു പൊക്കുകയെന്ന മുൻപതിവു് നിർത്തിയതെന്നും ശ്രീ. കെ. പി. എസ്സ്. മേനോൻ "കഥകളിരംഗം" എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. കുട്ടിക്കാലത്തു് ദുശ്ശാസനന്റെ വേഷം കണ്ടു് ഭയന്നു വിറച്ചു ഞാൻ ഒരു മുക്കിലൊളിച്ചതു് എനിക്കിന്നും ഓർമ്മയുണ്ടു്. "ലവണാസുരവധ"ത്തിലെ ഹനുമാൻ "സുഖമോ ദേവി" എന്ന പദം ആടുമ്പോഴും, "സന്താനഗോപാല"ത്തിലെ ബ്രാഹ്മണൻ നെഞ്ചത്തടിച്ചു് നിലവിളിച്ചു് ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന രംഗം അഭിനയിച്ചു കാണുമ്പോഴും, ദൂതിനു പുറപ്പെടുന്ന കൃഷ്ണന്റെ സമീപത്തു് ചെല്ലുന്ന പാഞ്ചാലി "പരി പാഹിമാം ഹരേ" എന്ന പദം ആടുമ്പോഴും കാട്ടിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട ദമയന്തി "അലസത വിലസിതമതിനാൽ ഞാനുറങ്ങിനോൻ" എന്ന പദം അഭിനയിക്കുമ്പോഴും കലാസ്വാദനഹൃദയമുള്ള ഏതൊരു വ്യക്തിയാണു് ബാഷ്പനിർഝരകണനാകാതിരിക്കുക! അതുപോലെ ശൃംഗാരം, വീരം, രൌദ്രം തുടങ്ങിയ എല്ലാ രസങ്ങളുടേയും ഹൃദയസ്പൃക്കായ അഭിനയം കഥകളിയിലുണ്ടു്. ഇതെല്ലാമാണെങ്കിലും കഥകളി കലയല്ല! അതിൽ അഭിനയവും ഇല്ല!!!

ഒരു കഥകളിനടൻ "കേകിനൃത്ത"മവതരിപ്പിച്ചാൽ അതിൽ കലാംശം ഒട്ടുമില്ല! ഇന്നുമിക്കവാറും എല്ലാ നൃത്തകരും ഇതേ കേകിനൃത്തമാണു് "മയൂരനൃത്ത"മായി അവതരിപ്പിക്കുന്നതു്. അങ്ങിനെ കേകിനൃത്തം മയൂരനൃത്തമാക്കി ഒരു ആധുനികനൃത്തകൻ കാണിച്ചാൽ അതിൽ കലാസുഭഗത വഴിഞ്ഞൊഴുകുകയായി. അതേസമയം അതിലും എത്രയോ മനോഹരമായി ഒരു കഥകളിനടൻ അവതരിപ്പിച്ചാൽ അതു കാണാൻ ഈ "കലാകാര"ന്മാരില്ല.

കഥകളിയിൽ സംഗീതംതന്നെയില്ലെന്നു് പറയുന്നവരുണ്ടു്. ശാസ്ത്രീയസംഗീതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണു് കഥകളിപ്പാട്ടുകൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഒരു നല്ല പാട്ടുകാരൻ ശ്രുതിലയവും താളവുമൊപ്പിച്ചു് കഥകളിപ്പാട്ടുകൾ രംഗത്തിൽ പാടിയാൽ അതു് ആസ്വദിക്കുന്നതു പോരായ്മയായിക്കരുതുന്ന കർണ്ണാടകസംഗീതരസികന്മാരെപ്പോലും കാണാൻ കഴിയും. അപ്പോൾ ശാസ്ത്രീയസംഗീതത്തിന്റെ നേരെ ചെവി കൊട്ടിയടയ്ക്കുന്ന പച്ചപ്പരിഷ്കാരികളുടെ കാര്യം പറയാനേ ഇല്ലല്ലൊ. പഴയതിനെയെല്ലാം പുതുക്കുന്ന പരിഷ്കാരത്രമത്തിന്റെ അന്ധതയെന്നല്ലാതെ എന്തു പറയട്ടെ!

അതുപോലെതന്നെ കഥകളി സാഹിത്യം തുലോം ശോഷിച്ചതാണെന്നു് ഒരഭിപ്രായവുമുണ്ടു്. ഡിഗ്രിക്ലാസ്സിൽ ഉണ്ണായിവാരിയരുടെ "നളചരിതം" ആട്ടക്കഥ പഠിക്കുമ്പോൾ അതു് സാഹിത്യരസം നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്നതാണു്. കോട്ടയത്തു് തമ്പുരാന്റേയും, കാർത്തിക തിരുനാളിന്റേയും കൃതികൾ സാഹിത്യരസംകൊണ്ടനുഗ്രഹീതങ്ങളാണു്. എങ്കിലും കഥകളിക്കൊരു സാഹിത്യസമ്പത്തുമില്ല!

ഈ അഭിപ്രായഗതികളുടെയെല്ലാം പിന്നിലുള്ളതു് ഒന്നു മാത്രമാണു്. കഥകളി കാണാനും മനസ്സിലാക്കാനും ഇവരാരും തുനിഞ്ഞിട്ടില്ല. അല്പം സങ്കീർണ്ണമായ ഏതു ശ്രേഷ്ഠകലയും—നൃത്തമായാലും, സംഗീതമായാലും, സാഹിത്യമായാലും, ചിത്രമായാലും — ആസ്വദിക്കണമെങ്കിൽ അല്പം പരിശ്രമം കൂടിയേ തീരൂ. ആ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി കിട്ടുന്ന ആനന്ദമോ അളവറ്റതത്രെ. ആദ്യം ഒരുപക്ഷെ കഥകളി ആസ്വാദ്യമായി തോന്നുകയില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷെ ഒന്നോ രണ്ടോ പ്രാവശ്യം ശ്രദ്ധിച്ചു കണ്ടാൽ ഏതൊരാൾക്കും കഥകളി ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ടു് എനിക്കു് ഈ "ആധുനിക വിമർശകരോടു്" ഒരപേക്ഷയേയുള്ളൂ. ആദ്യം കഥകളി ഒന്നു കണ്ടു നോക്കൂ. എന്നിട്ടാകാം വിമർശിക്കാൻ.

പിന്നത്തെ വാദം കഥകളി ന്യൂനപക്ഷത്തിനു മാത്രമേ ആസ്വദിക്കാൻ കഴിയുന്നുള്ളുവെന്നുള്ളതാണു്. അതു കഥകളിയുടെ ഔന്നത്യത്തെയാണു് കാണിക്കുന്നതു്. നാമെല്ലാം ആ ഔന്നത്യത്തിലേയ്ക്കുയരാനാണു്; കഥകളിയെ വലിച്ചു് താഴെ ഇടാനല്ല പരിശ്രമിക്കേണ്ടതു്. കഥകളിക്കു് വളരെയധികം സമയം വേണം. അതു് ശരിയാണു്. ചില ഭാഗങ്ങൾ കുറയ്ക്കുകയും വേണം. പക്ഷെ സമയം ചുരുക്കാൻ കലയുടെ സാരാംശംതന്നെ വെട്ടിച്ചുരുക്കണമെന്നുപറഞ്ഞാൽപിന്നെ "കല" എന്ന വാക്കിനുതന്നെ അർത്ഥമില്ലാതായിപ്പോകുമല്ലോ.

കഥകളി എങ്ങിനെ പരിഷ്കരിക്കാം?

കഥകളി വളരെ വളർന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതോടൊപ്പം കഥകളി കലാകാരന്മാരിൽ പലർക്കും ഉയരാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. വിശാലലോകത്തെക്കുറിച്ചു് നടനു് കുറെയെങ്കിലും അറിവുണ്ടായിരിക്കണം. സാംസ്കാരികലോകത്തിലാണു് താൻ ജീവിക്കുന്നതെന്നു് ഓരോ കലാകാരനും സ്വയം മനസ്സിലാക്കണം.

ചെറുതുരുത്തിയിലുള്ള "കേരള കലാമണ്ഡലം", കോട്ടയ്ക്കൽ "പി. എസ്. വി. നാട്യസംഘം", പേരൂർ "ഗാന്ധി സേവാസദനം കഥകളി വിദ്യാലയം", ഇരിങ്ങാലക്കുട "ഉണ്ണായിവാരിയർ സ്മാരകകലാനിലയം" തുടങ്ങി അനേകം കഥകളികലാലയങ്ങളും ഇന്നു് കേരളത്തിലുണ്ടു്. ഈ കലാലയങ്ങളിലെല്ലാം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് സ്ഥിരം വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കുന്നതിനു് സൌകര്യം ഏർപ്പെടുത്തുക. ഈ കലാലയങ്ങളിൽനിന്നും കോഴ്സു് പൂർത്തിയാകുന്നതോടെ ചുരുങ്ങിയതു് പതിനൊന്നാം സ്റ്റാൻഡേർഡെങ്കിലും വിദ്യാർത്ഥികൾ പാസ്സായിരിക്കണമെന്നു് നിബ്ബന്ധംവയ്ക്കുക. ഇങ്ങിനെ ഈ യുവകലാകാരന്മാരുടെ സാംസ്കാരികവളർച്ചകൊണ്ടു് മാത്രമേ കഥകളിയാകുന്ന മഹാസൌധം താങ്ങിനിർത്താൻ കഴിയൂ.

അതുപോലെ കഥകളി, ക്ഷേത്രങ്ങളേയും, ദേവസ്വങ്ങളേയും മാത്രം ആശ്രയിച്ചുനില്ക്കാതെ സാധാരണക്കാർക്കും — ജാതിമതഭേദമെന്യേ — കണ്ടാസ്വദിക്കാൻ സൌകര്യം നല്കുക. പുരാണങ്ങളെ മാത്രം അവലംബിച്ചുനില്ക്കാതെ നൂതനങ്ങളും, മനുഷ്യജീവിതത്തെ സ്പർശിക്കുന്നതുമായ പുതിയ കഥകളും കഥകളിയിൽകൂടെ ആവിഷ്കരിക്കുക. ഇങ്ങിനെയെല്ലാം പരിശ്രമിച്ചാൽ കഥകളിക്കു് ഇനിയും ഉയരാൻ കഴിയും. ഈ സാവ്വലൌകിക കല വാനോളം വളരട്ടെ!

"നിങ്ങൾക്കു് ഒരിക്കലും മനുഷ്യനിലുള്ള വിശ്വാസം നശിക്കേണ്ടതില്ല",

ഒരു രാഷ്ട്രീയനേതാവിന്റെ പ്രസംഗം.

ശരിയാണു്. രാഷ്ട്രീയക്കാരല്ലാത്തവരുമുണ്ടല്ലൊ ലോകത്തിൽ.

പ്രേമലേഖനം.

(പി. നവ്യാതൻ നമ്പൂതിരി, I. B. Sc.)

"മൽപ്രിയ! ഞാനെത്ര കാലമായ് നിന്നുടെ–
യാഗമമിച്ഛിച്ചു മേവിടുന്നു.
താവക സ്നേഹത്തിൻ തേൻ നുകർന്നീടുവാൻ
പാവമിവനുക്കിട കിട്ടിടുമോ?
പച്ചവില്ലീസു വിരിച്ച തകിടിയിൽ
സച്ഛമാം തുഖെള്ളി ചന്ദ്രികയിൽ,
പിച്ചകപ്പൂക്കളെതൻ ഗന്ധം വഹിച്ചുള്ള–
പിച്ചുവെച്ചെത്തുന്ന തെന്നലിലായ്
താരകമൗക്തികസഞ്ചയം കോരിത്താരു–
ഹാരഖചിതമാം വിൺപന്തലിൽ
ഒന്നിച്ചിരുന്നല്പം നമ്മസല്ലാപങ്ങളാ
തുന്നുവാനെത്ര ഞാൻ മോഹിക്കുന്നു!
തമ്മിലഹംകൃതിയില്ലാതെ നിത്യാഭി–
കാമ്യമാം സ്നേഹത്തിൻ പീയൂഷത്തിൽ
പൂണ്ണ നിമഗ്നരായ് മേവിടാനെന്നുള്ളിൽ–
ത്തിങ്ങി നിറയുന്നിതാശ മേലേ.
ആകസ്മികമായി നാം പിരിഞ്ഞീടുകിൽ
പാകതവന്നൊരെൻ പ്രേമപാശം
ഹാ! കടന്നെന്തൊക്കെച്ചെയ്യുമെന്നുള്ളൊരു
ഭീകര ഭാവന ജൃംഭിക്കുന്നു!
അങ്ങനെയെങ്ങാനും നിർഭാഗ്യം കാരണം
വന്നുപോയെങ്കിലെൻ പ്രാണനാഥാ!
മാമക പ്രേമോപഹാരമാമീനവ്യ
കോമളത്താരിനെയെങ്ങാരിക്കൽ
ചുംബനം ചെയ്കയോ, മെയ്യിലണിയുകിൽ
എണ്ണുവേൻ ധന്യരിൽ ധന്യയായി,
ആയതു ചെയ്യുമെന്നോർത്തു ഞാൻ നിർവൃതി–
ക്കോമരമായ,ഹോ! തുള്ളുമെന്നും.
സ്നേഹത്തിൻ നിർവൃതി ദേഹസംഗത്തിൽനി–
ന്നല്ലെന്നു ചൊല്ലുന്നു തത്വവേദി.
എങ്കിലുമെൻമേനി കോമളമായിർക്കൊള്ളുന്നു
താവകസംഗപ്രതീക്ഷയാലെ!"

ഒരു സൈക്കിൾവ്യാപാരി ഒരു നാട്ടുമ്പുറത്തുകാരനെക്കൊണ്ട് ഒരു സൈക്കിളെടുപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണു്. കർഷകൻ പറഞ്ഞു: എനിക്കൊരു പശുവാണു് കൂടുതൽ പ്രയോജനപ്പെടുക. സൈക്കിളല്ല.

വ്യാപാരി: അങ്ങനെയല്ല. പശുവിന്റെ പുറത്തു് സവാരി ചെയ്യുന്നതു പരിഹാസ്യമല്ലെ?

കർഷകൻ: അല്ലല്ല. സൈക്കിളിനെ കാണുമ്പോലെ പാലെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതോളം പരിഹാസ്യമല്ലല്ലൊ!

മുഴമിക്കാത്ത കവിതകൾ.

(By M. A. Jose, II. B. Sc.)

രാത്രിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ എന്റെ തൊട്ടടുത്ത മുറിയിൽനിന്നു് ആ ചുമ നീണ്ടു കേൾക്കാം. ആദ്യം രോദനംപോലെ തുടങ്ങിയിട്ടു് ഭീകരമായ ശബ്ദത്തിൽ അതു് അവസാനിക്കും. രാത്രിയുടെ ഏകാന്തത ആ ചുമയുടെ ഭീകരതയ്ക്കു് മാറ്റു വർദ്ധിപ്പിക്കും.

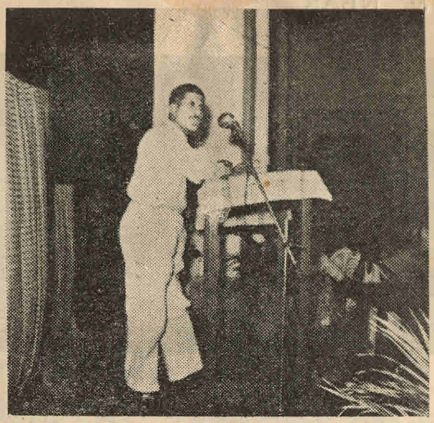
ഞാനന്നു് 'ട്യൂട്ടോറിയ'ലിൽ പഠിക്കയായിരുന്നു. സെപ്തമ്പറിൽ പരീക്ഷയ്ക്കിരിക്കണം. ജൂലായ്മാസത്തിന്റെ അവസാനത്തിലാണെന്നു തോന്നുന്നു അയാൾ എന്റെ തൊട്ടടുത്ത മുറി കരസ്ഥമാക്കിയതു്. ഞങ്ങൾ ഇരുവരും പരിചയപ്പെടേണ്ടവരായിരുന്നു. പക്ഷെ ആ മനുഷ്യൻ (ചുരുങ്ങിയതു് 24 വയസ്സു് പ്രായം തോന്നിക്കും) മുറിയിൽനിന്നു് പുറത്തിറങ്ങാറില്ല. അഥവാ പുറത്തിറങ്ങിയാൽത്തന്നെ ആരോടും സംസാരിക്കാറുമില്ല. ഒരു മാസമേ ആയുള്ള അയാളിങ്ങനെ ചുമ തുടങ്ങിയിട്ടു്. രാത്രിസമയത്തു് അയാൾ പോട്ടിക്കോയിൽ വന്നിരുന്നു് വിദൂരതയിലേയ്ക്കു് നോക്കി നെടുവീർപ്പിടുന്നതു്, എനിക്കു് ചിലപ്പോഴെല്ലാം കാണാമായിരുന്നു.

സെപ്തമ്പർ രണ്ടാംതിയതിയാണെന്നതോന്നുന്നു ആ സംഭവം നടന്നതു്. പരീക്ഷയ്ക്കു ഞാൻ പൊരിഞ്ഞ വായനയാണു്. പെട്ടെന്നാണു് വാതിലിൽ മുട്ടു കേട്ടതു്. ഞാൻ വാതിൽ തുറന്നപ്പോൾ കണ്ടതു് അടുത്ത മുറിയിലെ ആ മനുഷ്യനെയായിരുന്നു. അയാൾ വളരെ പരവശനായി കാണപ്പെട്ടു. അയാൾ വാതിലിന്മേൽത്തന്നെ കൈവെച്ചുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു:— "ഏയ് മിസ്റ്റർ, എന്റെ മുറിയിലേയ്ക്കു് ഒന്നു വരുവാൻ സൗകര്യമുണ്ടാവുമോ? ഇപ്പോഴോ, കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞിട്ടോ വന്നാൽ മതി." അയാളുമായി പരിചയപ്പെടാൻ പറ്റിയ ഒരു സന്ദർഭമാണിതു്. ഈ സുവർണ്ണാവസരം പാഴാക്കിക്കളഞ്ഞുകൂടാ! ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. വായിക്കാനെടുത്ത പുസ്തകം മേശപ്പുറത്തുതന്നെ നിക്ഷേപിച്ചിട്ടു് ഞാൻ അയാളെ പിന്തുടർന്നു് മുറിയിലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചു.

ഒരു അടുക്കും ചിട്ടയുമില്ലാത്ത മുറി. കുറെ പുസ്തകങ്ങളും മാസികകളും മേശപ്പുറത്തു് ചിതറിക്കിടക്കുന്നുണ്ടു്. ചുവരിൽ ചിലന്തിവലയും അഴുക്കും പൊടിയുംകൊണ്ടു് വൃത്തികേടായിക്കിടക്കയാണു്. മുറിയിൽ ഒരു ചാരുകസേരയും ഒരു കട്ടിലും കട്ടിലിൽ അഴുക്കായ വസ്ത്രങ്ങളും ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. മുറിയുടെ ഒരറ്റത്തു് ഒരു വീഞ്ഞുപ്പെട്ടിയും അതിന്മേൽ ഒരു ഭംഗിയുള്ള മരക്കുതിരയും. ആ ചിട്ടയില്ലായ്മതന്നെ അയാളുടെ പ്രകൃതത്തെ വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ടു്. അയാൾ ഒരു കസേര നീക്കിയിട്ടു് ഇരിക്കാൻ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു: "ഞാൻ ഈ മുറിയിൽ വന്നിട്ടു് രണ്ടു മാസമായെന്നു താങ്കൾക്കറിയാമല്ലൊ?"

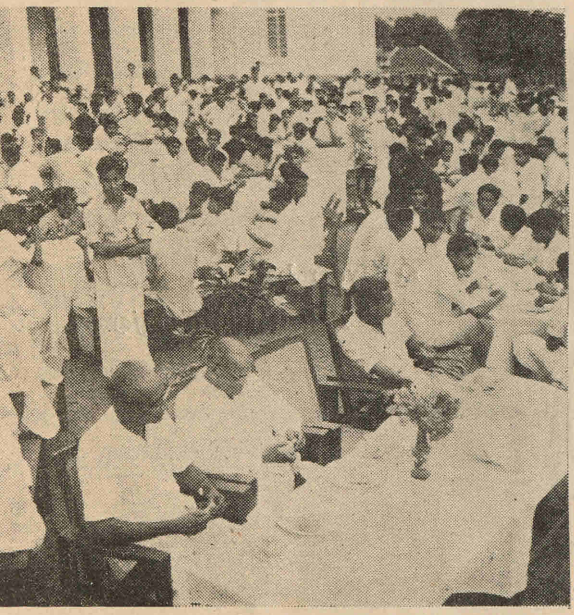
"ഉവ്വു്". അയാൾപെട്ടെന്നു പറഞ്ഞു:— "താങ്കൾക്കെന്റെ ആത്മകഥ കേൾക്കാൻ വിരോധമുണ്ടോ?" യാതൊരു ഉപചാരവുംകൂടാതെ പെട്ടെന്നു തൊട്ടടുത്ത ആ ചോദ്യമേറു് ഞാൻ അല്പമൊന്നു കുഴഞ്ഞു. എന്റെ അനുവാദത്തിനു കാത്തുനില്ക്കാതെ അയാൾ കഥ തുടങ്ങി. യാതൊരു മുഖവുരയുംകൂടാതെ അയാൾ കഥയിലേയ്ക്കു് പ്രവേശിച്ചു: "സമാന്യം ധനസ്ഥിതിയുള്ള ഒരു കുടുംബത്തിലാണു് ഞാൻ ജനിച്ചതു്. ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസംകഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്നെ കോളേജിലേയ്ക്കയച്ചു. ഹോസ്റ്റൽജീവിതം മുഷിപ്പനായി തോന്നി. ഒഴിവുദിവസം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോയിരുന്നു. ക്രിസ്തുമസ്സു് വെക്കേഷനുശേഷം വീട്ടിൽ പോയതു് പരീക്ഷയെല്ലാം കഴിഞ്ഞപ്പോഴായിരുന്നു.

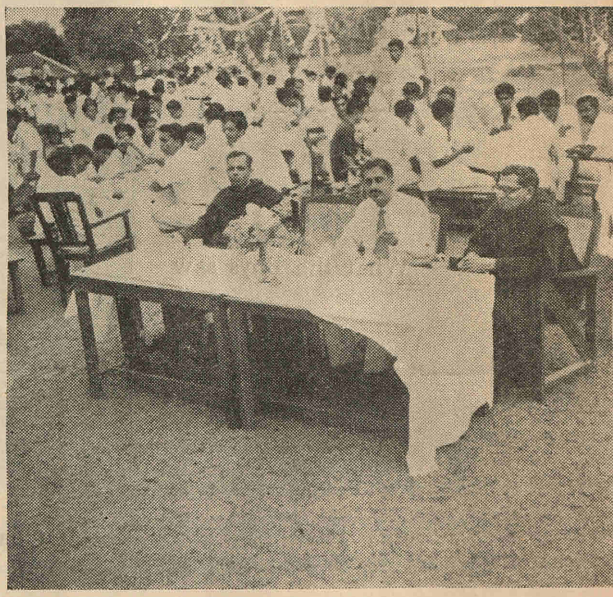
COLLEGE ANNUAL SOCIAL.

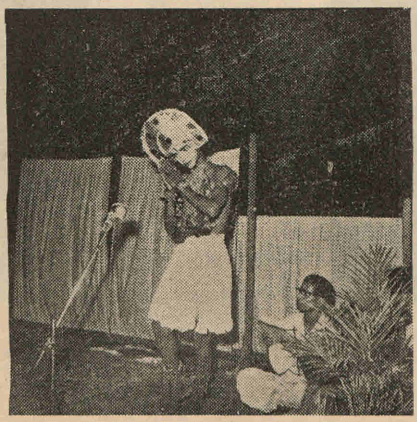
Chief Guest

District Collector.

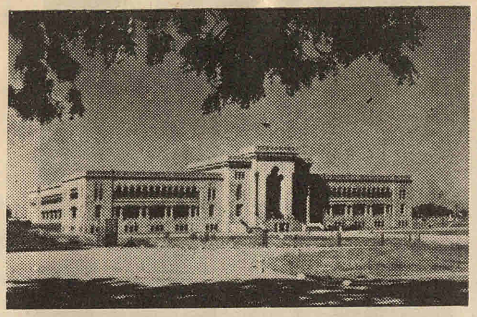

'Ottan Thullal'

C. K. Bharathan & Party.

Osmania Arts College.

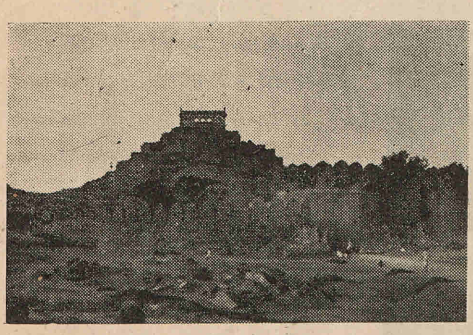
What the Boys saw

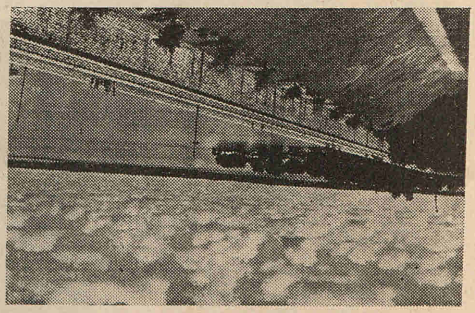
at Hyderabad.

Photos by K. K. Vijayan.

Charminar.

Golconda Fort.

Osman Sagar Lake.

പണ്ടത്തെപ്പോലെ സ്വതന്ത്രനായ് കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ഒരു പുതിയ കുടുംബം ഞങ്ങളുടെ അയൽപക്കത്തു് താമസമാക്കിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ഒരു ദിവസം ആ വീടിന്റെ അരികെക്കൂടി നടന്നുപോകുകയായിരുന്നു. നാലുവയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു ബാലൻ ഓടിവന്നു് എന്റെ കയ്യിൽ കേറി പിടിച്ചു് ''ച്ചാച്ചാ'' എന്നു വിളിച്ചു. ഞാൻ അത്ഭുതത്തോടുകൂടി ആ ബാലനെ നോക്കി നിന്നുപോയി.'' അയാൾ നിത്തിയിട്ടു് കസേര കുറച്ചുകൂടി നീക്കിയിട്ടുകൊണ്ടു് തുടർന്നു: ''അപ്പോഴേയ്ക്കും അവന്റെ അമ്മയാണെന്നു തോന്നുന്നു, വന്നു്, അവനെ എടുത്തുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു: ''കണ്ടവരെയൊക്കെ ചാച്ചനു് വിളിക്കും. മോന്റെ ചാച്ചൻ ഇനി വരില്ല്യുട്ടോ!'' ആ സ്ത്രീയുടെ മുഖത്തു് കണ്ണീർച്ചാലുകൾ ഒഴുകിത്തുടങ്ങി. ഞാൻ വേഗം തന്നെ വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. അമ്മയോടു് ചോദിച്ചപ്പോഴാണു് വിവരമെല്ലാം അറിവാൻ സാധിച്ചതു്. ആ അമ്മയും മകനും രണ്ടു മാസമായി അവിടെ താമസിക്കാൻ വന്നിട്ടെന്നും, ആ സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവു് ടൈഫോയ്ഡ് പിടിച്ചാണു് മരിച്ചതെന്നുമുള്ള വാർത്തകൾ! അമ്മ ഒടുവിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—''ആ വേണുക്കൊച്ചൻ എന്തൊരു കുട്ടപ്പനാ! നിനക്കവനെ ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഇങ്ങോട്ടു് കൊണ്ടുവന്നുകൂടെ!''

പിറേറന്നുമുതലാണു് ഞാനും വേണുവും മഹാ സുഹൃത്തുക്കളായതു്. ഞാൻ അവനു് മിഠായി സമ്മാനിച്ചു. ഞാനവനെ കയ്യിന്മേൽ തൂക്കിക്കൊണ്ടു് വീട്ടിലേയ്ക്കു് കൊണ്ടുവരും. അവൻ ഓരോ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു് എന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കും. ബാല്യത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയിൽനിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്കെങ്ങിനെയാണു് ഉത്തരം കൊടുക്കുക? ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോകുംതോറും ഞങ്ങളുടെ ബന്ധത്തിനു് മാറ്റു കൂടിവന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങിനെ ഒഴിവുദിവസങ്ങളും കഴിഞ്ഞു. വേണുവിനെ ഒരുവിധം പറഞ്ഞു സമ്മതിപ്പിച്ചു് ഞാൻ കോളേജിലേയ്ക്കു യാത്രയായി. ഇനി അവനു് ആരാണു് കൂട്ടുണ്ടാകുക? എനിക്കുജന്മാരില്ലാതെപോയല്ലൊ! ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞുപോയതു് എത്ര വേഗമായിരുന്നു. ആ കൊല്ലത്തിൽ രണ്ടു മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഞാൻ വീട്ടിൽ പോയി. പോയപ്പോഴെല്ലാം മിഠായിയും മറ്റും കൊടുത്തു് അവനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തും. ഞാൻ കോളേജിലേയ്ക്കു് മടങ്ങിപ്പോരുവാൻനേരത്തു് അവനെ അരികിൽ വിളിച്ചു് പറഞ്ഞു.—''വേണു, ഇനി ചാച്ചൻ വരുമ്പൊ നല്ല ചായംതേച്ച ഒരു മരക്കുതിരയെ കൊണ്ടുവരാം; ട്ടൊ!''

''ഇച്ചു് ഉട്ടപ്പം, മുട്ടായീം'' അവൻ പൂരിപ്പിച്ചു. എന്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ തൂങ്ങി വേണു കുറച്ചിടപോന്നു. ഞാൻ അവനെ വീട്ടിലേക്കയച്ചു. ആ കൊച്ചു ടൌസ്സറുമിട്ടു് വേണു പോയ ആ കാഴ്ച, ഹാ! ഞാൻ അതിപ്പോഴും കാണുന്നു.'' അയാൾ വിദൂരതയിലേയ്ക്കു് നോക്കിക്കൊണ്ടു് തുടർന്നു: ''പരീക്ഷയെല്ലാം കഴിഞ്ഞു. നല്ല ഒരു മരക്കുതിരയും ഒന്നുരണ്ടു പട്ടുകുപ്പായങ്ങളും വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. എന്നെ കാത്തു് വേണു ഇപ്പോൾ പടിക്കൽ നില്ക്കുന്നുണ്ടാകും എന്നും മറ്റും ഞാൻ വിചാരിച്ചു. അവരുടെ പടിക്കലെത്തിയിട്ടും വേണുവിനെ കണ്ടില്ല. വഴിക്കുവെച്ചു് ഒരു സ്ത്രീ പറയുന്നതു കേട്ടു, ''ആ കുട്ടി സതീശന്റെ കണ്ണിലുണ്ണിയായിരുന്നു! പക്ഷെ എന്തുചെയ്യാം. ദൈവം വിധിച്ചാൽ തടുക്കാനൊക്കുമോ? എങ്കിലും കഷ്ടമായിപ്പോയി.'' എന്തു്! ഞാനെന്താണീ കേട്ടതു്? വേണു എനിക്കു് നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നോ? എനിക്കെന്റെ വേണു നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. ഹാ! എന്റെ ആത്മ സുഹൃത്തു് വേണുവിനെപ്പറ്റി ഓർക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഞാനല്ലാതായിത്തീരുകയാണു്.

എന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്നു് ഒരു ഭാഗം അടർന്നുപോലെയായി എന്റെ സ്ഥിതി. ഒരു ഉദ്യോഗം കിട്ടുമെന്നുവിചാരിച്ചു് ഞാൻ ഇവിടെ വന്നെത്തി. പക്ഷെ വേണുവിനെപ്പറ്റി ഓർക്കാത്ത നിമിഷങ്ങളും ചുരുക്കമായിരുന്നു. എന്റെ അച്ഛനെ പറഞ്ഞു വിശ്വസിപ്പിച്ചിരി

ക്കുന്നതു് എനിക്കു് ഒരുദ്യോഗം കിട്ടിയെന്നാണു്. പക്ഷെ വേണുവിനോടുകൂടി ചേരുവാൻ എന്റെ ഹൃദയം പിടയ്ക്കുകയാണു്. ജോലിയൊന്നുമില്ലാതായപ്പോഴും ഹൃദയവേദന കുറയ്ക്കാൻ ഞാൻ കവിതയിലേയ്ക്കു് തിരിച്ചു. അതാ ആ മേശപ്പുറത്തെ മഞ്ഞനിറത്തിലുള്ള Note Book നോക്കു; അതിലാണു് എന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും. പോരാത്തതിനു് ഞാനൊരു രോഗിയുമായി. എങ്കിലും എനിക്കു് ചാരിതാർത്ഥ്യമുണ്ടു്. ഞാൻ വേണുവിനുവേണ്ടി കവിതയെഴുതി, അവനുവേണ്ടി മരിക്കും.....'' അയാൾ ആ മരക്കുതിരയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു് തുടർന്നു:— ''അതേ, അതുതന്നെയാണു വേണുവിനുവേണ്ടി ഞാൻ വാങ്ങിയ മരക്കുതിര'', അയാൾ പറഞ്ഞു നിർത്തി.

ഞാൻ ആ നോട്ടുബുക്കു് എടുത്തു് തുറന്നുനോക്കി. അതിൽ കുറെ വരികൾ കുത്തിക്കുറിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. നല്ല വടിവൊത്ത അക്ഷരങ്ങളിൽ, ഒരു കൊച്ചു ജീവിതം—നിഷ്ക്കളങ്കനായ ആ കൊച്ചു ബാലന്റെ ജീവിതം—അതേപടി പകർത്തിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ ആ കവിതകൾക്കെല്ലാറ്റിനും ഒരേ ഒരു കുറവു്. അവ കുറെ ചെല്ലുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു് അവസാനിക്കുക. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് സതീശൻ പറഞ്ഞതു്: ''അതു മുഴുമിക്കാത്ത കവിതകളാണു്.'' നേരം വളരെയായതുകൊണ്ടു് ഞാൻ യാത്ര പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു.

പിറേറദിവസവും ആ ഭീകരമായ ചുമ എനിക്കു കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. നിഷ്ക്കളങ്കനായ ഒരു കലാകാരന്റെ തകർന്ന ജീവിതം പിന്നേയും ഇഞ്ചിഞ്ചായി തകരുകയായിരുന്നു. പക്ഷെ ആസ്വദിക്കാനും ആനന്ദിക്കാനും കഴിവുള്ള— ഒരു പിഞ്ചു പൈതലിന്റെ മരണത്താൽ ജീവിതശേഷം ദുഃഖിച്ചു കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ മുതിർന്ന— ആ കലാകാരന്റെ അന്ത്യം അടുത്തു വന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ കമ്പികൊടുത്തു് സതീശന്റെ അച്ഛനേയും അമ്മയേയും വരുത്തി. മകന്റെ പരവശതകണ്ടു് അവർ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി. ഡോക്ടരെ കൊണ്ടുവന്നു് മരുന്നു കൊടുത്തിട്ടും യാതൊരു ഗുണവുമുണ്ടായില്ല. പിറേറദിവസം കാലത്തു് 8 മണിയായിക്കാണും. സതീശന്റെ അമ്മ വന്നു് സതീശൻ എന്നെ കാണണമെന്നു് പറയുന്നുവെന്നു് എന്നെ അറിയിച്ചു. ആ ദീപം പൊലിയുവാൻ ഇനി അധികം നേരമില്ലെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായി. എന്നോടു് ആ മരക്കുതിരയെടുത്തു് ചുമരിൽ ആണിതറച്ചു് വെക്കുവാൻ സതീശൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ അപ്രകാരം ചെയ്തു.

ഒരു മണിക്കൂർകൂടി കഴിഞ്ഞു. അയാൾ വളരെ വിഷമിച്ചു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: ''എനിക്കു് ആ കുതിരയെ എപ്പോഴും കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കണം. ഹാ! എന്റെ വേണു! ആ കുതിര.... ഹാ, എന്റെ വേണു.....'' തുടർന്നു് സംസാരിക്കുവാൻ സതീശനു് സാധിച്ചില്ല. സതീശൻ ആ കുതിരയെ ഒന്നുകൂടി നോക്കി. ആ കണ്ണുകൾ പതുക്കെ അടഞ്ഞു.

സന്തോഷം.

രാമൻ കണക്കിൽ വളരെ മോശമാണു്. കൃഷ്ണൻ മാസ്റ്റർ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുവുണ്ടു്, അവനെ കണക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ. ഒരു ദിവസം മാസ്റ്റർ രാമനോടു്: ''രാമാ, നിനക്കു് രണ്ടു കയ്യിലുംകൂടി ആകെ പത്തു വിരലുണ്ടു്. അതിൽ വലതുകയ്യിന്റെ നാലെണ്ണം പോയാൽ ബാക്കി എത്രയുണ്ടാവും?''

രാമൻ: ''സന്തോഷമുണ്ടാവും, സാർ. പിന്നെ കണക്കു ചെയ്യേണ്ടല്ലോ?''

BHARAT STUDIO

PHONE NO. 374

NEAR BOAT JETTY

ERNAKULAM.

ഡീൻസ് ഇസ്ലാമിയ ഓപ്ടിക്കൽ സ്റ്റോഴ്സ്,

ഇരിങ്ങാലക്കുട.

ഡോക്ടർമാരുടെ ശിട്ടപ്രകാരമുള്ള കണ്ണടകളും,

ഇംഗ്ലീഷ് & അമേരിക്കൻ ക്രൂക്സ് ഗ്ലാസ്സുകളും,

ക്ലളിംഗ് ഗ്ലാസ്സുകളും, പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള

ഫ്രെയിമുകളും മുതലായവയ്ക്ക്

"ഡീൻസ് ഇസ്ലാമിയ ഓപ്ടിക്കൽ സ്റ്റോഴ്സ്"

സന്ദർശിക്കുക.

വസന്തരാവിൽ.

(വിജയൻ, II. B. A)

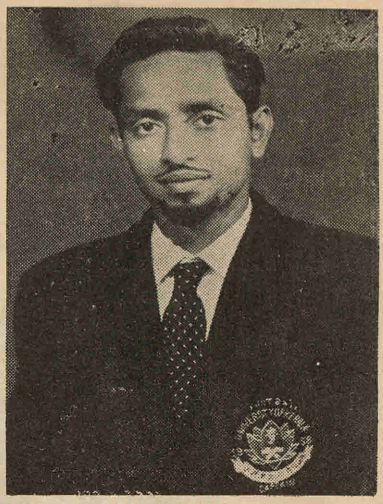
മാനം ചുറ്റിയ പട്ടടയാടയിൽ
മിന്നാമിന്നു നിറഞ്ഞപ്പോഴം,
മല്ലിപ്പൂവിന്നല്ലികയംതോഴം
തുള്ളിനടന്നൊരിളംകാറ്റീ—
മന്നിനെ മുഴുവൻ മാദകമാക്കാൻ
തെന്നിത്തെന്നിയകന്നപ്പോഴം,
ആമ്പൽപ്പൊയ്കയിലഴകൊഴുകും കുളി—
രമ്പിളിയിളകി നടന്നപ്പോഴം,
നിന്നെയുമോത്താ പൊൻമലരുതിരും
കൊന്നച്ചോട്ടിൽ നിന്നപ്പോഴം,
എന്തേവന്നെൻ ചുണ്ടിണയിൽ നീ—
യുമ്മപകർന്നു മിണ്ടാതെ?
നൊമ്പരമേല്പിച്ചെന്നുടലത്തിൻ
തുമ്പിൽ വിരിഞ്ഞൊരു രോമാഞ്ചം,
ഒപ്പിയെടുക്കാനോഷ്ഠവുമധരവു—
മൊരുക്കി നിൽക്കുള്ള, നീ, വേഗം,

മനുഷ്യരിലുള്ള വിശ്വാസം നശിക്കരുതു്.

സബ് ഇൻസ്പെക്ടർ:—"ഒരാഴ്ചയായി, ഈ സ്റ്റേഷനിലെ അതിർത്തിക്കുള്ളിൽ ഒരൊറ്റ കളവോ, കവർച്ചയോ, കള്ളുകുടിയോ, മറ്റക്രമമോ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല."

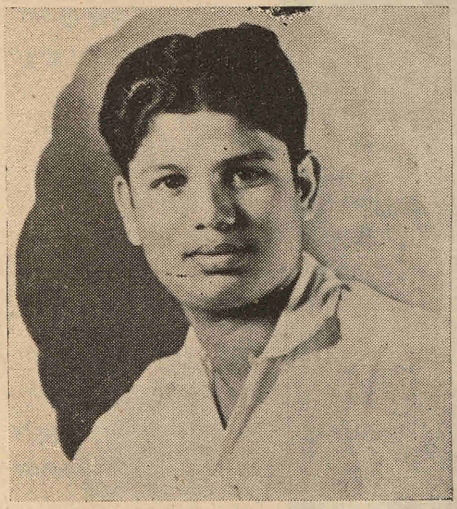
കോൺസ്റ്റബിൾ:—"അതു വിചാരിച്ചു് ബേജാറാവണ്ട, സാർ, എന്തെങ്കിലും ഉടനെ ഉണ്ടാവാതിരിക്കില്ല. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽ അങ്ങനെ വിശ്വാസം നശിക്കരുതല്ലൊ."

THEY DISTINGUISHED THEMSELVES:—

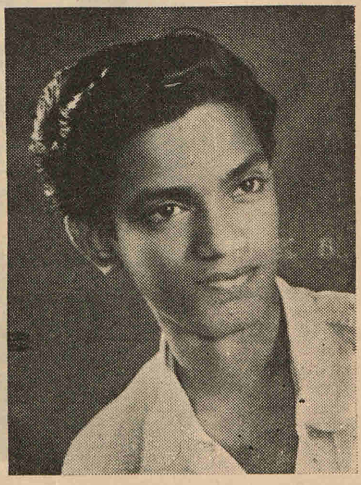
MANI EDWIN,

Kerala University Foot-ball Captain.

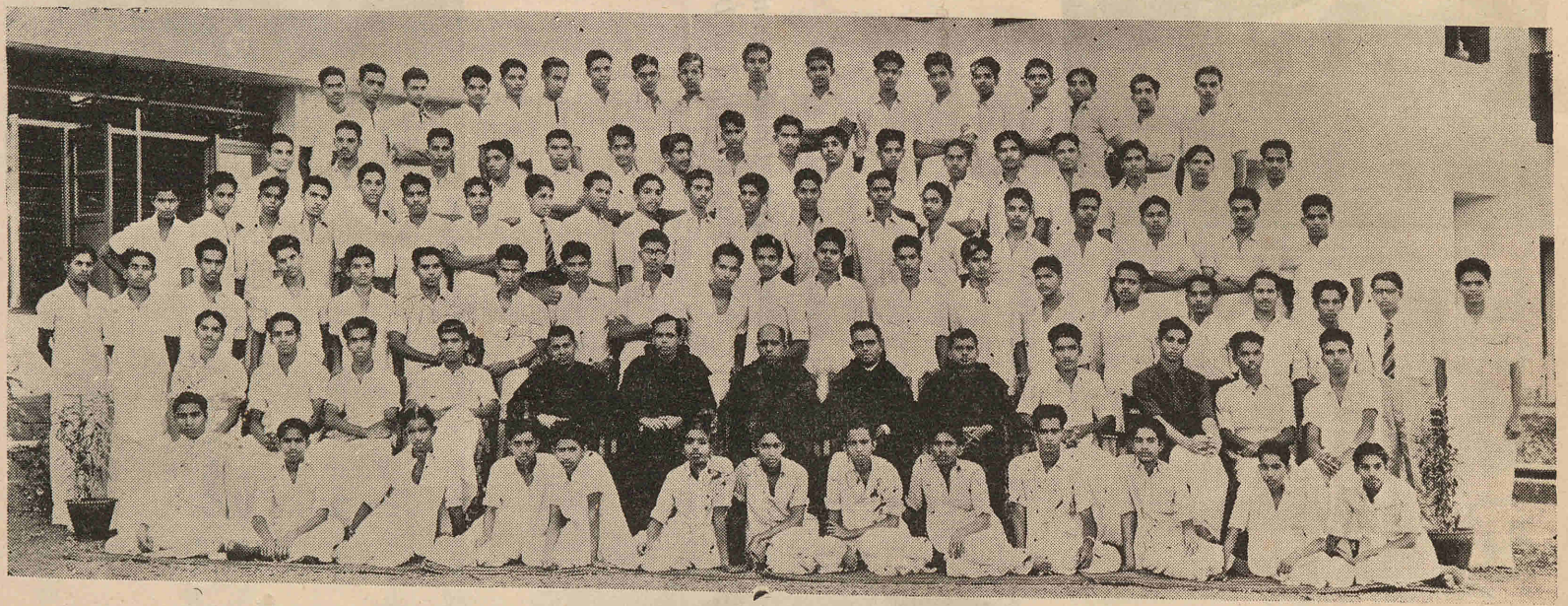
C. MOHAN DAS,

Represented Kerala University in the Inter University Youth Festival at Delhi.

P. K. KOCHUMOIDHEEN,

Cover Page Artist.

HOSTEL GROUP.

ശാകുന്തളത്തിലെ വിശ്വപ്രേമം.

(വി. വി. രാജൻ, P. U. C)

കലകളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതാണല്ലൊ സാഹിത്യം. സാഹിത്യത്തിൽ വലിയ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരെല്ലാം കവികളായിത്തീരണമെന്നില്ല. വലിയ കവികളെല്ലാവരും പണ്ഡിതന്മാരുമല്ല. 'കവികൾ ജാതന്മാരാണ്; കൃതന്മാരല്ല.' ('Poets are born; not made') എന്ന് ആംഗ്ലേയ ഭാഷയിൽ ഒരു ചൊല്ലുണ്ട്. അഭ്യാസമല്ല, വാസനയാണ് ഒരുവനെ കവിയാക്കുന്നത് എന്നതത്രെ ഇതിന്റെ സാരം. കാളിദാസൻ ഒരു അഭ്യസ്തവിദ്യനായിരുന്നില്ല; ഒരാട്ടിടയനായിരുന്നു എന്നതത്രെ ഐതിഹ്യം. വിശ്വോത്തര മഹാകവിയായ ഷേക്സ്പീയറും പാണ്ഡിത്യത്തിന്നു പ്രസിദ്ധിനേടിയ ഒരാളായിരുന്നില്ല.

ലോക സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അഗ്രിമസ്ഥാനത്തു വിലസുന്നവയാണല്ലൊ കാളിദാസകാവ്യങ്ങൾ—പ്രത്യേകിച്ച് ശാകുന്തളം. ലോകസാഹിത്യത്തിൽ നാളിതുവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കൊന്നും ശാകുന്തളത്തെ കവച്ചുവെയ്ക്കുവാനോ, അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ നിലവാരത്തിൽ എത്തിച്ചേരുവാനോ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നു് ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

"വഷ്പ്പിറപ്പിലെ പൂക്കളും, വഷ്താന്തുത്തിലെ ഫലങ്ങളും, ആത്മാവിനെ മോഹിപ്പിക്കുന്നതെന്തും, ഭൂലോകവും, നാകലോകവും ഒരൊറ്റവാക്കിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കണമൊ? — ഞാൻ പായാം—ശാകുന്തളം." ലോകമഹാകവിയായ ഗോയ്ഥെ പാശ്ചാത്യസാഹിത്യകാരന്മാർക്കു് ശാകുന്തളത്തെ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയാണിപ്രകാരം. ഇത്രമാത്രം പ്രശംസ വഷ്ിക്കുവാൻ കാളിദാസന്റെ ശാകുന്തളത്തിലുള്ള വൈശിഷ്ട്യമെന്താണ്? അതിൽ ഉടനീളം പ്രഭ വിതറുന്ന വിശാലമായ വിശ്വപ്രേമം തന്നെ. പരസ്പരസ്നേഹത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ പ്രകീർത്തിച്ചിട്ടുള്ള പല കൃതികളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ശാകുന്തളത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന പ്രേമത്തിന്റെ തപഃശുദ്ധിയും, ധാർമ്മിക തേജസ്സും ആത്മീയപ്രഭാവവും മറേതെങ്കിലും കാവ്യത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു കുമാരസംഭവത്തിൽ മാത്രമാണ്.

പ്രേമം, ത്യാഗംകൊണ്ടാണ് വിശുദ്ധി നേടുന്നതു്. വികാരവിക്ഷോഭങ്ങളുടെ പുക തട്ടാത്ത മണിവിളക്കാണ് യഥാർത്ഥ പ്രേമം. കുമാരസംഭവത്തിലെ നായികാനായകന്മാരുടെ കഠിനതപസ്സിൽനിന്നെല്ലാം നമുക്കതു മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ ശാകുന്തളത്തിൽ അതു മാനുഷികലോകത്തുനിന്നു വിശാലമായ വിശ്വത്തിന്റെ എല്ലാകോണുകളിലേയ്ക്കും ഇറങ്ങിവരുന്നതായിട്ടാണ് നാം കാണുന്നതു്. മരത്തിലും, മൃഗത്തിലും, മത്സ്യനിലും ഒരേ ശക്തിതന്നെയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നും, അതിനാൽ എല്ലാം സഹോദരഭാവേന വർത്തിക്കേണ്ടതാണെന്നും നമ്മുടെ മഹാകവി വിളിച്ചുപറയുന്നു.

മഹാത്മാവായ കണ്വമുനിതന്നെ കഥാനായികയായ ശകുന്തളയുടെ നിഷ്കളങ്കസ്നേഹത്തെ അഭിനന്ദിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു ദിവസംപോലും ആ ആശ്രമപരിസരത്തുള്ള വൃക്ഷങ്ങളെ അവൾ നനയ്ക്കാതിരിക്കാറില്ല; കൗതുകമുണ്ടെങ്കിലും അവയിലുള്ള തളിരുകളെ വാത്സല്യാതിരേകത്താൽ ഇറുക്കാറില്ല. അവയുടെ പൂക്കാലമാണ് അവളുടെ മഹോത്സവക്കാലം. അതുപോലെ കണ്വാശ്രമത്തിലെ സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ അവയും പങ്കു ചേരുന്നുണ്ട്. ഗർഭിണിയായ ശകുന്തള ദുഷ്യന്തന്റെ രാജധാനിയിലേയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ ആ തപോവനത്തിന്റെ അവസ്ഥ നോക്കുക:—

"പുല്ലിനെ മാൻ തുപ്പുന്ന
നല്ലിളമയിൽ നത്തനം നിത്തുന്ന
വള്ളികളുംത്താപത്താൽ
വെള്ളില കണ്ണീർകണക്ക ചൊരിയുന്ന."

അങ്ങനെ കണ്വാശ്രമത്തിന്റെ സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ അവരും പങ്കുകൊള്ളുകയാണു്.

പ്രകൃതിയും മനുഷ്യരുംതമ്മിലുള്ള് വിശാലമായ പ്രേമമല്ലെ ഇതു്. അത്തരത്തിലൊരു രംഗം നിർമ്മിക്കുവാൻ ഭാവനാസമ്പന്നനായ കാളിദാസ മഹാകവിക്കേ സാധിക്കൂ. അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം വെറും ശകുന്തളാദുഷ്യന്തന്മാരുടെ പ്രേമകഥ മാത്രമല്ല; പ്രകൃതിയും മനുഷ്യരും തമ്മിലുള്ള ആത്മീയബന്ധത്തിന്റെ രോമാഞ്ചമുണ്ടാക്കുന്ന കഥകൂടിയാണു്. ശകുന്തളയുടെ യാത്രാസമയത്തു് തോഴിയായ പ്രിയംവദ അവളോടു് ചോദിക്കുകയാണു്:

"ശകുന്തളേ, നീ വനജ്യോൽസ്ന എന്നു വിളിക്കാറുള്ള ഇതിനെ മറന്നുപോയോ?" എന്നു്. അപ്പോഴും ശകുന്തളയുടെ മറുപടിയോ, "എന്നാൽ ഞാൻ എന്നെയും മറന്നുകളയുമെന്നു്." എത്രമാത്രം സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണമാണാവാക്കുകൾ. വിശാലമായ വിശ്വപ്രേമത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യമല്ലെ അതിൽ സ്ഫുടീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യരുംപ്പെടെയുള്ള സമസ്ത സൃഷ്ടികളും സഹോദരത്വേന വിശാലമായ വിശ്വപ്രേമത്തിൽ ലയിച്ചുചേരുന്ന ഒരു പുതിയ ലോകമാണു് നാം ശാകുന്തളത്തിൽ കാണുന്നതു്.

കൊച്ചുലതിക ഡ്രായിംഗ് ക്ലാസ്സിൽ പടം വരയ്ക്കുകയാണു്. ഡ്രായിംഗ് മാസ്റ്റർ ചോദിച്ചു: ലതിക എന്തിന്റെ പടമാണു് വരയ്ക്കുന്നതു്?

ലതിക: ദൈവത്തിന്റെ, സാർ.

മാസ്റ്റർ: പക്ഷെ, ദൈവം എങ്ങനെ ഇരിക്കുമെന്നു് ഇതുവരെ ആർക്കും മനസ്സിലായിട്ടില്ലല്ലൊ?

ലതിക: അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് ഞാൻ അങ്ങോരുടെ പടം വരയ്ക്കുന്നതു്.

* * *

അസാധാരണമായ ഓർമ്മശക്തിയുള്ള ചില സ്ത്രീജനങ്ങളുണ്ടത്രെ. പക്ഷെ അവർ ഒന്നും മറന്നുപോകുന്നില്ലെന്നതല്ല പ്രധാനം, എല്ലാം ഓർമ്മിച്ചുകളയുന്നുവെന്നതാണു്.

Phone 77 Estd. 1896

ALENGHADEN'S VESSELS HOUSE,

MERCHANTS & MANUFACTURERS OF

STAINLESS STEEL, BELL-METAL, COPPER, BRASS & ALUMINIUM.

TANA & MARKET, IRINJALAKUDA

(KERALA STATE)

JHANKAR RADIOS

WITH MAGNIFICIENT MAGNATONE ARRANGEMENTS

DESIGNED BY R C A OF NEWYORK

HGLC RADIOS

MADE IN COLLABORATION WITH

SABA (WEST GERMANY)

DEALERS:—

THE HINDUSTAN RADIO CO.,

ERNAKULAM.

PHONE { Res: 433 / Shop: 433 A

MODERN FURNITURE STORES,

Manufacturers of

Up-To-Date and Attractive Designs of

Office & Household Furniture,

Catholic Syrian Bank Building, Swaraj Round,

TRICHUR.

ചെറുകഥ.

അണയാത്ത ദീപം.

(പി. കെ. ബാലൻ, P. U. C.)

അറബിക്കടലിൽനിന്നു് തിരമാലകൾ ഉയർന്നു. സഹ്യനിൽനിന്നു കൊടുങ്കാറ്റു വീശി. അങ്ങനെ കേരളത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷം ആകെ കറുത്തിരിക്കുന്നു. ചിത്രശലഭങ്ങൾപോലെ പാറിനടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ ജയിലറകളിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ടു. നാടാകെ പടർന്നുപിടിച്ച ആ വിദ്യാർത്ഥിസമരം നടക്കുന്ന കാലം. നാട്ടിലൂടനീളം പോലീസും പട്ടാളവും നടമാടുന്നു. ചൂരലുകളും ലാത്തികളും ഞെരിയുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ദീനരോദനങ്ങൾ വ്യാപിക്കുന്നു.

അല്പം ഭയത്തോടുകൂടിയാണെങ്കിലും ആവേശഭരിതനായിത്തന്നെ ഞാനും സമരത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടു. പലവിധ ചിന്തകളോടെയാണു് ഞാൻ ഹോസ്റ്റലിൽനിന്നും യാത്രയായതു്. കോളേജിൽ എന്നെയും പ്രതീക്ഷിച്ചു് ഒരെഴുത്തു കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ കൊച്ചു പെങ്ങൾ ലീലയുടേതായിരുന്നു അതു്.

തന്റെ രാഘവേട്ടൻ പഠിച്ചു വലിയൊരാളായിക്കാണാൻ അവൾ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ കോളേജിലേയ്ക്കു പോന്നപ്പോൾ അവൾ ദുഃഖാകുലയായെങ്കിലും എന്റെ ഉയർച്ചയെ സ്വപ്നംകണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന അവൾ അതിൽ സമാധാനപ്പെട്ടു.

"എന്റെ കൊച്ചേട്ടൻ കോളേജിൽ പോകാണല്ലൊ," അവൾ സന്തോഷത്തോടെ കൂട്ടുകാരികളെ അറിയിച്ചു. അതു കേട്ടു് അവരിൽ ചിലർ അവളെ കളിയാക്കി: "ഓ, മതി പെണ്ണേ! ചേട്ടൻ കോളേജിപോകാന്നുവെച്ചു് അധികം തുള്ളണ്ട!"

ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ അധികം വാശിയോടെ അവൾ പറയും "നിങ്ങടെ ചേട്ടൻ പോണുണ്ടോ കോളേജിലു്."

"ഓ, ഇല്ല" ചില തോഴികളുടെ പരിഹാസസ്വരം. ലീല വീണ്ടും പറയും: "ചേട്ടനു് ജോലി കിട്ടുമ്പം എനിക്കു മാല വാങ്ങിത്തരുല്ലോ."

മാല ആരും കാണാത്തതല്ലേ എന്ന മട്ടിൽ തോഴികൾ ഒന്നും മിണ്ടാതെ നില്ക്കും. അപ്പോൾ അവൾ വീണ്ടും പറഞ്ഞുതുടങ്ങും: "ഓ! എന്തു നല്ല മാലയായിരിക്കും അതു്! നിങ്ങളതു കാണാൻ വരുമ്പം ഞാൻ കാട്ടിത്തരുല."

"നിന്റെ ചേട്ടനു് ജോലി കിട്ടീട്ടുവേണ്ടെ മാല വാങ്ങാൻ? ഞങ്ങക്കതു കാണേംവേണ്ട." ഇതു പറഞ്ഞു തോഴികൾ നടന്നുതുടങ്ങും.

അവൾ ഓടി എന്റെ അടുക്കലെത്തും. നൂറായിരം ചോദ്യവർഷങ്ങൾകൊണ്ടു് അവൾ എന്നെ പൊതിയും. "പോയി പാട്ട നോക്കുലീലേ" എന്നെങ്ങാൻ പറഞ്ഞുപോയാൽപ്പിന്നെ വഴക്കായി. കുറച്ചുനേരത്തേയ്ക്കെങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ വഴക്കു നീണ്ടുനില്ക്കും. വീണ്ടും അവൾ എന്റെ അടുക്കൽ വരും; ഒരു കൊട്ട ചോദ്യങ്ങളുമായിട്ടുതന്നെ.

"ചേട്ടാ, ചേട്ടൻ പഠിച്ചുകഴിയുമ്പം ജോലി കിട്ടുലെ, ചേട്ടാ." അതാണവളുടെ പ്രധാന ചോദ്യം. കോളേജുവിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞാൽ തന്റെ രാഘവേട്ടനു് അപ്പോൾത്തന്നെ ജോലി കിട്ടുമെന്നാണവളുടെ വിചാരം. നാട്ടിലെ അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ തൊഴിലില്ലായ്മയെക്കുറിച്ചു് അ

റിയാത്ത അവളോട് എന്താണ് ഉത്തരം പറയേണ്ടതെന്നു ഞാൻ ചിന്തിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷേ ഉത്തരം ശരിക്കും കിട്ടാറില്ല. അതിനാൽ അവളുടെ ശല്യത്തിൽനിന്നു തല്ക്കാലം ഒഴിഞ്ഞുകിട്ടുവാൻവേണ്ടി, "ജോലികിട്ടും, ലീലേ" എന്നു മാത്രം പറയും. അവളുടെ മുഖം സന്തോഷംകൊണ്ടു വികസിക്കുകയുംചെയ്യും.

വീണ്ടും അവൾ ചോദ്യത്തിലേയ്ക്കു കടക്കും. "കൊച്ചേട്ടനു ജോലി കിട്ട്യാ....." അവൾ മുഴുവനാക്കിയില്ല.

"ഉം....എന്താ ജോലി കിട്ട്യാ?"

"എനിക്കെന്താ കാര്യം?" അവളുടെ ഒരു സംശയം. ഞാൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറയും: നിനക്കല്ലേ എല്ലാം?"

അവൾക്കാഹ്ലാദമായി. "ചേട്ടൻ എനിക്കൊരു മാല വാങ്ങിത്തരോ?" അവളുടെ ഏറ്റവും വലിയ ആഗ്രഹം! ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. അവൾ തുള്ളിച്ചാടി ഒരു ശലഭത്തെപ്പോലെ പറന്നുപോയി.

എനിക്കു കോളേജിൽ പോകേണ്ട ദിവസം അടുത്തുവന്നു. അതോടെ അവളുടെ വേർപാടിലുള്ള ദുഃഖവും കൂടി. അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ എനിക്കു കോളേജിലേയ്ക്കു പോരണം. രാത്രിയിൽ ഞാൻ ഷർട്ടും മുണ്ടും മറ്റും പെട്ടിയിൽ അടുക്കിവയ്ക്കുകയാണ്. ലീല ഓടിവന്നു ഒരു ഷട്ടെടുത്തു് എന്റെ കയ്യിൽ തരുവാൻ നോക്കി. അതു താഴെ വീണു. ഞാൻ ദേഷ്യപ്പെട്ടു് അവളെ ശകാരിച്ചു. അവൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. വിതുമ്പിവിതുമ്പി പോയി കിടന്നുറങ്ങി.

പിറേന്നു രാവിലെ എന്റെ പുറപ്പാടായി. ലീല നേരത്തേ ഉണർന്നിരിപ്പാണ്. ഞാൻ എല്ലാവരോടും യാത്രപറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ലീലയുടെ അടുത്തുചെന്നു. അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. "ലീലേ, ചേട്ടൻ പോട്ടെ?" ഇതുയും പറഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും എന്റേയും കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. അവൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. കണ്ണുനീരോടെ എന്നെയും നോക്കി നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ പെട്ടിയുമെടുത്തു നടന്നു മറഞ്ഞു.

ഇന്നിതാ ആ കൊച്ചു പെങ്ങളുടെ ഒരെഴുത്തു് "കൊച്ചേട്ടനു" വന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ വെമ്പലോടെ പൊട്ടിച്ചു വായിച്ചു.

"കൊച്ചേട്ടാ, ഇതെല്ലാം കാണുമ്പോഴും കേൾക്കുമ്പോഴും ഞാൻ പേടിക്കുന്നു. എന്റെ കൊച്ചേട്ടൻ ഒന്നിനും പോകരുതേ! അമ്മയും ഞാനും വെസനിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഈ എഴുത്തുകിട്ടിയാലുടൻ വീട്ടിലെത്തണം.

എന്നു് കൊച്ചുപെങ്ങൾ ലീല."

പക്ഷേ ഞാൻ വീട്ടിൽപ്പോയില്ല. വിയ്യൂക്കായിരുന്നു പോയതു്. പന്ത്രണ്ടാംദിവസം ജയിലിൽകിടന്നുകൊണ്ടു് ഞാൻ എന്റെ കൊച്ചു പെങ്ങൾ ലീലയെക്കുറിച്ചോർത്തു. അവൾ എന്നെക്കാണാതെ വ്യസനിച്ചിരിക്കുകയായിരിക്കും. അതോ, എന്നോടു പിണക്കമാണോ? ആ പന്ത്രണ്ടാംദിവസം ഒരു യുഗംപോലെ തോന്നി. അവസാനം ഞങ്ങൾ ജയിൽവിമുക്തരായി. ഹോസ്റ്റലിൽ വന്നു പിറേറാദിവസം രാവിലെതന്നെ ഞാൻ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോയി.

വളരെ ആശയോടും ആശങ്കയോടുംകൂടിയാണ് ഞാൻ വീട്ടിലെത്തിയതു്. വീട്ടിൽ എന്തോ ഒരു ദുഃഖച്ഛായ പരന്നിരുന്നു. ഞാൻ പരിഭ്രമത്തോടെ അകത്തേയ്ക്കു കടന്നു. അയ്യോ! ഞാനെങ്ങനെ പറയും! എന്റെ കൊച്ചു ലീല അവിടെ വാടിയ താമരത്തണ്ടുപോലെ കിടക്കുന്നു. അരികിൽ അമ്മയും കരഞ്ഞുവീർത്ത കണ്ണുകളുമായി ഇരിപ്പുണ്ട്. അമ്മ ഗദ്ഗദത്തോടെ വിവരമെല്ലാം പറഞ്ഞു. ഞാൻ ജയിലിലാണെന്നറിഞ്ഞു് ലീല വ്യസനിച്ചെന്നും ഒന്നരമണ്ടലിവസത്തിനകം പനിയും ജ്വരവും തുടങ്ങിയെന്നും ഇന്നിതാ ഈ നിലയിലായിരിക്കുന്നുവെന്നും ഞാൻ കേട്ടു.

ഞാൻ കണ്ണീരോടെ അവളുടെ അരികിലേയ്ക്കു ചെന്നു. അവളുടെ മുഖം വിളറിക്കരിവാളിച്ചിരുന്നു. തൊണ്ടയിടറിക്കൊണ്ടു് ഞാൻ

വിളിച്ചു "ലീലേ...." അല്പം നിശ്ശബ്ദതയ്ക്കുശേഷം ലീലയൊന്നു മൂളി. എന്റെ കൊച്ചു ലീലയെ ആ നിലയിൽ കാണേണ്ടി വന്നല്ലോ എന്നോർത്തു് എന്റെ മനസ്സു നീറി.

പിറേറന്നുതന്നെ എനിക്കു കോളേജിലേയ്ക്കു മടങ്ങേണ്ടിവന്നു. യാത്രപറയാനായി ഞാൻ അവളുടെ കട്ടിലിനരികെ ചെന്നപ്പോൾ അവൾ ക്ലേശത്തോടെ എന്റെ കയ്യുപിടിച്ചു് അല്പ നേരം മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കിക്കിടന്നു. ക്രമേണ കണ്ണുനിറഞ്ഞു. ഞാൻ പുഞ്ചിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു് പലതും പറഞ്ഞു. അവളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

കണ്ണീരണിഞ്ഞ, സ്നേഹമൂറുന്ന, പരവശമെങ്കിലും മനോജ്ഞമായ ആ കണ്ണുകൾ എന്റെ മനസ്സിൽ ജ്വലിച്ചുനിന്നു. പിന്നീടൊരിക്കലും തമ്മിൽ കാണാൻ കഴിയാത്തവിധം ഞങ്ങൾ പിരിയുകയാണെന്നു് ആരറിഞ്ഞു?

ഇന്നതോർക്കുമ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയം വെന്തുനീറുകയാണു്. ആലോചിക്കുന്തോറും തീ പടർന്നുപിടിക്കുന്നു. പ്രിയപ്പെട്ട കൊച്ചുലീലേ, മരണസമയത്തു് നിന്റെ കണ്ണുകൾ നിന്റെ കൊച്ചേട്ടനെ നാലുപാടും നോക്കിയിട്ടുണ്ടാകും. സ്നേഹമൂറിനില്ക്കുന്ന നിന്റെ നിഷ്കളങ്കളായ കണ്ണുകൾ! അവ എന്നന്നേയ്ക്കുമായി അടഞ്ഞു. അവിവേകിയായ ഈ ചേട്ടനാണു് അതിനു കാരണമെന്നോർക്കുമ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയം പൊടിയുന്നു. എനിക്കു നീയൊരിക്കലും മാപ്പു തരികയില്ലെന്നു ഭയപ്പെടുന്നു. ഞാൻ വീഴ്ത്തുന്ന ഈ കണ്ണുനീർ ഒരിക്കലും തോരാതിരിക്കട്ടെ! ഈ കണ്ണീരിൽ കുളിച്ചെങ്കിലും എന്റെ ദുഃഖം ഒന്നു കുറയട്ടെ!

അവൾ മറഞ്ഞെങ്കിലും, എന്നും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വേദനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സ്മരണയുടെ പൊൻതിരി അണയാതെ കത്തിനില്ക്കും!

കുറവല്ല!

പുതുതായി പിറന്ന കുട്ടി രാപ്പകലൊരുപോലെ കരയുകയാണു്. അവന്റെ സഹികെട്ട കൊച്ചേട്ടൻ ഒരുദിവസം അമ്മയോടു് ചോദിച്ചു: "ഉണ്ണി സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു വന്നതല്ലെ അമ്മ പറഞ്ഞതു്?"

"അതെ, മോനെ."

"അപ്പോൾ, വെറുതല്ലാ അവിടത്തെ ദേവകൾ ഉണ്ണിയെപ്പിടിച്ചു് പുറത്താക്കിയതു്. എനിക്കവരെ കുറ്റംപറയാൻ തോന്നണില്ല്യ."

* * *

മകൻ: "ഞാനടുത്തവീട്ടിലെ കുട്ടിയുമായി പോയി കളിക്കട്ടെ, അമ്മേ?"

അമ്മ: "വേണ്ട. നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടെ എനിക്കവനെ കണ്ടുകൂടെന്നു്?"

മകൻ: "എന്നാൽ ഞാനവനെ നാലിടിയിടിക്കട്ടെ?"

നിംബാ

ആയുർവേദിക് ടോയ്‌ലറ്റ് സോപ്പ്

ത്വഗ്രോഗ ചികിത്സയിൽ
നിദ്ധൗഷധങ്ങളും, ശുദ്ധിചെയ്തവേപ്പെണ്ണ
വരോട്ടി എണ്ണ, രാഗ്വത്തൈലം, തുളസിതൈലം,
ചന്ദനതൈലം, കുതലായ വേൽത്തരുനീരുകളും
ചേർത്തുണ്ടാക്കപ്പെട്ടത്.

എല്ലാത്തരം ചർമ്മരോഗങ്ങൾക്കും
ഏറ്റവും ഫലപ്രദം നിംബയുടെ പരിമളം
സ്നാനാനന്തരം അധികനേരം നിലനില്ക്കും.

LAL PRODUCTS,

ERNAKULAM-I

Balan.B Ph. CHITHRASALA

കലയും ശാസ്ത്രവും.

(എ. വി. ഔസേപ്പ്, II. B. Sc.)

മനുഷ്യനോടൊപ്പം ജനിച്ചതാണ് കലയും ശാസ്ത്രവും. അതു് മനുഷ്യനോടൊത്തു വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. "ഭക്ഷണനിർമ്മിതിക്കുവേണ്ടി മനുഷ്യൻ ചെയ്ത, ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രമങ്ങളാണ് മനുഷ്യന്റെ ഭൗതിക ചരിത്രം..... ഈ പരിശ്രമത്തിന്നിടയിൽ തല്ലിയും തട്ടത്തും മനുഷ്യർ നേടിയ അനുഭൂതികളെ ക്രമവൽകരിച്ചതാണ് ശാസ്ത്രം." (എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ) മനുഷ്യന്റെ ഓരോ കാൽവെപ്പിലും ശാസ്ത്രം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. 'ഭക്ഷണം' എന്നതുകൊണ്ടു് എൻ. വി. ഒരുപക്ഷേ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് ജീവിതോപാധികളാ എന്നായിരിക്കാം. പ്രകൃതിയെ നിരീക്ഷിക്കയും ആ നിരീക്ഷണഫലങ്ങളും ജീവിതത്തെ കൂടുതൽ സുഗമമാക്കിത്തീർക്കാനുള്ള ഉപാധികളായി വളർത്തുകയും ചെയ്യുക മനുഷ്യന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്. അവിടെയാണ് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉറവിടം. വെറും ജിജ്ഞാസയാണ് കാര്യകാരണബോധമായി വളരുന്നതു്. വാനനിരീക്ഷണം ആദിമമനുഷ്യൻ തുടങ്ങിയതു് ഈ വെറും ജിജ്ഞാസയാൽ പ്രേരിതനായിട്ടാകാം. നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ക്രമീകൃതമായ ചലനരീതിയും ചന്ദ്രന്റെ അനുക്രമമായ വൃദ്ധിയും ക്ഷയവും മനുഷ്യനെ അതിന്റെ കാരണങ്ങളാരായാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഭൂമി ഒരു ഗോളമാണെന്നും, മറ്റു ഗോളങ്ങളും ഭൂമിയും ചില നിശ്ചിതപഥങ്ങളിലൂടെ കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണെന്നും, തന്മൂലം, കണ്ടെത്തി, ഈ കാരണാന്വേഷണം ഒരു ഫലത്തിലെത്തി. കാലത്തെ കൊല്ലങ്ങളും മാസങ്ങളുമായി തിരിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് ഈ നിരീക്ഷണമാണ്. മറ്റു ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങളും വളർന്നുവന്നതു് ഈ നിരീക്ഷണപാടവത്തിൽനിന്നാണ്. ഒരു ആപ്പിൾപ്പഴത്തിന്റെ വീഴ്ച ഒരു പുതിയ സിദ്ധാന്തം രൂപവൽക്കരിപ്പാൻ പ്രേരിപ്പിച്ച കഥ സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ.

ഈ അന്വേഷണബുദ്ധിയോടൊപ്പം മനുഷ്യനിൽ വേറൊരു കഴിവും ദൃശ്യമാണ്. സൗന്ദര്യബോധമാണതു്. ശാസ്ത്രജ്ഞനെക്കൊണ്ടു് അന്വേഷിപ്പിച്ച ആ ശക്തിവിശേഷത്തിൽനിന്നും ഉലോം വ്യത്യസ്തമാണ് ഈ ബോധം. നിലാവു നിറഞ്ഞ ഒരു രാത്രിയും, നക്ഷത്രങ്ങളണിഞ്ഞ നീലാകാശവും അതിന്റെ കോണിൽ നില്ക്കുന്ന അമ്പിളിക്കലയും ഒരു കലാകാരനിൽ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്ന വികാരങ്ങളും ഒരു പ്രത്യേകവിധമാണ്. അവ, അവയ്ക്കുള്ള കാരണത്തിന്റെ അന്വേഷണത്തിനല്ല അവനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്. പ്രത്യുത, ആ സൗന്ദര്യം ആസ്വദിച്ചു് ഒരു നിർവൃതിയിൽ ലയിക്കാനാണ് അവനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്. അങ്ങനെ നിർവൃതിദായകമായി മനുഷ്യനു തോന്നിയ അനുഭവങ്ങളെ സ്വയം നിർമ്മിക്കാനും അവയെ വീണ്ടും ആസ്വദിക്കാനും മനുഷ്യൻ തുടങ്ങി. കലയുടെ ആരംഭം അവിടെയാണ്.

സരളങ്ങളായ കാര്യങ്ങളാണ് മനുഷ്യനു കൂടുതൽ ആഹ്ലാദദായകം. പ്രപഞ്ചം, അതിന്റെ ശരിയായ സ്ഥിതിയിൽ, അതിസങ്കീർണ്ണമാണ്. പക്ഷേ, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണത മുഴുവനും ചില സാധാരണ തത്വങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതാണ്. ഈ സങ്കീർണ്ണത മനുഷ്യസാധാരണമായ ബുദ്ധിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമുള്ളതത്രേ. അതുകൊണ്ടു് പ്രപഞ്ചത്തെ ഓരോ അടുക്കുകളായി തിരിച്ചു് അതിലെ സാധാരണ തത്വങ്ങളെ കണ്ടെത്തുകയാണ് ശാസ്ത്രം ചെയ്യുന്നതു്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വഴി അപഗ്രഥനമാണ്. പദാർത്ഥത്തെ അണുക്കളായും, അണുക്കളെ പരമാണുക്കളായും, പരമാണുക്കളെ അവയുടെ അവാന്തരഘടകങ്ങളായും വിഭജിക്കുന്നു ശാസ്ത്രം. ഇവിടെ ലക്ഷ്യം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അതിരുകൾ കണ്ടെത്തുകയെന്നതത്രേ. മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ പരിപൂർണ്ണതയെ ദർശിക്കുക എന്നതത്രേ.

കലയുടേയും ലക്ഷ്യം പരിപൂർണ്ണതയാണ്. എന്നാൽ അതിന്റെ വഴി അപഗ്രഥനമല്ലാ ഉൽഗ്രഥനമാണ്. ഉദാഹരണമായി സാഹിത്യമെടുക്കുക. വാക്കുകളെ തിരിച്ചുനിർത്തിയാൽ അവയ്ക്കു പറയത്തക്ക അർത്ഥമൊന്നുമില്ല. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ "കാവ്യനർത്തകി"യിൽ നാം കേട്ട പഴകിയിട്ടുള്ള ഏതാനും ലളിതപദങ്ങളാണുള്ളതു്. പക്ഷേ, അവയെ ഒരു പ്രത്യേകവിധത്തിൽ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ, ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്കു നില്ക്കുമ്പോഴില്ലാത്ത, അർത്ഥവും ജീവനും കൈവന്നിരിക്കുന്നു. ചിത്രരചനയും, സംഗീതവും മറ്റും ഇതേരീതിയിൽത്തന്നെ. ഒരു നിശ്ചിതരൂപത്തിൽ കൊള്ളിക്കുമ്പോൾ മാത്രമെ കലയുണ്ടാകുന്നുള്ളൂ. മൂന്നു വരി ചൊല്ലി ഒരു ശ്ലോകം നിർത്തിയാൽ നമുക്കു രസിക്കുകയില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ സംവിധാനഭംഗിയാണ് കല.

ശാസ്ത്രം പൂർണ്ണതയെ അന്വേഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ കല പൂർണ്ണതയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അതിരുകളെ അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ, കല പ്രപഞ്ചത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

വൈയാകരണന്മാർ സാഹിത്യകാരന്മാരല്ല. ഭൗതികശാസ്ത്രജ്ഞൻ വെളിച്ചത്തെ അപഗ്രഥിക്കുകയും വെള്ളത്തെ ഓക്സിജനും ഹൈഡ്രജനുമായി വേർതിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ വൈയാകരണൻ ഭാഷയെ അപഗ്രഥിക്കുന്നു. രണ്ടു കൂട്ടരും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാണ്. ഒരു കവിതയുടെ മനോഹാരിത വൈയാകരണന്റെ കണ്ണിൽപ്പെടാതെ പോകാം; എന്നാൽ അതിലെ വ്യാകരണം അയാളുടെ ശ്രദ്ധയുടെ വിഷയമാകുന്നു.

കലയും ശാസ്ത്രവും മനുഷ്യനിർമ്മിതമാണ്. രണ്ടും മനുഷ്യനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുകയുംചെയ്യുന്നു. കല മനുഷ്യനെ രസിപ്പിക്കുന്നു; ശാസ്ത്രം വിജ്ഞാനം നല്കുന്നു. നാടകദർശനത്തിൽനിന്നോ, ഗാനശ്രവണത്തിൽനിന്നോ ആനന്ദത്തിൽക്കവിഞ്ഞൊന്നും നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ല. കല രസിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല വിജ്ഞാനം നല്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. അതു കലാകാരന്റെ ഉന്നവും കഴിവുംപോലെ ഇരിക്കും. രാജ്യചരിത്രങ്ങൾതന്നെ മാറ്റിയെഴുതിക്കാൻ കലാകാരന്മാർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യനിൽ പുതിയ ആശയങ്ങൾ പകർത്താനും, അവരുടെ പ്രവർത്തനശക്തിയെ ഉത്തേജിപ്പിക്കാനും അവർക്കു കഴിയും. ആദ്യത്തെ ആവശ്യമായ രസിപ്പിക്കൽ നിർവ്വഹിച്ചു കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമേ ഇതു നടക്കുകയുള്ളുവെന്നു മാത്രം. മനുഷ്യനെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്ന കല കലയാണ്; ആനന്ദിപ്പിക്കുകയും സംസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കല ഉത്തമകലയാണ്. ശാസ്ത്രത്തെ നാം സമീപിക്കുന്നതു് അനുദിനജീവിതത്തിനുതകുന്ന ചില ഉപാധികൾക്കുവേണ്ടിയാണ്. ശാസ്ത്രം മനുഷ്യനെ അധികം സ്വാധീനിക്കുന്നതും ആ വഴിക്കാകുന്നു. അവിഭാജ്യമെന്നു കരുതിയിരുന്ന ആറ്റത്തെ വിഭജിക്കാമെന്നും, അതിമഹത്തായ ഒരു ശക്തി അതിൽനിന്നുല്പാദിപ്പിക്കാമെന്നും കണ്ടെത്തിയ "റതർഫോർഡി"ന്റെ ആഹ്ലാദം അദ്വിതീയമായിരുന്നു. ഇലക്ട്രോൺസും പ്രോട്ടോൺസും മറ്റും ചേർന്താണ് ആറ്റം എന്നു് മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ ആ ആഹ്ലാദം ഒരു ചുരുങ്ങിയതോതിൽ നമ്മിലേയ്ക്കും സംക്രമിക്കുന്നു.

ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഒരു കലാകാരനായിരിക്കണമെന്നില്ല; ആയിക്കൂടെന്നുമില്ല. നല്ലൊരു കലാകാരനാകട്ടെ നല്ലൊരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻകൂടി ആയിരിക്കണം. കലാകാരനിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ നിരീക്ഷണവസ്തുക്കൾ ഗ്രഹങ്ങളോ, നക്ഷത്രങ്ങളോ ആയിരിക്കുകയില്ല; മനുഷ്യനും അവന്റെ ജീവിതവുമായിരിക്കും. ജീവിതം അതിന്റെ വ്യത്യസ്തരൂപങ്ങളിൽ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുകയാണ് നല്ലൊരു കലാകാരൻ ചെയ്യുന്നതു്. സമുദായത്തെ നിരീക്ഷിക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നില്ലെങ്കിൽ "ഷാ" ഇന്നത്തെ 'ഷാ' ആകുമായിരുന്നില്ല. മനസ്സിനെ അപഗ്രഥിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ടോൾസ്റ്റോയിക്ക് "അന്നാകരിനീന" എഴുതി വിജയിക്കാൻ പറ്റുമായിരുന്നില്ല.

കലയുടെ ചിത്രീകരണാവശ്യത്തെ ശാസ്ത്രം വളരെയധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി ചലച്ചിത്രങ്ങളും ഏറ്റവും ആധുനികമായ സജ്ജീകരണങ്ങളോടുകൂടിയ നാടകവേദിയും നോക്കിയാൽ മതി. അതുപോലെ ശബ്ദലേഖനവിദ്യ, സംഗീതം തുടങ്ങിയ കലകളെ വളരെയേറെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അച്ചടിവിദ്യ സാഹിത്യത്തെ എത്ര വളർത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് സുവിദിതമാണല്ലൊ. കലയും ശാസ്ത്രവും കൈകോർത്തുപിടിച്ചാലെ മനുഷ്യപുരോഗതി പൂർണ്ണമായിരിക്കൂ. ഇതു് ഓരോ കലാകാരനും ശാസ്ത്രജ്ഞനും മറക്കാതിരിക്കട്ടെ!

കവിത.

ആദ്യത്തെ രക്തസാക്ഷി.

(പി. നാരായണൻകുട്ടി, II. B. Sc.)

[ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിലെ സത്യാഗ്രഹ സമരകാലത്തു് മഹാത്മജിയോടൊപ്പം നിയമ ലംഘനംചെയ്തു് ജയിൽവാസമനുഷ്ഠിക്കുവാൻ "ഹർബൻസിങ്ങു്" എന്നൊരു വൃദ്ധനും തയ്യാറായി. അദ്ദേഹത്തോടു് ജയിൽ വിട്ടുപോകുവാനായി മഹാത്മജി വിനീതമായി അപേക്ഷിച്ചപ്പോഴും വേണ്ടിവന്നാൽ സ്വദേശീയക്കുവേണ്ടി ജയിലിൽക്കിടന്നു മരിക്കുകയാണു് തനിക്കിഷ്ടമെന്നായിരുന്നു ആ വൃദ്ധ സത്യാഗ്രഹിയുടെ ഉത്തരം. ഗാന്ധിജി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻപിൽ തല കുനിച്ചു. ആഗ്രഹിച്ചപോലെതന്നെ ആ ധന്യൻ ജയിലിൽവെച്ചന്തരിച്ചു. അങ്ങനെ ഗാന്ധിജിക്കുപോലും ആരാധ്യനായിത്തീർന്ന ആ ആദ്യത്തെ രക്തസാക്ഷിയുടെ പേർ മിക്കവാറും വിസ്മൃതമായിരിക്കുന്നു.]

സ്വരാജ്യസ്നേഹാലെരിഞ്ഞീടും ചെടവിളക്കായ്
വിരാജിക്കേണ്ടവനാണെങ്കിലും, ഹെർബൻസിങ്ങേ!
സ്വാതന്ത്ര്യചരിത്രത്തിന്നേടകം മറിക്കുമ്പോഴും
സ്നീതാഭിമാനോദ്ദീപ്തമായ്, ഗതനിമേഷമായ്,
തറയും മിഴികളാൽ നോക്കേണ്ടും തവ നാമം,
മറകയാണറിയാതക്ഷികം തങ്ങീടാതെ.
തൽത്യാഗസന്നദ്ധതതൻമുമ്പിൽ വിനീതനായ്
ഗാന്ധിയും തലതാഴ്ത്തീ, സത്യാഗ്രഹയുദ്ധത്തിൽ.
വിദേശമേധാവിതപക്കൊട്ടിലിന്നുള്ളിൽ വെച്ചു
സ്വദേശീയക്കായാദ്യം ജീവനപ്പിച്ചമൂലം,
സ്വസേവനൈൽകൃഷ്ണത്തുൽ ഗാന്ധിദേവനു പോലും
സമാരാധ്യനായ്ത്തീർന്നോ—രാദ്യത്തെ രക്തസാക്ഷേ!
അങ്ങയെ സ്മരിക്കുവാൻപോലുമിങ്ങനഹരാം
ഞങ്ങളെങ്കിലും, ധന്യനങ്ങ,വിസ്മരണീയൻ.

FOR ALL YOUR REQUIREMENTS IN:-

PAPERWARE, STUDENTS & OFFICE
REQUISITES, STATIONERY,
PRINTERS' & BINDERS' REQUISITES

ENQUIRE AT

GENERAL STORES (Reg.)
WARUNNY BUILDINGS
IRINJALAKUDA
(KERALA STATE)

GERVAS JOHN & Co.

PROCESS BLOCK MAKERS

ERNAKULAM.

സൗന്ദര്യബോധം.

(മാത്യൂസ്, ടി. എം. I. B. Sc.)

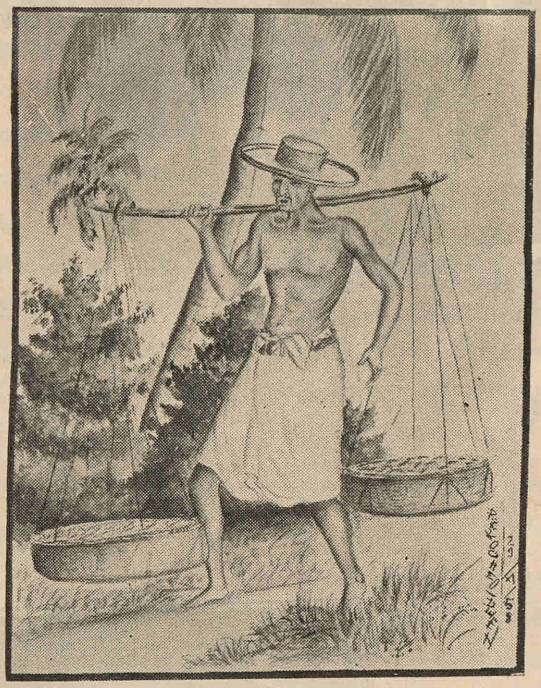
'സൗന്ദര്യം' എന്ന പദത്തിനു് ഒരു സാവ്വലൗകിക നിർവ്വചനം കൊടുക്കുവാൻ കലാനിരൂപകർ വളരെയധികം ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നിരൂപകരുടെ ചാപ്പ്യസ്സു് ഇത്രമാത്രം വിധേയമായിട്ടുള്ള മറെറാരു കായ്മുണ്ടോ എന്നും സംശയമാണു്. വസ്തുക്കളുടെ കലാപരമായ ഏറെറക്കുറച്ചിലുകളും മനസ്സിലാക്കാൻ മേൽപ്പറയും പ്രകാരമുള്ള ചാപ്പുകളും വളരെയധികം സഹായിക്കും. വിവിധതരത്തിലുള്ള വാദഗതികളും സൗന്ദര്യത്തെപ്പററി പൊന്തിവന്നിട്ടുണ്ടു്. ഓരോവാദത്തിലും ഭാഗികമായ ശരിയും തെറെറും നമുക്കു ദർശിക്കുവാൻ സാധിക്കും.

വസന്തത്തിലെ പൂനിലാവിലും താരഗണങ്ങളുടെ ദീപ്തിപ്രചുരിമയിലും മറെറും മതിമറന്നു് കലാകാരൻ ഭാവനാമണ്ഡലത്തിലേക്കുയരുന്നു. തത്സമയം സർവ്വവിധ ദുഃഖങ്ങളിൽനിന്നും വിമുക്തനായി, സച്ചപ്പലോകത്തിൽ അയാളം ചരിക്കുന്നു. അയാളെ ഭാവനാലോകത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന ശക്തിയെ സൗന്ദര്യബോധമെന്നു വിളിക്കാം.

സൗന്ദര്യത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ 'വസ്തുപ്രതീതം,' 'ആത്മപ്രതീതം' എന്നീ പദങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ചാപ്പുകളും അവസരോചിതമായിരിക്കും. സൗന്ദര്യം വസ്തു ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒന്നല്ല, പ്രത്യുത മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ കൂടികൊള്ളുന്ന ഒരു ഗുണമാണു്. ഒരു വസ്തുവിനും ഗുണമില്ല. കലാവിമർശകർ താന്താങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളെയാണു് വിമർശിക്കുന്നതു്. ഒരു വസ്തു മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ വരുത്തുന്ന വ്യതിയാനമാണു് സൗന്ദര്യത്തിനാസ്പദം. ഇപ്രകാരം പോകുന്നു ആത്മപ്രതീതവാദം. ആത്മപ്രതീതവാദികളും സൗന്ദര്യബോധത്തിന്റെ ഒരു വശം മാത്രമേ ദർശിക്കുന്നുള്ളൂ. മറുവശത്തേക്കു് അവർ കടക്കുന്നില്ല. സൗന്ദര്യം മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളും മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒന്നായിരുന്നെങ്കിൽ എല്ലാ വസ്തുവിലും ഒരുപോലെ സൗന്ദര്യത്തെ ദർശിക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷെ അനുഭവം മറിച്ചാണല്ലൊ. "സൗന്ദര്യത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാനം കണ്ടെത്തണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ അന്തരംഗങ്ങളിൽ മാത്രം ദത്താവധാനരായിരുന്നാൽപോരാ, ബഹിർലോകത്തിലേക്കു് ദൃഷ്ടികളും വ്യാപരിപ്പിക്കുകയും വേണം." (എം. പി. പോളം)

സൗന്ദര്യബോധത്തെപ്പററി വസ്തുപ്രതീതവാദികളുടെ നിലപാടെന്താണെന്നു നോക്കാം. സൗന്ദര്യം 'വസ്തു' ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ഗുണമാണു്. സൗന്ദര്യത്തിനു് മനുഷ്യഹൃദയവുമായിയാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. കലാവിമർശകർ വസ്തുക്കളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഗുണത്തെ ദർശിക്കുകമാത്രമാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ഇപ്രകാരമാണു് വസ്തുപ്രതീതവാദികളും സൗന്ദര്യത്തെപ്പററിപ്പറയുന്നതു്. ഈ വാദത്തിനും എതിപ്പുകളുണ്ടു്. ഒരു വസ്തുവിനെപ്പററി ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളും ഉണ്ടാകുവാൻ കാരണമെന്താണു്? പോപ്പു ജനിച്ച രാജ്യത്തു് ഷേക്സ്പീയറിന്റെ കലാവികൃതികളെ അഭിനന്ദിക്കുന്നതു് ആശ്ചര്യകരമായിരിക്കുന്നുവെന്നു് വോൾട്ടയർ എഴുതുവാൻ കാരണമെന്താണു്? വസ്തുപ്രതീതവാദികളുംക്കും ആത്മപ്രതീതവാദികളുംക്കും ഉള്ള തെറെറു്; അവർക്കു പരസ്പരം ദർശിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെന്നതാണു്.

ഭൗതികമണ്ഡലത്തിലേക്കു നമുക്കു കടന്നു നോക്കാം. ഭൗതികതയിൽ മാത്രം സൗന്ദര്യത്തെ ദർശിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടരുണ്ടു്. വസ്തുക്കളുടെ വലിപ്പചെറുപ്പങ്ങളെ ഇക്കൂട്ടർ സൗന്ദര്യമാനദണ്ഡങ്ങളായി സ്വീകരിക്കുന്നു. സുന്ദര വസ്തുക്കളും ചെറുതായിരിക്കും. ട്രൂരേഖാപ്രകൃതി അവയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. വർണ്ണങ്ങളുടെ നാനാത്വവും ഉണ്ടു്

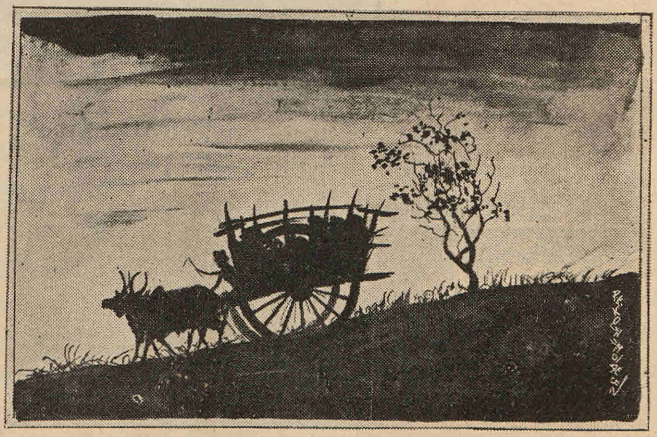
"ജീവിതഭാരം"

— പി. കെ. കൊച്ചുമൊയ്തീൻ.

"വയലിലേക്കു്."

— ഓബി.

"വെളിച്ചത്തിലേക്കു്."

— വി. കെ. കൊച്ചുമൊയ്തീൻ.

ലതയും അവയിൽ കാണണം. ഇപ്രകാരമുള്ള ഗുണങ്ങളും നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ഗോചരീഭവിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങളാണു് സൗന്ദര്യത്തിനാസ്പദമെന്നു് ഇല്ലട്ടർ പറയുന്നു. മുകളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങളും മാത്രം ഒത്തിണങ്ങിയ ഒരു വസ്തുവിൽ മാത്രമേ സൗന്ദര്യത്തെ ദർശിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളുവെന്നു് ഇല്ലട്ടർ പറയുമ്പോൾ ഇവരോടു യോജിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. ഒരു പക്ഷേ ഈ ഗുണങ്ങളും ഒത്തിണങ്ങിയ ഒരു വസ്തു സുന്ദരമായിരിക്കുകയില്ല. സാധാരണ നാം കാണാറുള്ള ഒരു പാമ്പാണു് ചേര. മുകളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളും ഏറെക്കുറെ ചേരയിൽ നമുക്കു ദർശിക്കുവാൻ സാധിക്കും. എന്നാൽ ചേരയെ കാണുമ്പോൾതന്നെ വെറുപ്പാണു് നമ്മിൽ ഉളവാകുന്നതു്. ശ്രമത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ സൗന്ദര്യത്തെ ദർശിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കും. കമഴ്ന്നടിച്ചു കിടക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയുടെ രൂപം കഴിവുള്ളൊരു കലാകാരനാൽ വിരചിതമാകുമ്പോൾ ആകർഷണീയമായിരിക്കും. ഇവിടെ ശ്രമത്തിന്റെ അഭാവം നമുക്കു കാണുവാൻ സാധിക്കും.

അഭൗതികമണ്ഡലത്തിൽ സൗന്ദര്യത്തെ ദർശിക്കുവാൻ ഒരു കൂട്ടർക്കു സാധിക്കുന്നു. ഭൗതികവസ്തുക്കൾ അഭൗതികവാദികളെ ആകർഷിക്കുന്നില്ല. പരമമായ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ഛായയാണു് ഭൗതിക സൗന്ദര്യമെന്നു് ഇല്ലട്ടർ പറയുന്നു. സൗന്ദര്യത്തിനാസ്പദം അതീന്ദ്രിയമണ്ഡലത്തിൽ ഇവർ കാണുന്നു.

വിവിധാവയവങ്ങളുടെ സ്ഥാനച്ചേർച്ചയാണു് സൗന്ദര്യത്തിനാസ്പദമെന്നുള്ള വാദത്തോടു വളരെപ്പേർ യോജിക്കുന്നു. സൗന്ദര്യമുള്ള ഏതുവസ്തുവിലും അവയവങ്ങളുടെ സ്ഥാനച്ചേർച്ചകാണും. ഓരോ അവയവത്തേയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം നിരീക്ഷിക്കുമ്പോൾ ഒരു പക്ഷേ സൗന്ദര്യം അവയിൽ കണ്ടെന്നു വരികയില്ല. എന്നാൽ അവയെല്ലാം യഥാസ്ഥാനം കൂടിച്ചേരുമ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേക സൗന്ദര്യം—അവയവങ്ങൾക്കില്ലാത്ത സൗന്ദര്യം—നമുക്കു കാണുവാൻ സാധിക്കും; ഒരു ചൈതന്യത്തിപ്പൂവിനാൽ നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ആകർഷിക്കപ്പെടുന്നു. റോസാപുഷ്പത്തെ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തവർ വളരെ ചുരുക്കമായിരിക്കും. ഇതിന്റെയൊക്കെ കാരണം ആ പുഷ്പങ്ങളുടെ വിവിധാവയവങ്ങൾ യഥാസ്ഥാനം ചേർന്നിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു്. മൃഗങ്ങളിൽവച്ചു് വളരെയധികം ഭംഗിയുള്ള ഒന്നാണല്ലൊ ആന. ആനയുടെ ഓരോ അവയവവും വേർതിരിച്ചു നോക്കിയാൽ അവയിൽ പറയത്തക്ക സൗന്ദര്യം ദർശിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അവയവങ്ങൾ സ്ഥാനാനുസരണം കൂടിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആനയിൽ നാം സൗന്ദര്യം കാണുന്നു. ആനയുടെ അവയവച്ചേർച്ചയിൽ നിന്നാണല്ലൊ മലയാളത്തിൽ 'ആനച്ചന്തം' എന്നുള്ള പ്രയോഗംതന്നെയുണ്ടായതു്. ഉപയോഗത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ചിലർ വസ്തുക്കളിൽ സൗന്ദര്യം കാണുന്നു. പൂവൻ കോഴിയുടെ ശിരസ്സിനെ അലങ്കരിക്കുന്ന പൂവുകൊണ്ടു് അതിനു് യാതൊരു ഉപയോഗവുമില്ല. എന്നാൽ പൂവൻകോഴിയുടെ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ മർമ്മസ്ഥാനം ആ പൂവാണു്.

മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വാദമുഖങ്ങളും സൗന്ദര്യാടിസ്ഥാനത്തിന്റെ വിവിധ ഘടകങ്ങളാണു്. ആന്തരീകവും ബാഹ്യവുമായ പ്രതീതികളും കൂടിച്ചേരുമ്പോൾ സൗന്ദര്യബോധം നമ്മിൽ ഉദയം ചെയ്യുന്നു. ഓരോ മനുഷ്യനും മാനസികമായൊരു ശക്തിവിശേഷമുണ്ടു്. കൂടാതെ മനുഷ്യസത്തയും പ്രപഞ്ച വസ്തുക്കളും

തമ്മിൽ ഏകീഭവിക്കുമ്പോഴാം അനുഭവവുമുണ്ടാകുന്നു. മനുഷ്യനിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ശക്തിവിശേഷവും അനുഭവവും കൂടിച്ചേരുമ്പോഴാം സൗന്ദര്യബോധമുണ്ടാകുന്നു. അനുഭവവും ശക്തിവിശേഷവും സൗന്ദര്യബോധത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളാണെന്നുസാരം. സൗന്ദര്യനിരീക്ഷകനിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു ഘടകങ്ങളും നമുക്കു കാണുവാൻ സാധിക്കും. ഓരോ വ്യക്തിക്കും വസ്തുക്കളിൽനിന്നു് ലഭിക്കുന്ന അനുഭവത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചു് സൗന്ദര്യ നിരീക്ഷണത്തിലും വ്യത്യാസം കാണും. കൂടാതെ മനുഷ്യനിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ശക്തിവിശേഷത്തിന്റെ വ്യത്യാസാനുസരണം സൗന്ദര്യ നിരീക്ഷണത്തോതും മാറികൊണ്ടിരിക്കും. ഒരേ വസ്തുവെക്കുറിച്ചു് പല വ്യക്തികൾക്കു് വ്യത്യസ്താനുഭവങ്ങളാം ഉണ്ടാവാനുള്ള കാരണം ഇവിടെ സ്പഷ്ടമാണു്.

കടന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോഴാം സൗന്ദര്യവും സത്യവും നന്മയും ഒരു ഗുണത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തഭാവങ്ങളാണെന്നു് മനസ്സിലാക്കാം. ഈ മഹാപ്രപഞ്ചം തന്നെ ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമാണു്. വ്യക്തികളുടെ ജീവിതത്തെ നയിക്കുന്നതു് ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങളാണു്. മഹത്തായ ഭാരതീയ ചിന്താഗതിയാണു് ഇവയെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിജ്ഞാനം ലോകത്തിനു പ്രദാനം ചെയ്തതു്.

ഇഷ്ടത്തിനു കാരണം.

ഭ്രാന്താശുപത്രിയിലെ പുതിയ ഡാക്ടരോടു് ഒരു രോഗി പറഞ്ഞു: "നിങ്ങളെ ഞങ്ങൾക്കു് ഇതിനു മുൻപത്തെ ഡാക്ടറേക്കാൾ വലിയ ഇഷ്ടമാണു്. അയാളൊരു വല്ലാത്ത മനുഷ്യനായിരുന്നു."

ഡോക്ടർ: "അതെന്താണങ്ങിനെ പറയുന്നതു്?"

രോഗി: "എന്തോ, എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. നിങ്ങളെ കാണുമ്പോഴും നിങ്ങളോടു സംസാരിക്കുമ്പോഴും ഒക്കെ നിങ്ങളും ഞങ്ങളിലൊരാളാണെന്നാണു് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നാറുള്ളതു്."

* * *

"ഒരു ശിശു തികഞ്ഞ സ്വാർത്ഥിയാണു്. സ്വന്തം സുഖത്തിലും സംതൃപ്തിയിലുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നിലും അതിന്റെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുകയില്ല." ഒരു മനഃശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

അപ്പോൾ, നമ്മുടെ ഇടയിൽ "ശൈശവം" കഴിഞ്ഞവരായി എത്ര പേരുണ്ടു്?

THE CATHOLIC SYRIAN BANK LTD.,

ESTD. 1920. H. O. TRICHUR.

BRANCHES:

Chalakudi	Irinjalakuda	Palathode
Chittur	Kandassankadavu	Singanallur
Cochin	Karur	Thoppumpadi
Coimbatore	Kodumudi	Trichur
Ernakulam	Koduvayur	Trippunithura
Erode	Kunnamkulam	Trivandrum
Feroke	Olavakkot	Valanjambalam

SAVINGS BANK A/C.	DEPOSIT RATES
Interest at 3% p. a.	6 Months Fixed Deposit 4¼%
Operation by Cheques	12 ,, ,, ,, 4½%
Maximum withdrawal allowed per week Rs. 1000.	24 ,, ,, ,, 4¾%
	3 Years Fixed Deposit for Rs. 10,000/- & above 5%

ALL TYPES OF BANKING BUSINESS TRANSACTED.

Varghese Kavalakat,
General Manager.

ALWAYS INSIST ON

LABORATORY AND FINE CHEMICALS

ANALYTICAL AND LABORATORY REAGENTS

AMINO-ACIDS, STAINS, DRUGS, VITAMINS ETC.

OF

E. MERCK AND OTHER RENOWNED MAKERS

Directly imported by

S. MATHURADAS & Co.,

Post Box No. 2113,

PRINCESS STREET,

BOMBAY-2.

Gram: **SMATHURCO.** Phone: **30273.**

യാത്ര ചോദിക്കട്ടേ.

(സി. കെ. ബി. പിഷാരടി, P. U. C.)

I

ആനന്ദം നശിക്കുന്നു നിന്നെ വേർപിരിഞ്ഞിട്ട–
മീനവപ്രഭാതത്തിൽ; വന്ദ്യയാം വിദ്യാശാലേ!
പൊങ്ങുന്നില്ലൊച്ച; നിന്നോടെന്തുരചെയ്യേണ്ടു ഞാൻ?
വിങ്ങുന്നു മമഹൃത്തിൽ ദുഃഖവും വിഷാദവും.
ഇടവം കണ്ണുത്തോടേ യാത്ര ചോദിക്കുന്നോരീ–
യടിയന്നനുഗ്രഹം നല്കുനീ മഹാശാലേ!

II

ഓമ്മയിൽത്തള്ളിക്കരേറീടുന്നു, നടാടെ ഞാൻ
വാന്മോദത്താൽ നിന്നെട്ടുരിച്ച സന്ധ്യാകാലം.
പ്രീതിയാൽ പ്രഭാകരനപ്പോഴുമിപ്പോഴും സ–
മ്മോദമോടേ നിൻമേനി തഴുകീടുന്നുണ്ടല്ലൊ.
ജ്ഞാനത്തിൻ പ്രഭാപൂരം സന്തതം വീശീടുന്ന
മാനിനീ! നിന്നെപ്പിരിഞ്ഞെങ്ങിനെ പോകേണ്ടു ഞാൻ?

III

നിത്യസമ്പർക്കംമൂലം നിന്നിലേയ്ക്കുമർന്നു ഞാൻ;
ആദ്യത്തെപ്പകപ്പുകളലിഞ്ഞു നിന്നിൽത്തന്നെ.
സ്നേഹവുമാഹ്ലാദവുമാന്നിതെൻ കരഠം,നിൻെറ
മോഹദായകമായ സൗന്ദര്യം നുകരവേ.
വിട്ടുപോകേണം നിന്നെയെന്നോ ഞാ,നാഹ്ലാദവും–
വിട്ടിഹ? ചിന്തിച്ചീടാൻ ശക്തിയില്ലിവന്നയ്യോ!

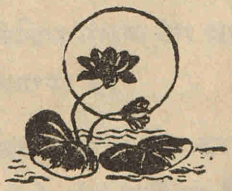
IV

എങ്ങിനെ നിന്നെപ്പിരിയേണ്ടുഞാൻ, കലാശാലേ?
എങ്ങിനെപിരിയും ഞാൻ വന്ദ്യരാം ഗുരുക്കളെ?
അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തിൻ സാഗരപ്പരപ്പിൽ,സ–
പ്രജ്ഞാഹീനനായ് നീന്തികുഴഞ്ഞേൻ കുറേക്കാലം.
അന്നേരം കരേറ്റി,യെൻ പ്രാണരക്ഷണംചെയ്ത
പുണ്യവാന്മാരാം ഗുരുക്കന്മാരെപ്പിരിയാനോ?

V

പറ്റില്ല സുഖിച്ചീടാൻ വീണ്ടുമേ നിന്നിൽത്തന്നെ;
വിട്ടുപോകുന്നേനിവനെന്നെന്നേയ്ക്കുമായ് നിന്നെ,
ജീവിതാന്ധുവിൻ മറേറയറ്റത്തെത്തുവാനായ്, നീ
നല്കിയ ബലവത്താം തോണിയും സഹായമായ്.
വിജ്ഞരാം ഗുരുക്കളേ! മോഹന നികുഞ്ജമേ!
വന്ദ്യയാം കലാശാലേ! 'യാത്ര ചോദിക്കട്ടേ' ഞാൻ.

कला कुसुम

एक आस्वादन

गुप्तजी की काव्य कला, -पंचवटी के आधार पर।

(Joseph J. Kaithakadupil.)

"पंचवटी" हिन्दी का अमर-कवि और कलाकार श्री मैथिली शरण गुप्तजी की रचना है। राम-भक्त लक्ष्मण के तप, त्याग संयमादि उज्वल गुणों पर प्रकाश डालकर उन्हें आदर्शपुरुष चित्रित करना ही लेखक का उद्देश्य है। वाल्मीकी तुलसी आदि प्राचीन कवि राम के भक्त्यामृत को पीकर स्वयं कृतकृत्य हुए। राम की तीव्र भक्ति-प्रभा में इनकी आखें चका-चौंध-सी गयीं और तभी विविधादर्शों के रंग चढाये, लक्ष्मण के चरित्र के इद्रधनुष पर वे कैसे दृष्टि-पात कर सकें! रामभक्ति की पुण्य जलधारा में लक्ष्मण के अनुपम आदर्श-चरित्र को गुप्तजी ने बहने न दिया। पुराणों के उपेक्षित पात्रों के प्रति गुप्तजी की सहानुभूति अत्यंत महत्वपूर्ण है। समाज में भी उपेक्षित वर्ग के प्रति वे आठ आठ आंसू नहीं रोते, पर वे उन पर दया-वृष्टि कर, उन के शून्य हृदय-तल में मानवीयत्व, सत्विचारादि सतगुणों के फूल विकसाकर उन के हृदय को सुख-शान्ति का नन्दनोद्यान बना देते हैं।

पंचवटी-प्रसंग का वर्णन प्राचीन कवियों ने संक्षेप में करके उसे मानों सुप्त-सा बना रखा है, किन्तु वहाँ, गुप्तजी ने उस प्रसंग को अपनी विद्वत्ता और काव्य-सौंदर्य की संजीवनी देकर सजीव बना रखा है ही। शूर्पणखा-लक्ष्मण-संवाद, सीता की पंचायत आदि वर्णन कितने रसीले और मनोमोहक न हुए! गुप्तजी ने इस छोटे प्रसंग की मार्मिकता महसूस की है। ऐतिहासिक सत्य को अक्षुण्ण रखते हुए भी गुप्तजी ने अपनी तीखी प्रतिभा से इस काव्य की कथा-वस्तु में कुछ परिवर्तन किये हैं। अपनी सुन्दर कल्पना और उत्कृष्ट कवित्व-शक्ति का, कलात्मक रूप से, विविध मोहक रंग चढाकर इस प्राचीन कथा-वस्तु को उन्होंने अत्यंत आकर्षक और नवीन बनाया है।

गुप्तजी के काव्यों की सरसता स्वयं, कविता के हर वाक्य में गुप्त रहती है। अगर हम अपनी विद्वत्ता की खूबी से उन काव्यों के हर भावों को विश्लेषण करें तो उन के सजीव और ओजपूर्ण गुप्त काव्यत्व अपनी सहृदयता की दूरबीन से देखकर उन का आस्वादन

कर सकेंगे। जहाँ उन की भावनायें सरस रहेंगी वहाँ उन की भाषा भी स्वयमपि सरस और ओजपूर्ण होना स्वाभाविक है। उन के काव्य की कथा-वस्तु जो भी हो, वे उस में, आधुनिक शान्तिपूर्ण विचारों के साथ ही साथ राष्ट्रीयता की भी झलक दिखायेंगे। हाँ, वे निस्सन्देह राष्ट्रकवि भी हैं। तर्कयुक्त गंभीर भावों के लिये उन की भाषा भी अति गंभीर रहेगी। अपनी सुन्दर भावनाओं के प्रबल तागे में, जब वे विविधालंकारों और कोमल शब्दों के मनोमोहक फूलों से काव्य-माला बनाकर उन्हें सरस्वती का पदार्पण करते हैं तब सहृदय पाठक हर्षोन्मेष से पुलकित हुए बिना न रह सकते हैं। ऐसे, गुप्तजी का काव्य-सौन्दर्य किस कला-प्रेमी के हृदय को आनन्द के झूले में झुलायेगा नहीं?

यह तो स्पष्ट विदित है कि लक्ष्मण के महान गुणों का महत्व पदर्शित करने के लिये "पंचवटी" लिखी गयी है। वाल्मीकी, तुलसी आदि ने लक्ष्मण के साथ ही नहीं, किन्तु पंचवटी-प्रसंग तक का ही मानों अवहेलना की है। पंचवटी-प्रसंग का, राम-कथा में अपना स्थान अवश्य है। पंचवटी में राम-सीता-लक्ष्मण का पवित्र जीवन, शूर्पणखा-पराभव से सीता-हरण, इस के फलस्वरूप रावणादि राक्षसों का संहार, — क्या ये घटनायें कम महत्व की हैं? गुप्तजी ने अपनी भावुकता के मुकुर में पंचवटी-प्रसंग की महानता देखी और अपनी कल्पना के सुन्दर ढाँचे में ढालकर तथा कला के मोहक रंग भी देकर अपने इस पंचवटी काव्य को अत्यंत आकर्षक बनाया है। ऐतिहासिक सत्यों के साथ ही साथ इस में लोक सत्यों का भी चित्रण करने में वे विमुख रहे नहीं।

इस काव्य की कथावस्तु बहुत ही छोटी है। स्वार्थी कैकेयी की प्रेरणा से, पिता की प्रण-पूर्ति के लिये, — राम, सीता और लक्ष्मण के साथ चौदह वर्ष के वन-वास के लिये पंचवटी में आये। वहाँ — उस मोहन प्रकृति की गोद में, गोदावरी के तट पर ही एक पर्णशाला बनाकर तीनों वहीं रहे। उस कुटी के ही सामने एक स्वच्छ शिला पर धीर, वीर, धनुर्धारी लक्ष्मण निर्भीत होकर रात-दिन पहरा दे रहा है। प्रकृति की रमणीयता, भरत के त्यागी बनने पर कैकेयी की दयनीयता, भाई और भाभी के साथ उस का आनन्दपूर्ण जीवन आदि पर लक्ष्मण सोच रहा है। अयोध्या में अपनी प्रिय पत्नी ऊर्मिला और माताओं को भी वह भूला नहीं। ऐसे विचार-मग्न-लक्ष्मण के पास, चांदनी रात में शूर्पणखा एक सुन्दर रमणी का वेष धारण कर आती है और लक्ष्मण पर मुग्ध होकर उस से विवाह का प्रस्ताव करती है। किन्तु लक्ष्मण अपने को सपत्नीक कह कर उस के प्रस्ताव को अस्वीकृत करता है। राम से भी वह यही प्रस्ताव करती है और जब उन्होंने उसकी

प्रार्थना स्वीकार नहीं करते तभी वह विकराल राक्षसी का ही रूप धारण कर राम-लक्ष्मण-सीता को धमकी देती है। किन्तु तुरंत लक्ष्मण तलवार लेकर शूर्पणखा के नाक-कान काट डालता है। वह कोलाहल मचाती हुई वहां से भाग गयी। राम और लक्ष्मण, भयभीत सीता को सान्त्वना देते ही रहे। थोडी देर में वहाँ प्रसन्नता छा गयी और पौधों को पानी देने वाले सीता-लक्ष्मण के भ्रातृ-भाव पर मुग्ध हो राम उन पर पुष्पवृष्टि भी करते हैं। यही इस "पंचवटी" का कथानक है। इतना संक्षिप्त होने पर भी गुप्तजी ने अपनी उत्कृष्ट कवित्व-शक्ति से इस काव्य को अधिक रोचक बना दिया है।

इस में सन्देह नहीं कि गुप्तजी क्रान्तिकारी हैं। वे इतने क्रान्तिकारी हैं कि जब तक हिन्दी साहित्य रहेगा तब तक उनका नाम हिन्दी प्रेमियों के हृदय-पट में जग-मगाता चित्र-सा अंकित रहेगा। व्रज भाषा से मुक्त शुद्ध और परिमार्जित खडी बोली के आदर्श रूप को साहित्य-जगत में लाने का, गुप्तजी ने सराहनीय यत्न किये और संस्कृत-की-सी कोमल पदावली से खडीबोली को भी सर्वप्रिय बना रखा है। इन की ज्यादातर कविता-वस्तु प्राचीन है तो भी गुप्तजी ने उन्हीं में क्रान्तिकारी आधुनिक विचारों को यथेष्ट बहने दिया है। बहुत कम कवियों ने ही अपनी रचनाओं में राष्ट्रीयता को आने दिया है, किन्तु स्वयं क्रांतिकारी होने से अपने भाव, विचार, भाषा और शैली में भी गुप्तजी ने क्रान्ति की है और कर भी रहे हैं। प्रत्येक युग की छाप इन की रचनाओं में अवश्य रहेगी। इस समस्या-भरे संसार में सुख-शान्ति के सुनहले स्वप्न देखकर उन्हीं में वे भूले रहते नहीं, पर सब को अपने विशाल और ऊँचे हृदय से, आपसी प्रेम की अमृत धारा बहा देकर आधुनिक गरम संघर्षों को शांत-शीतल बनाने का यत्न भी करते हैं। वे अभी अपने साहित्य और युग का ही प्रतिनिधि कवि हैं।

काव्योचित सौन्दर्य देने के लिये गुप्तजी पंचवटी-प्रसंग में, (रामायण से) कई परिवर्तन लाये हैं। इसकी कथा चांदनी रात से ही प्रारंभ होती है। कवि की दृष्टि में, शायद दिन में प्रकृति का उतना सौन्दर्य न हो जितना चांदनी रात में। सस्यश्यामला प्रकृति, स्फटिक-जल-तरंग, श्वेत बालूका नदी-तट, निरभ्र आकाश और क्या २ नहीं प्रकृति में, सब की, चांदनी रात शोभा बढाती होगी। ऐसी चांदनी रात में धनुर्धारी लक्ष्मण अनेक प्रकार की बातें सोच रहा है; त्यागी लक्ष्मण को सांसारिक समस्याओं पर सोच क्यों हो? आधुनिक युग के प्रतिनिधि कवि की हौसियत पर, युग की मांग को पूरा करना, — आधुनिक समस्याओं का हल ढूँढना, गुप्तजी का कर्तव्य है, शायद इसलिये ही

लक्ष्मण के मुँह से कवि अपना शान्ति-संदेश जन समाज को देते होंगे। हाँ, निस्सन्देह गुप्तजी ने इस पंचवटी में आज की अनेक गरम २ समस्याओं का हल ढूँढ निकाला है। वे हमारी प्रगति के पथ पर मार्गदर्शक ही अवश्य रहेंगे।

राक्षसी शूर्पणखा को अनुपम और अलौकिक वेश देकर गुप्तजी ने उसे एक लावण्यवती का रूप दिया है। उस के राक्षसी होने का भेद यहाँ प्रकट ही नहीं किया है। अगर उस के राक्षसीय कराल रूप और वेश का चित्रण करते तो पंचवटी की भाषा भी जटिल और क्लिष्ट होती; किन्तु गुप्तजी अपने काव्य में सौन्दर्य और ओज चाहते हैं। भावों का स्पष्टीकरण भी केवल सुन्दर और ओज पूर्ण भाषा से संभव हो सकता है। यही कारण होगा कि उन्होंने शूर्पणखा को सुन्दरी चित्रित किया है।

मानवीय भावों में गुप्तजी प्रेम को ही अधिक महत्व देते हैं। ऐसा प्रेम-भाव संसार में शान्ति और सुख ला सकता है। प्रेम के निर्मल और नैसर्गिक प्रवाह में शीतलता का होना स्वाभाविक है। इस काव्य में शूर्पणखा राम-लक्ष्मण से एक सहृदय और साधारण-मानव-रमणी-सी प्रेम का प्रस्ताव करती है। उस के राक्षसी होने की बात यहां कहते तो, प्रेम का इतना कलापूर्ण और स्वाभाविक चित्रण न हो सकता! शूर्पणखा के रूप-सौन्दर्य के जैसे ही उस के भावों में भी कोमलता लायी गयी है। पंचवटी-प्रसंग और लक्ष्मण का ही महत्व दिखाना यद्यपि कवि का उद्देश्य है तो भी राम के महत्व को उन्होंने कम किया नहीं। लक्ष्मण से तिरस्कृत होने पर भी शूर्पणखा राम की सहृदयता और कोमलता अपने अनुभव से जान उन से भी विवाह का — प्रेम का — वही प्रस्ताव करती है। ऐसे, शूर्पणखा के राक्षसी होने की बात न कह, सुन्दरी चित्रित करने से "पंचवटी" में राम-लक्ष्मण के साथ ही भाषा और भावों का भी महत्व बढ गया है।

चरित्र-चित्रण में भी गुप्तजी ने विजय पायी है। 'पंचवटी' का नायक लक्ष्मण है। सीता-राम के कथन, शूर्पणखा-लक्ष्मण-संवाद आदि द्वारा ही गुप्तजी ने इन का चरित्र-चित्रण किया है। इस में लक्ष्मण धीर, वीर और निर्भीक-मना है। कुसुमायुध-धारी कामदेव के जैसे अत्यंत सुन्दर है। वे संयमी और इंद्रिय-जती भी हैं। सब कहीं उन्हें स्वजनों की चिन्ता है। प्रकृति-सौन्दर्य पर वे इतने मुग्ध हैं कि उस की चिंता में क्षण भर के लिये वे अपने को भूल भी जाते हैं। उन का विचार है कि, कष्ट-कटकों में अगर जीवन-कुसुम विकसे तो उस की गौरव-गंध उतनी ही बढी चढी होगी। लोकोपकार के लिये अपना सर्वस्व त्यागने को वे तैयार हैं। तर्क, व्यंग्य और विनोद में भी वे कम समर्थ नहीं। विधि

की ज़रा भी परवाह न कर पुरुषार्थ से (धीरता से) काम करनेवाले हैं वे। ऐसे, सुलक्षण लक्ष्मण अपने महान गुणों से पंचवटी में शोभित हैं।

पंचवटी में रामायण के जैसे राम अति मानव नहीं, किन्तु पितृ-भक्त, भ्रातृ-प्रेमी एक-पत्नीव्रतधारी, और मधुर-भाषी के रूप में वे पंचवटी में आते हैं। अपनी वंश-रीति के अनुसार पिता की प्रण-पूर्ति के लिये राम ने अपनी सारी भौतिक संपत्ति छोडकर वन-वास किया। वे राजत्व से प्रसन्न और वन-वास से दुःखी भी न होते। वे दूसरों को अपने दुःखों में भाग लेने न देते; इसलिये ही वे पहले लक्ष्मण को अपने साथ वन आने से रोकते हैं। वन-वास के समय भी वे श्री-संपन्न हैं। अपने राजत्व से राम जहाँ जायें वहाँ वे राज करेंगें। वन के राम-राज्य में पशु-पक्षी, सब सुख से जीवन बिताते नहीं क्या? निशाचरी राक्षसी शूर्पणखा तक राम की सहृदयता और मधुरवाणी से मोहित हो गयी। अपने साथ सुख-दुःख भोगनेवाले सीता-लक्ष्मण पर उन का कैसा स्नेह है। हाँ, गुप्तजी का राम लौकिक है तो भी उन के प्रेमादि दिव्य भावों से उन की अलौकिकता भी स्पष्ट झलकती है।

गुप्तजी के स्त्री-पात्र भी आदर्श-युक्त है। राज्य को छोड सीता अपने प्रिय पति और प्राणानुज के साथ वन आयी है। अपने पति के साथ वन में भी वह संतुष्ट है। प्रेम, ममता, सहानुभूति आदि सब मानवीय सतगुण उस में मौजूद हैं। वन के पशु-पक्षियों को भी वह अपनी संतान मानकर खिलाती है। उस की सुन्दरता उषा से भी बढकर है। स्त्री-सहज सरलता सीता को मानों आभूहण है। पति-सेवा ही उस के लिये जीवन में अमूल्य संपत्ति है। पंचवटी में गुप्तजी की शूर्पधखा प्रेम, सहृदयता आदि मानवीय गुणों से श्रीसंपन्न है। वार्तालाप में इस की चतुराई और तर्क-कुशलता अधिक सराहनीय हुई हैं।

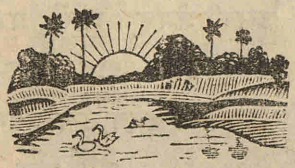
पंचवटी का प्रकृति-चित्रण भी अत्यंत महत्व-पूर्ण है। गुप्तजी के पंचवटी-काव्य की कथा रात के तीसरे पहर से प्रातःकाल तक हो जाती है। रात में चांदनी छिडकती है (पद्य-न. १) जल-तट में चंद्र की चारु किरणें खेल रही हैं। शीतलता पाकर हरित तृणाग्र अपनी खुशी प्रकट करते हैं। मंदानिल में तरु-लताएँ भी डवां डोल होती हैं। जब सुबह होने लगता है तभी भूमि पर बिखरी मोती-रूपी ओस-बिन्दुओं को रवि अपने किरण-हाथों से बटोर लेता है और वह अपनी, विश्राम देनेवाली संध्या को भेट के तौर पर देता है। संध्या

देवी उन रत्न-रूपी नक्षत्रों से माला बनाकर नीलाकाश के अपने श्याम शरीर में पहन लेती है। कितना सजीव प्रकृति-चित्रण है वह। तुहिन कणों से हमारे साथ प्रकृति का रोना और हंसना भी अधिक सुचारु हुए हैं। प्रकृति के रंग-मंज पर, प्रपंच का नाटक, हवा से तरू-लताओं का और पत्रों का नाचना, रागालाप के लिये पक्षी और निर्झरिणियों का कल-गान साथ ही लहरों से गोदावरी नदी का ताल-लय भी कितने ओजस्वी चित्रण हैं! ऐसे इसका प्रकृति-चित्रण मनोमुग्धकारी हुआ है।

आधुनिक युग के प्रतिनिधि कवि होने के कारण उन की कृतियों में भी आधुनिकता की छाप होना स्वाभाविक है। गुप्तजी ने प्राचीन चरित्रों में नवीन आदर्शों को भर कर उन्हें वर्तमान युग का ही बना लेने का सराहनीय यत्न किया है। वे 'स्वावलंबन' के पक्षपाती हैं। अत: कवि यहाँ कहते हैं कि सब को — चाहे वे धनी हों या गरीब — अपने काम करने में हिचकना न चाहिये। देखिये, पंचवटी की सीताजी राजरानी होने पर भी अपने हाथों 'खुरपी लेकर खेत निराती' है। वे कहते हैं कि यह सुम्राटों का युग नहीं, प्रजातंत्र-युग है — सब अपने में काम में स्वतंत्र हैं। 'मनुष्यता सुरत्व की जननी है; इसलिये, जो मनुष्यता से काम करता है वह देव भी बन सकता है। मनुष्य सब सह सकते हैं, किन्तु 'पतित को पशु कहना कभी नहीं सह सकते' हर व्यक्ति को व्यापक प्रेम-भाव का बर्ताव करना चाहिये। शहर में जिन पशु-पक्षियों को हम पिंजडों में बन्द कर रखते हैं वैसे पशु-पक्षि स्वतन्त्रता से भाभी सीताजी से हिल-मिल सानन्द पंचवटी में रहते हैं। कैसा महान भ्रातृ-भाव है! राम-राज्य में — शान्ति और प्रेम द्वारा ऐश्वर्य-पूर्ण उस लोक में, — क्या सिंह और क्या मृग, 'सब एक घाट पर आकर पानी पीकर सुख पूर्वक जीते हैं'। कैसी शान्ति, कैसा स्नेह — संसार में इन दोनों का मंगलोदय नहीं होगा क्या? वहाँ एच वम नहीं, स्पुटनिक नहीं, सब कहीं प्रेम-भाव और ऐक्य-भाव!

आज के इन कृत्रिम सुखभोगों पर गुप्तजी का मन नहीं लगता। देखिये, — पंचवटी में बिजली के पंखों की आवश्यकता नहीं। वहाँ सुगन्धमयी मन्दानिल है न? कृत्रिम "टीन-फूड"! क्यों? पंचवटी में अकृत्रिम, — कंद, मूल, फल, मधु, निर्मल जल और क्या २ नहीं, सब स्वादिष्ट भोजन और पेय हैं। प्रकृति ही स्वयं विभव-संपन्न है न? फिर प्रकृति से अति दूर नगर और अट्टालिका, किसलिए? — वहाँ है असंतोष, — धन में

और स्थान-महिमा में; "मन प्रसाद चाहिये केवल" तो फिर 'क्या कुटीर और क्या प्रसाद'! इस वन में भी भाभी सीता का आहलाद अतुल्य है; किन्तु महल में — अयोध्या में कैकेयी की अवस्था तो क्या, वह दुखाग्नि में मानों जल मर रही है। इस समस्या-भरे संसार में हमें बाधाओं का धीरता से सामना करना चाहिये 'जिस से बाधा-बोध न हो' और साथ ही 'सहन-शक्ति भी हाथ आये'। ऐसे, सहन-शक्ति होने से, अगर आगे हमें 'बाधायें न भी रहें' तो भी प्रतिरोधन-शक्ति हम में स्थायी रहेगी। इस प्रकार विश्लेषण कर देखें तो गुप्तजी ने "पंचवटी" में किस समस्या का हल देखा नहीं!! संक्षेप में गुप्तजी ने पंचवटी द्वारा गागर में सागर भर दिया है।

कहानी

किस्मत का खेल।

(V. O. Varghese, I B. Com. (93)

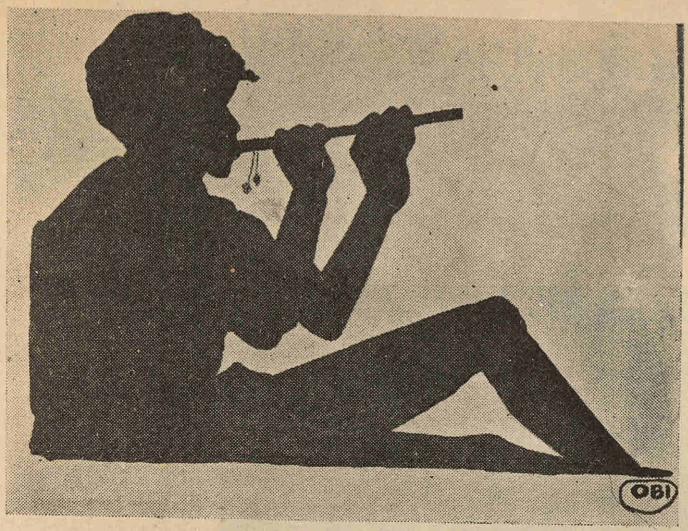
सुबह का करीब करीब छः बज रहा था। रोशनी, छिप-छिपकर एक नववधु जैसे, वृक्षलताओं के पीछे से आ रही थी। उस समय 'पोरणूर' स्टेशन पर एक रेलगाडी आ खडी हो गयी।

मजीद उसी स्टेशन पर उतरा। एक हाथ में अपना 'बाग' लिए हुए वह बाहर आया। उसको एक दूसरी गाडी में सवार करना था। इसलिए उसने जल्दी एक चाय पी और अपने हाथ-पाँव धोकर, फिर दूसरी गाडी में आ बैठा। धीरे धीरे गाडी निकलने लगी।

प्रभात-सूर्य की लाल किरणें उसपर पड रही थीं। सूरज की वह लालिमा देखकर उसको ऐसा लगा मानों सूरज उससे पूछ रहा है :— "क्या तुम्हारी राजनी के गाल इतने लाल हैं?" आहिस्ता आहिस्ता उसकी निगाह में, मुस्कुराती हुई अपनी प्यारी 'सखीना' का मोहन-रूप नृत्य करने लगा। उसकी प्रेमपूर्ण आँखें, प्रभात-सूर्य की सी लालिमा भरे कोमल गाल और होंठों पर की मधुर मुस्कान, सब चित्र-पट-से उसके सामने आ गये। गाडी तेज़ी से चलती रही। झट एक दूसरा दृश्य उसके मन में आया, देखता क्या है,— सखीना की आँखों में आनन्द के बदले आँसू भर आये और अधरों की वह मनोमोहक मधुर मुस्कान भी नहीं। गदगद-भरी आवाज़ में वह कहती है, — "प्यारे, पैसे कमाकर जल्दी आना"। कैसी अभिलाषा, कैसा माधुर्य है उन वचनों में, भूलाया नहीं जाता।

"ज़रूर, ज़रूर," मजीद ने कहा, "तुम्हें यहीं छोडकर मैं कहाँ जा सकता हूँ? मेरा सब कुछ, तेरे लिए है, न?" — वर्षों पहले उसने कहा था। मधुर स्मृति अभी उसे रोमांचित करती है। इन सब के हुए अब तीन साल हो गये।

मजीद ने सोचा, कासीं हाजी, — सखीना के पिता — ने अपने गंभीर स्वर में कहा था — "मैं अपनी बेटी को उसे दूँगा, जिसके पास पैसे हों"। पैसे! कासींहाजी, वह कौन हो? धनी! मैं कैसा! जेब में हैं, अभी पैसे, किन्तु .....

"സപരരാഗസുധ."

— ഓബി.

"സഖികൾ."

— പി. കെ. കൊമ്മുമൊയ്തീൻ.

"നിശ്ചലരംഗം."

— എ. ജെ. ജോസ്.

"നിഴലും നിലാവും."

— ഒബി.

यात्रा में वह चिन्तित है। इतने में एक बच्चे के चिल्लाने की आवाज़ उसे जगाया। गाडी एक स्टेशन पर खडी थी। कुछ आ रहे थे, और कुछ जा भी। किसी ने बाहर देखा और कहा — "यह तो 'वटक्कांचेरी' स्टेशन है"।

गाडी अभी-अभी जानेवाली थी। दरवाजे के पास एक आदमी, खडा होकर, एक 'बीडी' पी रहा था। उसने, अंतिम बार, बहुत यत्न से वह पीकर उसका टुकटा खिडकी से बाहर फेंका और बैठने लगा तो कहीं जगह नहीं। दूसरी ओर मुडा तो उसने देखा कि अपना पुराना दोस्त, मजीद वहीं बैठा है और अचरज में उसने पूछा — "बापरे! तुम यहाँ कैसे? किधर जाते हो?"

"घर" — मजीद बोला।

"किधर छिपे रहे, तुम इतने दिन?" — हुसैन ने पूछा।

"मद्रास में था, भाई साहब; वहां एक काम मिला भी"।

"बहुत कमाया है, न?"

"क्या कमाना, भाई? ..... है कुछ"। मजीद ने जवाब दिया।

"तो फिर बात ही क्या? पहले शादी करना, फिर बडे साहब और मेम बनकर ....."

"मज़ाक न उडाओ, जी" — मजीद ने बात काटकर कहा, और पूछा — "क्या तुम आजकल घर जाया करते हो?"

"जी हाँ, पिछले हफ्ते में भी"।

"कैसी है मेरी, ... की हालत?" — मजीद ने पूछा।

"अच्छी है; मुझसे पिछले हफ्ते में भी बोली, तुम्हारे रहन-सहन के बारे में"।

"और कासीं हाजी ....."

यकायक हुसैन बोला — "अच्छा, वह तो बडा साहब बन गया है"।

फिर कुछ देर के लिए दोनों चुप रहे।

"मेरी प्यारी सकीना की क्या हालत होगी" — मजीद विचार कर रहा था।

गाडी बहुत तेजी से दौड रही थी। बेचारी क्या जानती थी, मनुष्य की चिंताएँ! अवस्थाएँ!!

मजीद ने पुकारा — "हुसैन"। परंतु उसको सकीने की बात पूछने में हिचक हुई।

"क्यों चुप हो? किसका हाल जानना, तुमको? मुझे मालूम; डरो मत, तुम्हारी सजनी को किसी ने छीन तो न लिया है"। हुसैन ने व्यंग्य-भरे शब्दों में कहा। मजीद वैसे ही चिंतामग्न रहा।

खडे-खडे हुसैन ऊब गया था तभी तक। उसने चारों तरफ देखा और पास ही देखी एक पेटी। "यह किसकी होगी? लोहे की बनाई हुई अच्छी पेटी है" — हुसैन ने मन ही मन कहा। कमरे के कोने में कोट-पतलून पहने एक आदमी बैठा था, उसकी होगी, शायद। जो भी हो, वह उस पेटी पर बैठा।

अगले स्टेशन पर उस कमरे के अधिक लोग उतरे; वह कोट-पतलूनवाला भी! अब हुसैन अपने दोस्त के पास आ बैठा और बोला — "अच्छी पेटी है, किसकी होगी?"। मजीद की दृष्टि भी उसपर पडी। जब गाडी अगले स्टेशन पहुँची, तो गाडी में चवे चार आदमी भी उतरे। वहाँ कुछ नये यात्री आये।

हुसैन ने सोचा कि किसी ने भूलकर छोडी हो, यह पेटी। वह सावधान हुआ। "हे भगवान! इसके अन्दर दस हज़ार रूपये हो ..... न .... न ..... कुछ सोने भी .....; सकीना तुम भाग्यशाली हो।" — मजीद सोच रहा था। दोनों अगले स्टेशन पर उतरे। हुसैन ने वह पेटी भी ली थी। दोनों ने सोचा कि किसी लाडज (lodge) का एक कमरा किराये पर ले और देखें, उसके अन्दर क्या है। हुसैन ने रास्ते में मजीद से कहा — "भारी लगती है, यह"। खुशी से दोनों आगे चले।

शाम का वक्त था। सूरज की शोभा मन-मोहक प्रतीत होती थी। हुसैन और मजीद चलते ही रहे। धीरे धीरे अंधकार छा गया। प्रकृति मौन थी, किंतु दोनों जागृत हैं।

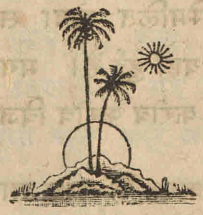
आधी रात का वक्त! दोनों ने पेटी खोली। बिजली की रोशनी में उन्होंने साफ-साफ देखा। क्या??? — बापरे!!! नन्हे बच्चे का मुर्दा शरीर! देखने से ऐसा लगता है, कि किसी ने गले दबाकर उसे मारा हो।

धीरे से दोनों ने आपस में पूछा — "क्या करें?"

अब मजीद को एक युक्ति सुझी। उसने जेब में हाथ डाला तो देखा कि जेब ही वहाँ नहीं। उसे पैसे के साथ कोई काट ले गया था। उसे संसार चक्कर काटता-सा मालूम पडा।

उसके मन में रोती हुई सकीना, उसके बाप की लाल आँखें, पैसे, माँ-बाप, सब एक-साथ-आ-गये और ऐसा लगा कि सिर पर भूत सवार हो रहा हो। 'हा, मेरे जीवन-धन!, प्यारी!!, वह कह-रहा था। संसार, तुम ऐसे धोखे बाज हो? निर्दयी हो? मेरी सकीना!!' — वह पागल हो गया, न .... न, — हे, बेहोश!!!

"अल्लाहो ....." वह नीचे गिर पडा। वह आवाज़ उस लाडज (lodge) के सारे कमरों में गूँज उठी — "अल्लाहो ...."।

ऐक्य राष्ट्रसभा और विश्वशान्ति।

(Sreedharan S. Menon, I B. Sc.)

संसार शीघ्र गति से प्रगति की ओर बढता जा रहा है। शिला-युग और लोह-युग को पीछे कर हम आज 'आंतर मौगोलिक मारफा युध-युग' में प्रवेश कर चुके हैं। अमरिका के 'आलफा-तीटा-पैनीर' और रूस के 'स्पुटनिक' आदि बाह्याकाश में अनुक्षण, प्रतिक्षण कर रहे हैं। यह देख तारा-गण मानों चकित से हो गये हैं। विज्ञान में, संसार अधिक उन्नति कर चुका, पर यह विश्व शांति के लिये किस हद तक सहायक हो, यह देख-समझने की बात है।

लोक-राष्ट्र आज दो मुख्य मार्गों में बंट गये हैं। एक तरफ पूंजी पतित्व में पूरा-पूरा विश्वास रखनेवाला अमेरिकन ब्लॉक और दूसरी तरफ साम्यवाद में अपने सब कुछ को न्योछावर करनेवाला रूस। अभी हाल, इन दोनों को एकता की डोरी में बांधने के लिये, शांति का संदेश लेकर संसार के कोने कोने में चलते फिरने वाला भारत और उसके साथ करनेवाला, बाँदूँग शक्ति। ये विभिन्न आदर्श रखनेवाले तीनों राष्ट्र अन्तरदेशीय संघर्ष के निवारण के लिये यु: एन: ओ: में सम्मिलित होना साधारण है। संसार को युद्ध के मुँह तक ले जानेवाली अनेक परिस्थितियां यहाँ हुई है। मगर इन सब को हटाकर संसार को विनाश से बचाने के लिये U. N. O. करीब करीब विजयी हुआ है।

ईजित में स्वेज़ नहर के देशीकरण के साथ साथ जो संघर्ष हुआ था, उसे ही ले। उन अरब राज्यों के लिये शायद यह देशीकरण लाभदायक भी हो, किन्तु अमेरिका, ब्रिटन, फ्रान्स आदि ने इस यत्न को एक युद्ध में परिणत करना चाहा। U. N. O. ने यहाँ यथायोग्य, अपने कर्तव्य का पालन किया और संसार में अपने लिये बडा सम्मान प्राप्त किया। इसी तरह, इराक में पाश्चात्यानुकूल वहाँ के शासक को पदच्युत करके सेना ने अधिकार ले लिया था और अभी हाल ही में जोर्दान में जो धरेलू संघर्ष हुआ था, उस समय ब्रिटन ने अपनी सेना वहाँ भेजी, पर U. N. O. के निरीक्षकों ने वहाँ भी शांति की स्थापना की। ऐसे, संसार में जहाँ २ अशांति के बीज बोये जायें, तभी वहाँ उसका विनाश कर शांति स्थापित करने में यु. एन. ओ. सफलता प्राप्त कर रहा है।

ऐक्य राष्ट्रसभा के शांति-स्थापन के यत्नों के लिए भारत सभी तरह की सहायतायें पहुँचा रहा है। कोरियन युद्ध के समय भारत ने सभा की सैनिक सहायता की और आगे भी सभा के परिश्रमों में, भारत की हार्दिक सहायता मिलेगी भी। भारत ने अभी काश्मीर समस्या U. N. O. में पेश किया है और, हम विचार कर सकेंगे कि इस का, अतिशीघ्र ही हल हो जायेगा।

इन सब गुणों के होते हुए भी, इस का, अवगुण भी होना स्वाभाविक है। सभा का सब से बडा दोष यह है कि इस में संसार की सभी जनता का प्रतिनिधित्व नहीं, यही कारण है कि, कुछ लोग कहते हैं, — यह एक अंतराष्ट्रीय सभा न हो सकती। दूसरा दोष कुछ मुख्य राष्ट्रों के होने वाला Veto-Power है। अगर कोई भी अन्ताराष्ट्रीय कार्य सभा में चर्चा के लिये आ जाय और, चाहे वह लाभप्रद भी हो, तो भी, इस वी. टो. शक्ति के कारण उस का सफल होना कैसे संभव हो? अत: पहले, संसार की सारी जनता को इस में भाग लेने दें और वी. टो. शक्ति को हटाकर, शीघ्र ही इस के नियमों का पुन: निर्माण कर इस को सुशक्त बनायें और उस के बाद ही शांति के लिये यत्न करने लगें। ऐसा करने से ही इस सभा की पूर्ण विजय हो सकती है।

निरायुधीकरण विश्व-शांति का एक मुख्य अंग है। इस मामले पर सभा में लंबे २ व्याख्यान देनेवाले राष्ट्र ही, सभा के बाहर, अपने शस्त्रों के बढाने की भरसक कोशिश कर रहे हैं, ऐसी अपस्था में विश्व-शांति असंभव है। सैनिक-शक्ति बढाने में, वैज्ञानिक अन्वेषण करने में, और अन्तराष्ट्रीय संघर्षों के लिये भी, रूस, अमेरिका आदि संसार के मुख्य-शक्तिशाली राष्ट्र, एक दूसरे को दोषी ठहराते हैं, यह उचित ही नहीं, पर वह, इन संघर्षों को और भी बढायेगा। देखिये, — अभी रूस और अमेरिका अपने २ रोकट-परीक्षण चालु करते रहते हैं न? जब तक राष्ट्र अपने में और उसी प्रकार आपस में विश्वास न कर सकता तब तक विश्व-शांति का होना असंभव ही है।

सीटो, नाटो, वाँग्सै संधि, आदि शक्ति-हीन संघ-समितियाँ हैं। हम यह कह सकते हैं कि जब इन सभा-समितियों को मिटाकर, राष्ट्र आपस में विश्वास रख, जनता की सुख-शांति अपना लक्ष्य बनायेगा, तभी विश्वशांति संभव है। उस मंगल-शांति का, हम कब तक प्रतीक्षा करते रहें!!

विद्यार्थी और समाज सेवा।

(C. R. Kunjayyappan, II B. Sc.)

सामाजिक जीव हैं मनुष्य, समाज से उन का घनिष्ट संबध भी है। समाज की उन्नति के लिये अपनी शक्ति के अनुसार काम करना हरेक व्यक्ति का कर्तव्य है। आपस में प्यार कर एक दूसरे की सहायता करने पर ही संसार का स्थायी अस्तित्व हो सकता है। समाज में शांति और सुख स्थापित करने के लिये जब से हम कोशिश करने लगेंगे तभी समाज की उन्नति भी संभव है। समाज के एक व्यक्ति की हैसियत पर, विद्यार्थियों को भी अपने इन कर्तव्यों से पीछे न हटना चाहिये। अपनी, वैयक्तिक बातों के होने पर भी उन्हीं के साथ साथ समाज की सेवा करना भी उन्हें अपना अलग कर्तव्य समझना चाहिये।

समाज-सेवा करनेवालों में अच्छे गुण भी हों। उन का हृदय विशाल होना चाहिये। समाज-सेवा करते समय सब को अपने भाई-बहिन समझें। क्षमा, दया, सहानुभूति आदि के मूर्तिमान देश-भक्त नेताओं को देश-सेवा में पथ-प्रदर्शक बनाकर उन के आदर्शों के अनुसार देश-सेवा में लग जायँ तो हमारा पराजय कब हो सकता है? — कभी न हो सकता। हम जिस प्रकार दूसरों को बनाना चाहते है, उसी प्रकार हमें पहले बनना चाहिये। तभी हम सच्चे समाज-सेवक बन सकते हैं।

इस स्वतंत्र भारत में ऐसे कितने भी आदमी हैं जो साधारणत: गरीब हैं; उन लोगों को खाने के लिये भोजन, पहनने के लिये वस्त्र और रहने के लिये शायद मकान भी न हो, किन्तु हम लोगों का कर्तव्य है उन असहायों की सेवा करना, उन को उचित सहायता पहुँचाकर उन्हें राज्य के योग्य पुरूष बनाना। इन गरीबों को सहायता पहुँचाने के लिए विद्यार्थियों को अधिक समय मिलता है। छुट्टी के समय इन बेचारों के घर जाकर उन्हें लिखा-पढा सकते हैं, अखबार पढ-सुना सकते हैं; ऐसे वे शिक्षित बनने पर सफाई की बातें उन से बताकर उन्हें तन्दुरुस्त और सुखी भी बना सकते हैं। ये सब समाज की ही बडी सेवा रहेगी।

गाँवों में घूम-फिरकर, उन की बुरी दशा में सुधार लाने के लिये, उन की ही सहायता से रास्ते बनायें और सभाएँ बुलवाकर, उन में देश की उन्नति के लिये ज़रूरी योजनायें पेशकर उन के अनुसार हम कई सुधारात्मक कार्य भी कर सकते हैं। ग्रामीणों को नये २ धरेलू धंधे सिखाकर उन की आय में वृद्धि कर सकते हैं। इस प्रकार करने से, ज्ञान प्राप्त होने के साथ साथ वे बडे ही प्रगतिशील हो जायेंगे; उन में नयी ज्योति आ जायेगी; जब एक व्यक्ति की सहायता करते हैं, तब हम समाज और राष्ट्र की सहायता करते हैं।

समाज की सेवा के लिये विद्यार्थी-मंडलों की स्थापना होनी चाहिये। समाज-सेवा में जोश लाने के लिये बडे अनुभवी लोगों का अमूल्य उपदेश हमें अनिवार्य है। देश-सेवा से, अनेकों बडे भी हुए हैं। निस्वार्थ भाव की सेवा-वृत्ति और उस से समाज की उन्नति ही हम अपना लक्ष्य मानें। समाज में जहाँ कहीं चूषण, अकाल आदि से लोग पीडित हों वहाँ जाकर उन कुचेलों की सेवा करना सब अपना धर्म ही मानें और उस के अनुसार समाज-सेवा करें तो समाज में शांति और सुख की स्थापना ज़रूर संभव होगी।

STATEMENT OF OWNERSHIP AND OTHER PARTICULARS ABOUT NEWSPAPER (THE MAGAZINE, CHRIST COLLEGE.)

See Rule 8.

1.	Place of Publication	—	Irinjalakuda.
2.	Periodicity of Publication	—	Annual.
3.	Printer's Name	—	Stanley Paul.
	Nationality	—	Indian.
	Address	—	Christ College, Irinjalakuda.
4.	Publisher's Name	—	Stanley Paul.
	Nationality	—	Indian.
	Address	—	Christ College, Irinjalakuda.
5.	Editor's Name	—	T. V. Ouseph.
	Nationality	—	Indian.
	Address	—	Christ College, Irinjalakuda.
6.	Name and Address of the individual who owns the Newspaper	—	Christ College, Irinjalakuda.

I, Stanley Paul, hereby declare that the particulars given are true to the best of my knowledge and belief.

Sd. (Stanley Paul)
Signature of Publisher.

8—6—1959.

PRINTED AT THE ST. MARY'S ORPHANAGE PRESS,
FATIMA NAGAR, TRICHUR. SOUTH INDIA.

NOW TRY YOUR WASH WITH LAVNDA'S

CHANDNI
LILY
VENUS
} BAR SOAPS

LAVANDA Laboratories

(REGD.)

IRINJALAKUDA

GRAM: LAVANDA P. B. No. 8

Printed at the St. Mary's Orphanage Press, Fatima Nagar, Trichur.